

Οι Προειδοποιήσεις της Καινής Διαθήκης

Το μήνυμα πολλών αποσπασμάτων που συχνά
αποφεύγονται

Αναστάσιος Κιουλάχογλου

Επίσης από τον ίδιο συγγραφέα:

Δεκατισμός, δωρεές και Καινή Διαθήκη

καθώς και πολλά άρθρα στο περιοδικό Βιβλικές Αλήθειες

Επισκεφτείτε την ιστοσελίδα μας για δωρεάν κατέβασμα των βιβλίων, αγορά της έντυπης έκδοσης και δωρεάν συνδρομές.

www.jba.gr

Copyright © 2014 Anastasios Kioulachoglou

All rights reserved.

ISBN: 1500433942

ISBN-13: 978-1500433949

Original and modified cover art by NaCDS and CoverDesignStudio.com

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Στη γυναίκα μου για την αγάπη της και στον αδερφό που πρώτος διάβασε το αρχικό κείμενο και έκανε πολύτιμες παρατηρήσεις.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	9
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 - ΣΩΤΗΡΙΑ: ΤΙ ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ;	13
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 - Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΑ.....	17
2.1. «Εκείνοι δε που σπέρνονται επάνω στην πέτρα»	18
2.2. “Και άλλο έπεσε ανάμεσα στα αγκάθια”	22
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 – ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ «ΔΙΑ ΓΥΜΝΟΥ ΟΦΘΑΛΜΟΥ» ΚΑΠΟΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ.....	31
3.1. Η παραβολή του κακού δούλου	32
3.2. Η παραβολή των μωρών παρθένων	34
3.3. Η παραβολή των ταλάντων	36
3.4. “Επειδή, πείνασα, και δεν μου δώσατε να φάω, δίψασα και δεν μου δώσατε να πω...”	41
3.5 Η παραβολή του οφειλέτη των δέκα χιλιάδων ταλάντων	45
3.6. «Όποιος νικά».....	49
3.7. Συμπέρασμα.....	52
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 - «ΠΙΣΤΗ ΔΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΕΝΕΡΓΟΥΜΕΝΗ»	55
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5 – ΟΙ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ	59
5.1. Προς Ρωμαίους 11:22 - Η αγαθότητα του Θεού, αν συνεχίσουμε στην αγαθότητα Του	59
5.2. Προς Κολοσσαείς 1:21-23 - “άγιοι, χωρίς ψεγάδι και χωρίς κατηγορία .. αν βέβαια επιμεινουμε στην πίστη”	61
5.3. Ο αγώνας της πίστης: το παράδειγμα του Παύλου	63
5.4. Προς Εβραίους 12:22-25: “δε θα ξεφύγουμε αν αποστρεφόμεστε εκείνον που είναι από τους ουρανόσ ”	66
5.5. Προς Εβραίους 4:1-3, 9-12: “ας φροντίσουμε με επιμέλεια να μπούμε στην κατάπαυση του Θεού”	67
5.6. Προς Εβραίους 6:4-9 - εκείνοι που έγιναν μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος και παράπεσαν	69

5.7. Προς Εβραίους 10:23-29, 35-39: «αν αμαρτάνουμε ηθελημένα»	73
5.8. Παρερμηνεύοντας την προς Εβραίους 6 και 10.....	76
5.9. Προς Εβραίους 3:4-6 Αν κρατήσουμε την παρρησία μας μέχρι τέλους.....	78
5.10. Κατά Ματθαιο 24:13: «Εκείνος, όμως, που υπομείνει μέχρι τέλους, θα σωθεί.»	80
5.11. Ιωάννου Α 2:24-25 – “αν μένει μέσα σας αυτό που ακούσατε εξαρχής” .	82
5.12. Ιωάννου Β 8-9: «Καθένας που παραβαίνει και δεν μένει στη διδασκαλία του Χριστού»	85
5.13. Πέτρου Β 1:5-11: “καταβάλατε κάθε προσπάθεια να προσθέσετε στην πίστη σας”	86
5.14. Προς Φιλιππησίους 2:12-16: «με φόβο και τρόμο να κατεργάζεστε την σωτηρία σας».....	90
5.15. Προς Τιμόθεο Α 6:10-16: η αγάπη του χρήματος.....	92
Ο Θεός σαν μηχανή ευλογιών. Είναι Αυτός αλήθεια κάτι τέτοιο;.....	93
Αναφορικά με τους ψευτοδιδασκάλους	97
5.16. Προς Γαλάτες 5:2-4 «Αποχωριστήκατε από τον Χριστό».....	101
5.17. Προς Τιμόθεο 2:11-13: “αν τον αρνούμαστε και εκείνος θα μας αρνηθεί”	105
5.18. Ιακώβου 5:19-20: «ο αποπλανημένος αδελφός».....	106
5.19. “Μερικοί θα αποστατήσουν από την πίστη”	107
5.20. Προς Τιμόθεο Α 5:8: “αρνήθηκε την πίστη και είναι χειρότερος άπιστου”	109
5.21. “Πήγαινε, και στο εξής μη αμάρτανε»: τι ο Κύριος προσδοκά από συγχωρεμένους αμαρτωλούς.....	111
5.22 Η πραγματική οικογένεια του Ιησού: «Εκείνοι που ακούν τον Λόγο του Θεού και τον κάνουν».....	112
5.23. Προς Κορινθίους Α 5:5 «ώστε το πνεύμα του να σωθεί κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού».....	113
5.24. Πέτρου Β 2: «ήταν καλύτερα σ' αυτούς να μη γνωρίσουν τον δρόμο της δικαιοσύνης».....	116
5.25. Ιούδας: “ασεβείς, που μεταστρέφουν τη χάρη του Θεού μας σε ασέλγεια»	124
“Μεταστρέφουν την χάρη του Θεού σε ασέλγεια»	127
«Αρνούνται τον μόνο Δεσπότη και Κύριο μας Ιησού Χριστό»	127

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6 – ΧΑΝΟΥΜΕ ΑΡΑΓΕ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΑΣ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΑΜΑΡΤΑΝΟΥΜΕ;	131
---	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7: ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ.....	137
7.1. Είμαι παιδί του Θεού και αυτό δεν αλλάζει με τίποτα.....	137
7.2. «Κανένας δεν μπορεί να με αρπάξει από το χέρι του Ιησού» (κατά Ιωάννη 10:27-28).....	140
7.3. “Ο Θεός θα με φυλάξει άπταιστο, οτιδήποτε και να κάνω.”	142
7.4. «Αυτός που άρχισε το καλό έργο μέσα μου θα το τελειώσει σε κάθε περίπτωση».....	144
Η προς Φιλιπησίους 1:6 είναι ένα ακόμα απόσπασμα που χρησιμοποιείται για να υποστηρίξει ότι σε περίπτωση που κάποιος πιστέψει δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος να εκπέσει και να μην τελειώσει τον αγώνα της πίστης. Όπως λέει το απόσπασμα:	144
7.5. “Μπορώ να ζω όπως θέλω και θα σωθώ! Την ημέρα της κρίσης τα (αμαρτωλά) μου έργα θα κατακαούν αλλά εγώ δεν θα έχω πρόβλημα”	147
7.6. Γλωσσολαλιά (για εκείνους από τους αναγνώστες που γλωσσολαλούν) .	149

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8 – ΤΙ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ; ΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ!.....	151
---	-----

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1 : ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΣΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ, ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ «ΣΚΛΗΡΩΝ» ΚΟΜΜΑΤΙΩΝ, ΣΕ ΜΑΣ;....	155
---	-----

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2 - ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ 2, 3: ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΠΡΟΣ ΣΤΙΣ 7 ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΚΑΤΙ ΣΧΕΤΙΚΟ ΓΙΑ ΜΑΣ;	163
--	-----

Οι Βιβλικές αναφορές προέρχονται από την μετάφραση του
Σπόρου Φίλου, εκδόσεις Πέργαμος.

Εισαγωγή

Στις Πράξεις 20:26-27 βρίσκουμε τον Παύλο να μιλάει στους πρεσβυτέρους της εκκλησίας της Εφέσου. Κάνοντας μια περιληψη της διακονίας του, τους είπε μεταξύ άλλων:

Πράξεις 20:26-27

«Γι' αυτό, κατά τη σημερινή ημέρα, δίνω σε σας την επίσημη μαρτυρία, ότι εγώ είμαι καθαρός από το αίμα όλων · επειδή, δεν απέκρυψα να σας αναγγειλώ ολόκληρη τη βουλή του Θεού.»

Ο Παύλος ανάγγειλε στους Εφεσίους και γενικά στην εκκλησία του Θεού ολόκληρη την βουλή του Θεού. Κάποιος θα μπορούσε να πει ότι ακόμα μια μελέτη σχετικά με την σωτηρία είναι μάλλον περιττή, αφού το θέμα της σωτηρίας είναι κάτι θεμελιώδες και θα περίμενε κανείς ότι όλοι μας θα είχαμε επαρκή κατανόηση αυτού. Και όμως πιστεύω ότι αυτή η κατανόηση λείπει από πολλούς. Αυτή τουλάχιστον είναι η δική μου εμπειρία. Σαν παιδί πήγαίνα στην εκκλησία και ακολουθούσα το κατηχητικό, τις λειτουργίες κτλ. Φτάνοντας όμως στην εφηβεία, δεν είχα ακούσει ποτέ για σωτηρία με χάρη δια της πίστεως. Το συμπέρασμα στο οποίο είχα καταλήξει τότε ήταν ότι ο Θεός είναι μάλλον σκληρός και τραχύς και με περιμένει στην γωνία να κάνω κάποιο λάθος για να με τιμωρήσει. Φυσικά αυτό δεν είναι αλήθεια, και το ανακάλυψα μερικά χρόνια αργότερα, στην ηλικία των 20, όταν

συνάντησα τον αληθινό, ζωντανό και γεμάτο αγάπη Θεό. Τότε άκουσα για πρώτη φορά ότι η Αγία Γραφή είναι ο Λόγος του Θεού και ότι η σωτηρία είναι με χάρη, μέσω της πίστης. Αυτό ήταν πραγματικά υπέροχο! Ο Θεός δεν ήταν πλέον απόμακρος, αλλά ζωντανός, όσο ζωντανό τον έβλεπα να είναι μέσα από τις σελίδες της Αγίας Γραφής.

Η κύρια διδασκαλία που έλαβα σχετικά με την σωτηρία ήταν ότι άπαξ και κάποιος είχε πιστέψει, εκείνη την στιγμή που πίστεψε εξασφάλιζε άπαξ και διαπαντός την είσοδο του στην Βασιλεία του Θεού, την σωτηρία του. Στα περισσότερα όμως από 25 χρόνια που πέρασαν από τότε, είχα ο ίδιος διάφορες δοκιμασίες και πειρασμούς που με έκαναν να συνειδητοποιήσω ότι το να μείνει κανείς στην πίστη δεν είναι κάτι που μπορεί να θεωρηθεί δεδομένο ευθύς εξαρχής, αμέσως αφού κάποιος πιστέψει. Αυτό που κατάλαβα είναι ότι η πίστη είναι μάλλον μια διαρκή παρά μια στιγμιαία απόφαση.

Έχω δει σ' αυτά τα 25 χρόνια φίλους να είναι τόσο χαρούμενοι όταν τους είπα για τον Χριστό, δεχόμενοι μετά χαράς τον Λόγο και δοξάζοντας τον Θεό, να στρέφονται μετά από λίγο και να είναι έξω φρενών μαζί Του και μαζί μου. Γιατί; Γιατί το άλφα ή δεινά θέμα δεν πήγε ακριβώς όπως το ήθελαν ή ακόμα γιατί κάποιος συγγενής τους τους είπε ότι όλα αυτά είναι «αιρετικά». Πίστεψαν για λίγο, αλλά τον καιρό του πειρασμού και της δοκιμασίας δεν κράτησαν. Επίσης έχω δει άλλους που αν και δέχτηκαν τον Χριστό, έπειτα απομακρύνθηκαν. Αιτία; Η ταυτόχρονη αγάπη τους για τον κόσμο, η οποία, ακριβώς όπως η παραβολή του σπορέα μας λέει, έπνιξε τον σπόρο του Λόγου. Έτσι ο Χριστός έγινε γι' αυτούς κάποιος για τον οποίον κάποτε άκουσαν και αρχικά δέχτηκαν, τον καρπό όμως ή την διαφορά που Αυτός έκανε στην ζωή τους δεν θα μπορούσε κανείς να διακρίνει. Επιπρόσθετα καθώς διάβαζα τον Λόγο του Θεού συνάντησα πολλές προειδοποιήσεις και αρχικά «προβληματικούς» στίχους που δεν συμβιβάζονταν με το δόγμα που θέλει κάποιον που κάποτε πίστεψε να σώζεται ανεξάρτητα από το εάν έπειτα για διάφορους λόγους εγκατάλειψε ουσιαστικά την πίστη.

Η παρούσα μελέτη εξετάζει πλήθος αναφορών από την Αγία Γραφή που κάνουν καθαρό ότι η πίστη είναι περισσότερο ένας αγώνας που πρέπει κανείς να τρέξει έως τέλος παρά μια «στάση», παρά δηλαδή ένα μοναδικό γεγονός που έγινε και από εκεί και πέρα είναι εγγυημένο ότι θα ισχύει για πάντα. Το να μείνει κανείς στην πίστη, το να τελειώσει κανείς τον αγώνα δεν είναι ούτε αυτόματο ούτε εγγυημένο ότι θα συμβεί για όλους όσους αρχίζουν τον αγώνα. Μερικοί, όπως τα παραδείγματα που έδωσα παραπάνω στις δυσκολίες αποσύρονται. Άλλοι πάλι έχουν πολύ δυνατή αγάπη για τα πράγματα του κόσμου και φεύγουν και αυτοί. Μόνο μερικοί από εκείνους που ξεκίνησαν τον αγώνα μένουν σε αυτόν έως τέλος. Αυτό είναι όπως θα δούμε πολύ καθαρό από την Καινή Διαθήκη.

«Στενή είναι η πύλη και θλιμμένος ο δρόμος που φέρνει στην ζωή»

Δεν είναι πολλοί εκείνοι που τους αρέσουν οι στενοί και δύσκολοι δρόμοι. Ωστόσο είναι καθαρό από τα παρακάτω λεγόμενα του Κυρίου ότι ο δρόμος της πίστης είναι ακριβώς αυτό: θλιμμένος δρόμος που περνά μέσα από στενή πύλη:

Κατά Ματθαίο 7:13-14

«Μπειτε μέσα από τη στενή πύλη· επειδή, πλατιά είναι η πύλη, και ευρύχωρος ο δρόμος που φέρνει στην απώλεια, και πολλοί είναι αυτοί που μπαίνουν μέσα απ' αυτή. Επειδή, **στενή είναι η πύλη, και θλιμμένος ο δρόμος που φέρνει στη ζωή**, και λίγοι είναι αυτοί που τη βρίσκουν.»

Οι προειδοποιήσεις σ' ένα δύσκολο και στενό δρόμο είναι πολύ σημαντικές, αφού εύκολα μπορούμε να λοξοδρομήσουμε. Και λοξοδρομηση ισοδυναμεί στην περίπτωση μας με εισοδο σε ένα δρόμο που είναι εύκολος και φαρδύς, δηλαδή σε ένα δρόμο που στις αισθήσεις μας φαίνεται ωραίος και άνετος! Ποιος είναι εκείνος που έχει οδηγήσει σε ένα στενό δρόμο και δεν έχει δώσει απόλυτη προσοχή στα προειδοποιητικά σήματα; Ποιος είναι

εκείνος που βρισκόμενος σε ένα τέτοιο μονοπάτι έχει θεωρήσει ότι αυτά τα σήματα είναι εκεί για να τον τρομοκρατήσουν (αντί για να τον κρατήσουν στον δρόμο) ή ότι πιθανόν δεν αναφέρονται σε αυτόν αλλά σε άλλους οδηγούς; Νομίζω ότι κανείς μας δεν κάνει κάτι τέτοιο. Κατά τον ίδιο τρόπο, υπάρχουν πολλές προειδοποιήσεις μέσα στην Καινή Διαθήκη που σκοπός τους είναι η εγρήγορση μας έτσι ώστε να παραμείνουμε στον σωστό δρόμο, ειδικά αφού αυτός ο δρόμος είναι επίσης στενός και δύσκολος. Όπως δεν θα αγνοούσαμε ποτέ τα προειδοποιητικά σήματα σε ένα στενό δρόμο έτσι δεν πρέπει να αγνοήσουμε ή να μην λάβουμε σοβαρά υπόψη τις προειδοποιήσεις που για το καλό μας δίνονται στον Λόγο του Θεού σχετικά με την θλιμμένη οδό που φέρνει στην ζωή, την οδό της πίστης. Σκοπός αυτής της μελέτης είναι να φέρει στο φως αυτές τις προειδοποιήσεις.

Σε ποιον απευθύνεται αυτό το βιβλίο;

Αυτό το βιβλίο δεν μιλά - πέρα από στο πρώτο κεφάλαιο - σχετικά με τις μεγάλες αλήθειες του να είναι κανείς αναγεννημένος, να έχει το πνεύμα του Θεού, να είναι παιδί του Θεού δια της πίστης κτλ. Πολλοί έχουμε ήδη ακούσει γι' αυτές τις αλήθειες. Το πρόβλημα όμως είναι ότι τις έχουμε ακούσει με ένα μάλλον ασύμμετρο τρόπο, χωρίς δηλαδή να ακούσουμε ή να λάβουμε σοβαρά υπόψη όλα τα αποσπάσματα, και ειδικά αυτά που θα παρουσιαστούν σε αυτή την μελέτη. Έτσι αρκετοί έχουν σχηματίσει την εντύπωση ότι αυτές οι αλήθειες και ειδικά η σωτηρία βασίζονται σε μια πρώτη στιγμή πίστης, μετά την οποία είμαστε σωσμένοι διαπαντός, ασχέτως με το τι συμβαίνει στην πίστη μας έπειτα από αυτή την στιγμή. Αυτοί είναι και το κύριο κοινό στο οποίο το βιβλίο αυτό απευθύνεται με σκοπό να εξισορροπήσει, μέσα από την κατά κόρο συγκέντρωση στις προειδοποιήσεις, τις ανισορροπίες που έχουν δημιουργηθεί από την σχεδόν παντελή άγνοια αυτών.

Κεφάλαιο 1 - Σωτηρία: τι απαιτείται;

Πίστη στον αναστημένο Ιησού, σαν Κύριο, σαν τον Χριστό, σαν Μεσσία και Γιο του Θεού είναι χωρίς αμφιβολία ο μοναδικός τρόπος για να σωθεί κανείς. Αυτό είναι πεντακάθαρο από πλήθος αποσπασμάτων. Ιδού μερικά:

Κατά Ιωάννη 3:14-18

«Και όπως ο Μωυσής ύψωσε το φίδι μέσα στην έρημο, έτσι πρέπει να υψωθεί ο Υιός του ανθρώπου για να μη χαθεί καθένας ο οποίος πιστεύει σ' αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή. Επειδή, με τέτοιον τρόπο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό του τον μονογενή, **για να μη χαθεί καθένας ο οποίος πιστεύει σ' αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή.** Δεδομένου ότι, ο Θεός δεν απέστειλε τον Υιό του στον κόσμο, για να κρίνει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος διαμέσου αυτού. Όποιος πιστεύει σ' αυτόν, δεν κρίνεται· όποιος, όμως, δεν πιστεύει, έχει ήδη κριθεί, επειδή δεν πίστεψε στο όνομα του μονογενή Υιού του Θεού.»

Κατά Ιωάννη 20:30-31

«Και πολλά άλλα θαύματα έκανε ο Ιησούς μπροστά στους μαθητές του, που δεν είναι γραμμένα σε τούτο το βιβλίο. Τούτα, όμως, γράφτηκαν, **για να πιστέψετε ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, και πιστεύοντας να έχετε ζωή στο όνομά του.**»

Κατά Ιωάννη 11:25-26

«Ο Ιησούς είπε σ' αυτήν: Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή· **αυτός που πιστεύει σε μένα, και αν πεθάνει, θα ζήσει.** Και καθένας που ζει και πιστεύει σε μένα, δεν πρόκειται να πεθάνει στον αιώνα.»

Κατά Μάρκο 16:15-16

«Και τους είπε: Πηγαίνατε σε όλο τον κόσμο, και κηρύξτε το ευαγγέλιο σε όλη την κτίση. **Όποιος πιστέψει και βαπτιστεί, θα σωθεί**· όποιος, όμως, απιστήσει, θα κατακριθεί.»

Πράξεις 16:30-31

«και αφού τους έβγαλε έξω [τους Παύλο και Σίλα], είπε: Κύριοι, τι πρέπει να κάνω για να σωθώ; Και εκείνοι είπαν: **Πίστεψε στον Κύριο Ιησού Χριστό**, και θα σωθείς, εσύ και η οικογένειά σου.»

Προς Ρωμαίους 10:9

«αν με το στόμα σου ομολογήσεις Κύριο, τον Ιησού, και μέσα στην καρδιά σου **πιστέψεις** ότι ο Θεός τον ανέστησε από τους νεκρούς, θα σωθείς»

Προς Εφεσίους 2:8

«Επειδή, **κατά χάρη είστε σωσμένοι, διαμέσου της πίστης**· κι αυτό δεν είναι από σας· είναι δώρο του Θεού»

Πριν να προχωρήσουμε θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή στο γεγονός ότι οι «όποιος πιστεύει» φράσεις των παραπάνω αποσπασμάτων είναι σε χρόνο ενεστώτα. Με άλλα λόγια αυτό που περιγράφεται σε αυτές είναι μια ενεργή, παρούσα πίστη και όχι κάτι που έγινε σε μια στιγμή στο παρελθόν και που είναι αδιάφορο αν ισχύει ή δεν ισχύει τώρα.

Επιστρέφοντας στο θέμα μας: είναι καθαρό από τα αποσπάσματα που δώσαμε παραπάνω (και υπάρχουν και άλλα) ότι δεν σωζόμαστε μέσα από έργα (δικά μας έργα ή έργα που περιγράφονται στον νόμο του Μωσή). Η σωτηρία δίνεται ελεύθερα, με χάρη, σαν δώρο σε οποιοδήποτε πιστεύει στον Ιησού

Χριστό σαν Κύριο του, σαν Μεσσία και Γιο του Θεού. Αυτή είναι η αναμφισβήτητη αλήθεια του Λόγου του Θεού. Η πίστη λοιπόν θα λέγαμε είναι το ένα κλειδί για την σωτηρία με την χάρη να είναι το άλλο. Η προς Εφεσίους 2:8 το συνοψίζει αυτό πολύ καλά:

Προς Εφεσίους 2:8

«Επειδή, κατά χάρη είστε σωσμένοι, διαμέσου της πίστης κι αυτό δεν είναι από σας· είναι δώρο του Θεού»

Υπάρχουν λοιπόν δυο συνθετικά που όταν έρχονται μαζί δίνουν την σωτηρία: η πίστη και η χάρη. Κανένα από τα δυο δεν μπορεί από μόνο του να την δώσει. Η χάρη του Θεού από μόνη της δεν μπορεί να σώσει κάποιον αν αυτός δεν έχει πίστη, αν δηλαδή δεν πιστεύει ειλικρινά, με την καρδιά του, στον Ιησού Χριστό σαν Κύριο του, σαν Γιο του Θεού και Μεσσία.

Βασικά ο Θεός θέλει όλοι να σωθούν και έδωσε τον Γιο Του σαν αντίλυτρο για όλους τους ανθρώπους. Όπως η προς Τιμόθεο Α 2:3-6 μας λέει:

«Επειδή, αυτό είναι καλό και ευπρόσδεκτο μπροστά στον Σωτήρα μας Θεό· ο οποίος θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι, και νάρθουν στην επίγνωση της αλήθειας. Επειδή, ένας Θεός υπάρχει, ένας είναι και ο μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός, ο οποίος έδωσε τον εαυτό του αντίλυτρο για χάρη όλων, μια μαρτυρία που έγινε σε ορισμένους καιρούς»

Και επίσης προς Τίτο 2:11

«Επειδή, φανερώθηκε η σωτήρια χάρη του Θεού προς όλους τους ανθρώπους»

Ο Ιησούς Χριστός έδωσε τον εαυτό Του αντίλυτρο για χάρη όλων. Η χάρη του Θεού φανερώθηκε προς όλους τους ανθρώπους. Επομένως η χάρη – το πρώτο από τα δυο συστατικά της σωτηρίας στην προς Εφεσίους 2:8 («κατά χάρη») – είναι δεδομένο για όλους τους ανθρώπους. Έχει φανερωθεί «προς όλους τους ανθρώπους». Όμως το δεύτερο συστατικό («διάμεσου της πίστης»), δεν είναι

παρών σε όλους. Μόνο κάποιιοι πραγματικά πιστεύουν σε όσα λέει ο Θεός μέσα στον Λόγο Του σχετικά με τον Γιο Του και μόνο αυτοί θα σωθούν, μιας και η σωτηρία δεν είναι απλά μόνο κατά χάρη αλλά «κατά χάρη, διάμεσου της πίστεως».

Έχοντας ξεκαθαρίσει αυτό το σημείο, το κρίσιμο ερώτημα είναι: άπαξ και κάποιος πιστέψει, είναι η πίστη του κάτι που εγγυημένα θα κρατήσει για πάντα ή αντίθετα είναι κάτι που θα πρέπει να κρατηθεί, να τηρηθεί, το οποίο ακολούθως σημαίνει ότι μπορεί και να εγκαταλειφθεί; Πως αντιμετωπίζει η Βίβλος την πίστη; Την βλέπει σαν κάτι δυναμικό ή σαν κάτι στατικό, κάτι που άπαξ και το έχεις θα το έχεις διαπαντός; Τι σημαίνει να έχει κανείς πραγματική πίστη; Τι συμβαίνει με την σωτηρία στην περίπτωση που η πίστη εγκαταλειφθεί; Είναι αυτό δυνατό και αν ναι υπάρχουν επιπτώσεις και ποιες; Πολλοί δεν μπαίνουν στον κόπο να ρωτήσουν αυτές τις ερωτήσεις. Σε αυτή την μελέτη θα ρωτήσουμε όμως αυτές τις ερωτήσεις και θα δούμε τις καθαρές απαντήσεις που η Βίβλος δίνει, αρχίζοντας από τον πλέον κατάλληλο να μιλήσει σχετικά με την σωτηρία: τον Σωτήρα Χριστό και συνεχίζοντας με τις διδασκαλίες των αποστόλων Του, όπως αυτές δίνονται στις επιστολές.

Κεφάλαιο 2 - Η παραβολή του σπορέα

Για να ξεκινήσουμε ας πάμε στην γνωστή παραβολή του σπορέα την οποία και βρίσκουμε σε 3 από τα 4 ευαγγέλια. Εμείς θα διαβάσουμε εδώ την αναφορά του κατά Λουκά.

Κατά Λουκά 8:5-8, 11-15

«Βγήκε εκείνος που σπέρνει για να σπείρει τον σπόρο του· και ενώ έσπερνε, άλλο μεν έπεσε κοντά στον δρόμο, και καταπατήθηκε, και τα πουλιά του ουρανού το κατέφαγαν. Και άλλο έπεσε επάνω στην πέτρα, και ενώ βλάστησε, ξεράθηκε, επειδή δεν είχε ικμάδα. Και άλλο έπεσε ανάμεσα στα αγκάθια, και καθώς τα αγκάθια φύτρωσαν μαζί, το έπνιξαν ολοκληρωτικά. Και άλλο έπεσε επάνω στην καλή γη, και όταν βλάστησε, έκανε εκατονταπλάσιο καρπό. Λέγοντας αυτά, φώναζε: Όποιος έχει αυτιά για να ακούει, ας ακούει ..... Αυτή δε η παραβολή σημαίνει: Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού· και εκείνοι που σπέρνονται κοντά στον δρόμο είναι αυτοί που ακούν· έπειτα, έρχεται ο διάβολος, και αφαιρεί τον λόγο από την καρδιά τους, για να μη πιστέψουν και σωθούν. Εκείνοι δε που σπέρνονται επάνω στην πέτρα, είναι αυτοί που, όταν ακούσουν, δέχονται τον λόγο με χαρά· κι αυτοί δεν έχουν ρίζα· οι οποίοι πιστεύουν για λίγο, και σε καιρό πειρασμού αποστατούν. Εκείνο δε που έπεσε στα αγκάθια, αυτοί είναι εκείνοι

που άκουσαν, και από μέριμνες και πλούτο και ηδονές της ζωής, πηγαίνουν, και συμπνίγονται, και δεν φτάνουν στον καρπό. Ενώ εκείνοι στην καλή γη, αυτοί είναι εκείνοι, που, ενώ άκουσαν τον λόγο, τον κρατούν σε καλή και αγαθή καρδιά, και καρποφορούν με υπομονή.»

Έχουμε στην παραβολή αυτή όλα τα πιθανά αποτελέσματα του σπόρου του Λόγου του Θεού. Όπως βλέπουμε στην πρώτη κατηγορία ο Λόγος δεν βρήκε έδαφος στην καρδιά των ακροατών. Με άλλα λόγια δεν τον πίστεψαν. Εν αντιθέσει, η δεύτερη και η τρίτη κατηγορία δέχτηκαν τον Λόγο αλλά καμιά από τις δυο δεν έφερε καρπό. Το γιατί θα το δούμε σε λίγο. Τέλος η τέταρτη κατηγορία ήταν η μόνη που άκουσε τον Λόγο, τον δέχτηκε και καρποφόρησε. Σ' αυτό το κεφάλαιο θα συγκεντρώσουμε την προσοχή μας στην δεύτερη και τρίτη κατηγορία της παραβολής αυτής, καθώς αυτές σχετίζονται περισσότερο με το αντικείμενο αυτής της μελέτης.

2.1. «Εκείνοι δε που σπέρνονται επάνω στην πέτρα»

Για την δεύτερη κατηγορία διαβάζουμε:

«Εκείνοι δε που σπέρνονται επάνω στην πέτρα, είναι αυτοί που, όταν ακούσουν, δέχονται τον λόγο με χαρά κι αυτοί δεν έχουν ρίζα: οι οποίοι πιστεύουν για λίγο, και σε καιρό πειρασμού αποστατούν.»

Πίστεψαν οι άνθρωποι αυτής της κατηγορίας; Η απάντηση του Κυρίου είναι ναι πίστεψαν. «Πιστεύουν για λίγο», είπε. Από αυτό βλέπουμε λοιπόν αμέσως ότι η πίστη είναι κάτι που έχει χρονική διάσταση. Με άλλα λόγια, το γεγονός ότι κάποιος πίστεψε δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι θα πιστεύει και για το υπόλοιπο της ζωής του. Μπορεί να συμβεί να πιστέψει αλλά μόνο «για λίγο», δηλαδή προσωρινά. Μόλις αυτό το «λίγο» περάσει δεν είναι πλέον στην πίστη, όπως και συνέβηκε με τους ανθρώπους

αυτής της κατηγορίας. Ξεκίνησαν καλά, αλλά μετά την αρχή, μετά από «λίγο», σε καιρό πειρασμού και διωγμών για τον Λόγο (κατά Μάρκο 4:7) αποστάτησαν. Αρκετά παραδείγματα αυτής της κατηγορίας μου έρχονται στο μυαλό: άνθρωποι που άκουσαν τον Λόγο, τον δέχτηκαν και μετά μίλησαν γι' αυτόν με τους συγγενείς και φίλους τους. Εκείνοι όμως τους απορρίψανε. Αντί αυτοί να κρατηθούν στον Λόγο έφυγαν και ίδιοι για να μην εξοστρακιστούν. Άλλοι πάλι είχαν το ίδιο λαμπρό ξεκίνημα. Έπειτα κάποιος πειρασμός και δοκιμασία ήρθε στον δρόμο τους (μπορεί να είναι οτιδήποτε). Έπεσαν τότε στα δίχτυα του πειρασμού, έγιναν εξωφρενών με τον Θεό και τους ανθρώπους Του και επίσης αποχώρησαν. Επίσης κάτι που πρέπει να σημειωθεί εδώ είναι ότι το ρήμα που χρησιμοποιείται αναφορικά με την αντίδραση αυτών των ανθρώπων είναι το ρήμα «αποστατώ» («αφίστημι» στα αρχαία). Ναι λοιπόν είναι δυνατόν άνθρωποι που αρχικά πίστεψαν, κάτω από θλίψη και δοκιμασία για τον Λόγο του Θεού να αποστατήσουν, να αποχωρήσουν. Αυτό ακριβώς συνέβη με αυτούς της δεύτερης κατηγορίας της παραβολής του σπορέα. Ο Θεός ήταν κάποτε η επιλογή τους αλλά έφυγαν από Αυτόν, αποστάτησαν, εγκαταλείποντας την πίστη.

Η κρίσιμη ερώτηση τώρα είναι: αν αυτοί οι άνθρωποι δεν μετανοήσουν και επιστρέψουν θα σωθούν άραγε; Αν είναι να πιστέψουμε την διδασκαλία σύμφωνα με την οποία αρκεί να πιστέψει κανείς έστω και για ένα δευτερόλεπτο για να σωθεί, ασχέτως με το τι συμβαίνει στην συνέχεια αναφορικά με την πίστη του, τότε ναι αυτοί θα σωθούν μιας και κάποτε είχαν πιστέψει. Το πρόβλημα όμως με αυτή την άποψη είναι ότι αγνοεί το γεγονός ότι η πίστη δεν είναι κάτι στατικό, κάτι που επειδή την είχε κάποιος κάποτε, είναι εγγυημένο ότι ποτέ δεν θα την εγκαταλείψει. Εν αντιθέσει, η πίστη έχει χρονική διάσταση. Και όταν κάποιος αποστατούν από την πίστη, πιστεύοντας όμως μόνο **«για λίγο»**, αφήνουν πίσω τους και την υπόσχεση της σωτηρίας, της αιώνιας ζωής. Γιατί πραγματικά η σωτηρία δεν είναι απλά κατά χάρη αλλά «κατά χάρη διάμεσου της πίστεως». Η χάρη είναι το μέρος του Θεού και η πίστη είναι η δική μας ανταπόκριση. Και τα δυο θα πρέπει να υπάρχουν και ο Θεός κρατά πάντα το δικό Του κομμάτι. Όποιος όμως αποχωρεί από την πίστη, αφήνει

επίσης και ότι πήρε δια της πίστης, δηλαδή την υπόσχεση της σωτηρίας. Η Καινή Διαθήκη έχει πλήθος αναφορών που το κάνουν αυτό καθαρό και σκοπός του βιβλίου αυτού είναι να τις φέρει στο φως.

Προκειμένου να βρουν ένα τρόπο να εξηγήσουν το παραπάνω απόσπασμα κάποιοι υποστηρίζουν ότι οι άνθρωποι της δεύτερης κατηγορίας της παραβολής του σπορέα δεν ήταν ποτέ πραγματικοί πιστοί, γιατί αν ήταν όντως πραγματικοί πιστοί – λένε – δεν θα είχαν ποτέ αποστατήσει. Όμως προφανώς αυτή η άποψη έρχεται σε σύγκρουση με ότι ο Κύριος ο Ίδιος είπε όταν Αυτός εξήγησε το μέρος αυτό της παραβολής. Σύμφωνα με Αυτόν: «Εκείνοι δε που σπέρνονται επάνω στην πέτρα, είναι αυτοί που, όταν ακούσουν, δέχονται τον λόγο με χαρά· κι αυτοί δεν έχουν ρίζα· οι οποίοι πιστεύουν για λίγο, και σε καιρό πειρασμού αποστατούν.» Οι άνθρωποι αυτής της κατηγορίας δέχτηκαν τον Λόγο όπως εγώ και εσύ: με χαρά. Και τον πίστεψαν. Ο Κύριος δεν είπε ότι παρίσταναν ότι τον πίστεψαν ούτε είπε ότι παρίσταναν ότι τάχα τον δέχτηκαν με χαρά. Απεναντίας η αρχική τους πίστη ήταν γνήσια και πραγματική. Το πρόβλημα όμως ήταν ότι δεν διήρκεσε. Κράτησε, όμως μόνο για λίγο. Είναι η διάρκεια λοιπόν της πίστης το πρόβλημα με αυτούς τους ανθρώπους και όχι το κατά πόσο αυτή υπήρξε στην αρχή, γιατί πραγματικά όπως διαβάζουμε αυτοί πίστεψαν όμως μόνο «για λίγο».

Πιθανόν αυτό μπορεί να εξηγήσει και την αγωνία του Παύλου σχετικά με την πίστη των διωκόμενων Θεσσαλονικέων (Προς Θεσσαλονικείς 1:4). Όπως τους είπε:

Προς Θεσσαλονικείς 3:1-8

«Γι' αυτό, μη υποφέροντας πλέον, κρίναμε εύλογο να απομείνουμε μόνοι στην Αθήνα, και στείλαμε τον Τιμόθεο, τον αδελφό μας, και διάκονο του Θεού, και συνεργάτη μας στο ευαγγέλιο του Χριστού, για να σας στηρίξει, και να σας παρηγορήσει σε σχέση με την πίστη σας· για να μη κλονίζεται κανείς μέσα σ' αυτές τις θλίψεις· δεδομένου ότι, εσείς ξέρετε ότι σ' αυτό είμαστε ταγμένοι. Επειδή, όταν ήμασταν κοντά σας, σας τα

προλέγαμε, ότι πρόκειται να υποφέρουμε θλίψεις, καθώς και έγινε, και ξέρετε. **Γι' αυτό και εγώ, μη υποφέροντας πλέον, έστειλα για να μάθω την πίστη σας, μήπως σας πείραξε αυτός που πειράζει, και ο κόπος μας αποβεί εις μάτην.** Τώρα, όμως, όταν ο Τιμόθεος ήρθε από σας σε μας, και μας έφερε **καλές αγγελίες για την πίστη σας** και την αγάπη σας, και ότι πάντοτε έχετε αγαθή ενθύμηση για μας, επιποθώντας να μας δείτε, όπως κι εμείς εσάς· γι' αυτό, παρηγορηθήκαμε, αδελφοί, για σας μέσα σε όλη τη θλίψη και τη στενοχώρια μας, εξαιτίας της πίστης σας· δεδομένου ότι, τώρα ζούμε, **αν εσείς μένετε σταθεροί στον Κύριο.**»

Δυο φορές μέσα σε μερικές μόνο γραμμές ο Παύλος μιλάει για την αγωνία του. Γνώριζε ότι οι πιστοί ήταν υπό διωγμό και εναγωνίως επιζητούσε να μάθει σχετικά με την κατάσταση της πίστης τους. Στέκονταν άραγε αυτοί σταθεροί στον Κύριο ή όχι; Ποια ήταν τα νέα σχετικά με την πίστη τους; Καλά ή κακά; Αυτό ήταν το αγωνιώδες ερώτημα του Παύλου. Η πίστη λουπόν δεν είναι κάτι που είναι αμετακίνητο. Κάτι που άπαξ και το έχεις είναι εγγυημένο ότι θα το έχεις για πάντα. Αν ήταν έτσι, δεν θα είχε λόγο ο Παύλο να αγωνιά. Σ' αυτή την περίπτωση αφού αυτοί ήταν αρχικά στην πίστη θα ήταν πάντα στην πίστη, παρά τους πειρασμούς και τις διώξεις. Αλλά δεν είναι έτσι. Ο σκοπός του πειράζοντας, του διαβόλου, είναι να μας ρίξει από την πίστη μας, να μας κάνει να σκανδαλιστούμε με τον Θεό και τους ανθρώπους Του και να αποχωρήσουμε. Εν συντομία ο σκοπός του είναι να μας καταπειεί (Πέτρου Α 5:8). Το γεγονός ότι στεκόμασταν καλά πριν την δοκιμασία δεν σημαίνει αναγκαστικά ότι θα στεκόμαστε καλά και μετά την δοκιμασία. Θα πρέπει να το αποφασίσουμε. Ο Θεός θα μας βοηθήσει να σταθούμε, αλλά θα πρέπει και εμείς να το θέλουμε. Θα πρέπει να αποφασίσουμε ότι θα μείνουμε στον Κύριο, ασχέτως εξωτερικών καταστάσεων. Μερικοί το κάνουν αυτό, μερικοί όμως όχι. Εκείνοι που δεν το κάνουν φεύγουν από την πίστη. Μπορεί να μην το λένε δημόσια όμως δεν ενδιαφέρονται πλέον. Νομίζω ότι ίσως να έχετε και σεις κάποια σχετικά παραδείγματα. Ας περάσουμε όμως τώρα στην τρίτη κατηγορία της παραβολής του σπορέα.

2.2. “Και άλλο έπεσε ανάμεσα στα αγκάθια”

Προχωρώντας τώρα σε εκείνους της τρίτης κατηγορίας της παραβολής του σπορέα: αυτοί είναι εκείνοι που άκουσαν τον Λόγο «και από μέριμνες και πλούτο και ηδονές της ζωής, πηγαίνουν, και συμπνίγονται, και δεν φτάνουν στον καρπό». Δεν είναι ότι αυτοί δεν δέχτηκαν τον Λόγο. Εκείνοι που δεν τον δέχτηκαν γιατί δεν τον κατάλαβαν και ο διάβολος τότε τον έκλεψε ήταν στην πρώτη κατηγορία. Εν αντιθέσει, αυτοί της τρίτης κατηγορίας είχαν καρδιά για τον Λόγο, αλλά είχαν – ή απέκτησαν αργότερα – καρδιά και για τα πράγματα του κόσμου, ονομαστικά τις μέριμνες, τον πλούτο και τις ηδονές της ζωής. Αυτά έδρασαν σαν αγκάθια και έπνιξαν τον Λόγο με αποτέλεσμα να μην δώσει καρπό. Βλέπουμε έτσι ότι δεν είναι αρκετό να έχει κανείς τον Λόγο για να φέρει καρπό. Ο Λόγος από μόνος του δεν γίνεται καρποφόρος, αν εκείνα που δρουν σαν αγριάδες – οι μέριμνες του κόσμου τούτου (δηλαδή το να μεριμνά κανείς γι’ αυτά που ο κόσμος μεριμνά¹), η απάτη του πλούτου και οι ηδονές της ζωής – δεν ξεριζωθούν. Αν αυτό το ξεριζώμα δεν γίνει τότε το αποτέλεσμα είναι ένα κοσμικός, άκαρπος «Χριστιανός». Μπορεί να γνωρίζει και αρχικά να έχει δεχτεί τον Λόγο όμως ο καρπός είναι απών. Τα άλλα πράγματα τα οποία δεν ξεριζώθηκαν τον έκαναν άκαρπο.

Όντως, όπως ο Κύριος έκανε ξεκάθαρο, είναι αδύνατον να δουλέψει κανείς δυο κύριους. Σε κάποια φάση ένας από τους δυο θα πρέπει να φύγει.

---

¹ Χρειάζεται να ξεκαθαρίσουμε εδώ ότι το να πάει κάνεις στην δουλειά του και να φροντίζει τα της οικογένειας του δεν είναι φροντίδα που θα μας απομακρύνει από τον Θεό. Όχι μόνο δεν είναι επικίνδυνη μέριμνα αλλά είναι και υποχρέωση μας. Το να είναι όμως κανείς «εξαρτημένος» από την δουλειά του (στα Αγγλικά αυτό λέγεται workaholic κατά το alcoholic (αλκοολικός)) είναι όντως κάτι που θα μας απομακρύνει από τον Θεό. Βασικά, μέριμνες του κόσμου τούτου σημαίνει να μεριμνά κανείς για ότι και ο κόσμος μεριμνά, κάνοντας τα ενδιαφέροντα του κόσμου τούτου δικά του ενδιαφέροντα και τρόπο ζωής.

Κατά Λουκά 16:13

«Κανένας δούλος δεν μπορεί να δουλεύει δύο κυρίους: επειδή, ή τον έναν θα μισήσει, και τον άλλον θα αγαπήσει ή στον έναν θα προσκολληθεί, και τον άλλον θα καταφρονήσει. Δεν μπορείτε να δουλεύετε τον Θεό και τον μαμωνά. »

Και όπως Αυτός και πάλι μας προειδοποιεί:

«Προσέχετε, μάλιστα, στον εαυτό σας, μήπως και βαρύνουν οι καρδιές σας μέσα σε κρασιά και μεθυσί και βιοτικές μέριμνες, και έρθει επάνω σας ξαφνικά εκείνη η ημέρα »

Επίσης ο Ιωάννης μας λέει:

Ιωάννου Α 2:15-17

«Μη αγαπάτε τον κόσμο, ούτε αυτά που είναι μέσα στον κόσμο. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, η αγάπη του Πατέρα δεν υπάρχει μέσα σ' αυτόν. επειδή, κάθε τι που είναι στον κόσμο: Η επιθυμία της σάρκας και η επιθυμία των ματιών και η αλαζονεία του βίου, δεν είναι από τον Πατέρα, αλλά είναι από τον κόσμο. Και ο κόσμος παρέρχεται καθώς και η επιθυμία του, αυτός όμως που κάνει το θέλημα του Θεού μένει στον αιώνα.»

Και ο Ιάκωβος, ονομάζοντας μοιχούς και μοιχαλίδες εκείνους που τρέχουν ξωπίσω του κόσμου, λέει:

Ιάκωβος 4:4

«Μοιχοί και μοιχαλίδες, δεν ξέρετε ότι η φιλία του κόσμου είναι έχθρα προς τον Θεό; Όποιος, λοιπόν, θελήσει να είναι φίλος του κόσμου, γίνεται εχθρός του Θεού.»

Μοιχός είναι εκείνος που έχει συζευχθεί κάποιον αλλά τρέχει ξωπίσω κάποιου άλλου. Εκείνοι που τρέχουν ξωπίσω του κόσμου, ξωπίσω των μεριμνών του κόσμου, του πλούτου, της κρασιάς, των ηδονών της ζωής ονομάζονται και αυτοί μοιχοί. Γιατί; Γιατί εγκατέλειψαν τον νυμφίο, τον Χριστό, και τρέχουν ξωπίσω του κόσμου.

Γυρίζοντας πίσω στην παραβολή του σπορέα, εκείνοι της τρίτης κατηγορίας έχουν ακολουθήσει την απάτη του πλούτου ή υπηρετούν άλλους κύριους (μέριμνες και ηδονές του κόσμου) και επομένως δεν μπορούν την ίδια στιγμή να υπηρετούν τον Χριστό. Το αποτέλεσμα είναι ακαρπία.

Τώρα η κρίσιμη ερώτηση είναι: θα μπει αυτή η ελλιπής καρπούς κατηγορία στην Βασιλεία του Θεού αν παραμείνει έτσι και δεν μετανοήσει; Για να το πούμε αλλιώς: έχει αλήθεια σημασία σχετικά με την σωτηρία αν η πίστη κάποιου είναι πίστη που φέρνει καρπό ή δεν υπάρχει πραγματικά πρόβλημα αν κάποιος επιτρέψει ο Λόγος του Θεού να πνιγεί από την ταυτόχρονη αγάπη του για τον κόσμο; Είναι OK αν κάποιος που έχει ομολογήσει τον Ιησού σαν Κύριο Του να τον εγκαταλείψει υπηρετώντας άλλους κύριους; Τι θα συμβεί σ' αυτή την περίπτωση; Δεν χρειάζεται να σκεφτούμε πολύ για την απάντηση. Ο Κύριος ο ίδιος απάντησε αυτή την ερώτηση, πριν 2000 χρόνια. Ορίστε η άποψη Του, η οποία σημειωτέον έχει εφαρμογή και για εκείνους της δευτέρας κατηγορίας της παραβολής, εκείνους δηλαδή που πίστεψαν «για λίγο»:

Κατά Ιωάννη 15:1-8

«Εγώ είμαι η άμπελος η αληθινή, και ο Πατέρας μου είναι ο γεωργός. **Κάθε κλήμα σε μένα, το οποίο δεν φέρνει καρπό, το αποκόπτει**· και καθένα το οποίο φέρνει καρπό, το καθαρίζει, για να φέρει περισσότερο καρπό. Τώρα, εσείς είστε καθαροί, εξαιτίας του λόγου που σας μίλησα. Μείνετε ενωμένοι μαζί μου και εγώ ενωμένος μαζί σας. **Όπως το κλήμα δεν μπορεί να φέρει καρπό από μόνο του, αν δεν μείνει ενωμένο με την άμπελο, έτσι κι εσείς, αν δεν μείνετε ενωμένοι μαζί μου.** Εγώ είμαι η άμπελος, εσείς τα κλήματα· εκείνος που μένει ενωμένος μαζί μου, και εγώ μαζί του, αυτός φέρνει πολύ καρπό· επειδή, χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε. **Αν κάποιος δεν μείνει ενωμένος μαζί μου, ρίχνεται έξω, όπως το κλήμα, και ξεραίνεται· και τα μαζεύουν και τα ρίχνουν σε φωτιά, και καίγονται.** Αν μείνετε ενωμένοι μαζί μου, και τα λόγια μου μένουν μέσα σας, θα ζητάτε ότι αν θέλετε, και θα γίνει σε σας. **Κατά τούτο δοξάζεται ο**

Πατέρας μου, στο να φέρετε πολύ καρπό · και έτσι θα είστε μαθητές μου.»

Νομίζω ότι η απάντηση του Κυρίου δεν αφήνει χώρο για αμφιβολίες: ο μόνος τρόπος για να φέρει κανείς καρπό είναι να μείνει ενωμένος με την άμπελο, τον Χριστό. Εκείνοι που δεν φέρνουν καρπό είναι εκείνοι που δεν μένουν ενωμένοι με την άμπελο και αν αυτό δεν αλλάξει θα μαζευτούν και στο τέλος, όπως ο Κύριος μας είπε, θα καούν. Τι σημαίνει αυτό τώρα για την τρίτη (αλλά και την δεύτερη) κατηγορία της παραβολής του σπορέα; Σημαίνει ότι αν δεν μετανοήσουν, επιστρέφοντας στην άμπελο και επομένως φέρνοντας μέσω της παραμονής τους στην άμπελο, τον καρπό που ακολουθεί τους πραγματικούς μαθητές του Χριστού, θα έχουν το τέλος των άκαρπων κλημάτων του παραπάνω αποσπάσματος, δηλαδή θα ριχθούν στην φωτιά για κάψιμο. Γνωρίζω ότι ίσως με το παραπάνω συμπέρασμα να έχω σοκάρει μερικούς από τους αναγνώστες. Είναι όμως αλήθεια αυτό το τέλος κάτι που εγώ περιέγραψα; Δεν νομίζω. Είναι αντίθετα κάτι που ο Κύριος περιέγραψε, μιλώντας στους πιο στενούς από τους μαθητές Του την ίδια την νύχτα της σύλληψης Του. Είναι αυτό που είπε έκπληξη; Είναι κάτι παράξενο; Όχι αν καταλάβουμε ότι πραγματικός Χριστιανός δεν είναι εκείνος που κάποτε έκανε μια ομολογία αλλά που αργότερα **πρακτικά** την εγκατάλειψε. Εν αντιθέσει, πραγματικός Χριστιανός είναι αυτός που προσπαθεί να ζήσει, να κάνει πράξη, με τα όποια λάθη και αδυναμίες του, την πίστη του. Αν έχουμε ομολογήσει ότι ο Ιησούς είναι Κύριος, Αυτός όμως δεν είναι πραγματικά ο Κύριος μας, τότε είναι εμφανές ότι η ομολογία μας είτε δεν ήταν ειλικρινής ή μπορεί να ήταν ειλικρινής κάποτε, όμως δεν είναι σε ισχύ τώρα. Το κατά πόσο η ομολογία μας είναι αληθινή ή όχι αποδεικνύεται από ένα και μόνο μέτρο: τον καρπό τον οποίον φέρνουμε, και για να φέρουμε τον επιθυμητό καρπό πρέπει να μείνουμε ενωμένοι με την άμπελο, τον Χριστό. Όπως είδαμε στο παραπάνω απόσπασμα του κατά Ιωάννη 15: «Κατά τούτο δοξάζεται ο Πατέρας μου, στο να φέρετε πολύ καρπό · και έτσι - δηλαδή με το να φέρετε καρπό - θα είστε μαθητές μου». Ο καρπός λοιπόν που φέρνουμε δείχνει αν και κατά πόσο είμαστε πραγματικοί μαθητές του Χριστού.

Μάλιστα ο Κύριος έδωσε το ίδιο μέτρο, το μέτρο του καρπού, για να μας βοηθήσει να ξεχωρίσουμε μεταξύ πραγματικών και ψεύτικων προφητών:

Κατά Ματθαίο 7:15-20

«Προσέχετε δε από τους ψευδοπροφήτες, που έρχονται σε σας με ενδύματα προβάτων, από μέσα όμως είναι αρπακτικοί λύκοι. **Θα τους γνωρίσετε από τους καρπούς τους**· μήπως μαζεύουν σταφύλια από αγκάθια ή σόκα από τριβόλια; Έτσι, κάθε καλό δέντρο κάνει καλούς καρπούς· ενώ το σαπρό δέντρο κάνει κακούς καρπούς. Δεν μπορεί ένα καλό δέντρο να κάνει κακούς καρπούς ούτε ένα σαπρό δέντρο να κάνει καλούς καρπούς. **Κάθε δέντρο που δεν κάνει καλό καρπό κόβεται και ρίχνεται στη φωτιά. Επομένως, από τους καρπούς τους θα τους γνωρίσετε.**»

Πολλοί φοβούνται να μιλήσουν για καρπό, γιατί νομίζουν ότι αν το κάνουν μειώνουν την χάρη του Θεού. Δεν την μειώνουν όμως. Μπορεί μια μηλιά να μην κάνει μήλα; Τα δέντρα παράγουν καρπό, και ο σπόρος του Λόγου, όταν φροντιστεί ανάλογα κάνει ακριβώς το ίδιο: δίνει καρπό. Η πίστη έρχεται πρώτα και ο καρπός ακολουθεί. Τι πιο αφύσικο από δέντρα που αν και προορίζονται για καρπό είναι άκαρπα; Θα λέγαμε ποτέ ότι αυτά τα δέντρα είναι υγιή; Αν είχε κανείς ένα τέτοιο δέντρο στον κήπο του και περίμενε καρπό από αυτό, όπως ο Θεός περιμένει από εμάς, θα έλεγε ποτέ ότι «δεν πειράζει»; Δεν νομίζω.

Ο καρπός είναι κάτι το απόλυτα φυσικό για ένα Χριστιανό και είναι εντελώς αφύσικο όταν δεν υπάρχει. Όπως η προς Εφεσίους 2:8-10 μας λέει:

Προς Εφεσίους 2:8-10

«Επειδή, κατά χάρη είστε σωσμένοι, διαμέσου της πίστης· κι αυτό δεν είναι από σας· είναι δώρο του Θεού· όχι από έργα, ώστε να μη καυχηθεί κάποιος. Επειδή, δικό του δημιούργημα είμαστε, καθώς **κτιστήκαμε στον Ιησού Χριστό για καλά έργα, που ο Θεός προετοίμασε, για να περπατήσουμε μέσα σ' αυτά.**»

Δεν σωθήκαμε με έργα, εντούτοις όμως κτιστήκαμε για καλά έργα. «Κτιστήκαμε για» σημαίνει ότι αυτός είναι ο προορισμός μας, ο σκοπός μας, αυτό για το οποίο δημιουργηθήκαμε. Για να το πούμε αλλιώς: τα αυτοκίνητα έχουν γίνει («κτιστεί») για να μας πάνε από το ένα μέρος σε ένα άλλο. Τα τραίνα έχουν γίνει («κτιστεί») για να πηγαίνουν πάνω στις σιδηροτροχιές. Η μηλιά έχει γίνει («κτιστεί») για να κάνει μήλα. Με τον ίδιο τρόπο, και εμείς «κτιστήκαμε στον Ιησού Χριστό για καλά έργα». Πίστη λουπόν και καλά έργα πάνε χέρι χέρι. Δεν έχει πραγματικά νόημα να πει κανείς ότι είναι στην πίστη αλλά δεν έχει καμιά σημασία το αν θα φέρει ή όχι τον καρπό που συνδέεται με εκείνους που είναι στην πίστη. Είναι σαν να λέμε ότι έχουμε ένα αυτοκίνητο αλλά το αν δουλεύει ή όχι δεν έχει σημασία. Όλοι μας όμως γνωρίζουμε ότι έχει σημασία.

Το ότι τα έργα, όντας ο καρπός της γνήσιας πίστης, έχουν σημασία είναι κάτι που ο Ιάκωβος κάνει ξεκάθαρο στην επιστολή του:

Ιακώβου 2:14-17

«Ποιο το όφελος, αδελφοί μου, αν κάποιος λέει ότι έχει πίστη, και δεν έχει έργα; Μήπως η πίστη μπορεί να τον σώσει; Και αν ένας αδελφός ή αδελφή είναι γυμνοί, και στερούνται την καθημερινή τροφή, και κάποιος από σας πει σ' αυτούς: Πηγαίνατε με ειρήνη, είτε να θερμαίνεστε και να χορταίνατε, και δεν τους δώσετε τα αναγκαία του σώματος, ποιο το όφελος; Έτσι και η πίστη, αν δεν έχει έργα, είναι από μόνη της νεκρή.»

«Η πίστη, αν δεν έχει έργα, είναι από μόνη της νεκρά», ακριβώς όπως και το σώμα χωρίς πνοή είναι νεκρό. Για να το πούμε διαφορετικά, ακαρπία και πραγματική πίστη δεν είναι κάτι που πάνε μαζί. Ακαρπη πίστη είναι νεκρή πίστη και τέτοια πίστη δεν φέρνει όποιον την έχει στην Βασιλεία του Θεού.

Μένοντας λίγο ακόμα στο κρίσιμο θέμα των έργων, βλέπουμε τον Παύλο να λέει τα ακόλουθα:

Προς Τίτο 2:13-14

«προσμένοντας τη μακάρια ελπίδα, και την επιφάνεια της δόξας του μεγάλου Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού· ο οποίος έδωσε τον εαυτό του για χάρη μας, για να μας λυτρώσει από κάθε ανομία, και να μας καθαρίσει για τον εαυτό του λαό εκλεκτό, **ζηλωτή καλών έργων.**»

Προς Τίτο 3:1

«Υπενθύμιζε σ' αυτούς να υποτάσσονται στις αρχές και στις εξουσίες, να πειθαρχούν, να είναι **έτοιμοι σε κάθε αγαθό έργο.**»

Προς Τιμόθεο Β 2:20-21

«Μάλιστα, μέσα σ' ένα μεγάλο σπίτι δεν υπάρχουν μονάχα σκευή χρυσά και ασημένια, αλλά και ξύλινα και πήλινα· και άλλα μεν για χρήση τιμητική, άλλα όμως για χρήση όχι τιμητική. Αν, λοιπόν, κάποιος καθαρίσει τον εαυτό του απ' αυτά, θα είναι σκεύος για τιμητική χρήση, αγιασμένο, και εύχρηστο στον οικοδεσπότη, **ετοιμασμένο για κάθε αγαθό έργο.**»

Και προς Τιμόθεο Β 3:16-17

«Ολόκληρη η γραφή είναι θεόπνευστη, και ωφέλιμη για διδασκαλία, για έλεγχο, για επανόρθωση, για διαπαιδαγώγηση, που γίνεται με δικαιοσύνη· **για να είναι ο άνθρωπος του Θεού τέλειος, ετοιμασμένος για κάθε έργο αγαθό.**»

Η Γραφή, η Βίβλος, δεν μας έχει δοθεί απλά για να την έχουμε σαν θεωρητική γνώση. Σκοπός της δεν είναι να κάνει τον άνθρωπο του Θεού, θεωρητικό θεολόγο. Αντίθετα ο λόγος που έχει δοθεί είναι για να κάνει τον άνθρωπο του Θεού τέλειο και έτοιμο για αυτό για το οποίο έχει κτιστεί: για κάθε έργο αγαθό.

Πηγαίνοντας πίσω στην παραβολή του σοφορέα, μόνο η τέταρτη κατηγορία έδωσε καρπό:

«Και άλλο έπεσε επάνω στην καλή γη, και όταν βλάστησε, έκανε εκατονταπλάσιο καρπό. ... Εκείνοι στην καλή γη, αυτοί είναι

εκείνοι, που, ενώ άκουσαν τον λόγο, τον κρατούν σε καλή και αγαθή καρδιά, και καρποφορούν με υπομονή.»

Η δεύτερη και η τρίτη κατηγορία άκουσαν τον Λόγο αλλά δεν τον κράτησαν. Αυτή όμως εδώ η κατηγορία και τον άκουσε και τον κράτησε και σαν αποτέλεσμα έφερε με υπομονή τον επιθυμητό καρπό. Για να φέρουμε λοιπόν καρπό πρέπει να κρατήσουμε τον Λόγο σε καλή και αγαθή καρδιά και με υπομονή θα καρποφορήσουμε. Αυτό είναι το κλειδί. Αν, αφού δεχτούμε τον Λόγο, επιτρέψουμε άλλα πράγματα να τον κλέψουν και να μας απομακρύνουν από το αμπέλι, τότε αυτός δεν θα φέρει καρπό. Φυλάσσοντας την καρδιά μας με κάθε προσοχή (ακριβώς όπως οι Παροιμίες 4:23 μας λένε να κάνουμε), μετανοώντας από παλιές μας συνήθειες και πρακτικές και ανανεώνοντας τον νου μας με όσα ο Λόγος του Θεού λέει είναι επομένως κάτι κρίσιμο για το αποτέλεσμα του Λόγου.

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο: εύχομαι σε όλους μας αυτή η τέταρτη κατηγορία να είναι η κατηγορία μας και τώρα και πάντα. Επίσης εύχομαι όσοι από εμάς δεν είναι σε αυτή την κατηγορία να επιστρέψουν στην άμπελο έτσι ώστε μένοντας σε αυτή, στον Χριστό, να φέρουν τον καρπό που φέρνει δόξα στον Θεό και που δείχνει τίνος μαθητές είμαστε. Επίσης εύχομαι να τσεκάρουμε τους εαυτούς μας και αν δούμε αγκάθια να τα ξεριζώσουμε και να τα πετάξουμε, αντί να γελιόμαστε ότι μπορούμε να ζούμε με αυτά. Δεν μπορούμε. Είναι είτε αυτά είτε ο Κύριος. Ένα από τα δυο θα πρέπει να φύγει και εμείς διαλέγουμε ποιο είναι αυτό που θα φύγει.

Κεφάλαιο 3 - Κοιτώντας «δια γυμνού οφθαλμού» κάποια από τα λεγόμενα του Ιησού.

Είναι περίεργο αλλά σε πολλές, ειδικά δυτικές ή δυτικού τύπου, εκκλησίες ακούει κανείς πολύ λίγα από τα όσα ο Κύριος ο ίδιος δίδαξε και ειδικά από εκείνα που μερικοί έχουν ονομάσει «σκληρά» και «δυσνόητα». Όμως πιστεύω τα λεγόμενα αυτά είναι σκληρά μόνο αν προσπαθήσουμε να τα εξηγήσουμε φορώντας τα γυαλιά ενός δόγματος που θέλει την σωτηρία να είναι το αποτέλεσμα μιας στατικής παρελθούσας πίστης που μάλιστα επιτρέπεται να είναι και άκαρπη. Τότε ναι, αυτά τα λεγόμενα του Ιησού είναι πολύ δύσκολο να κατανοηθούν. Αν όμως βγάλουμε αυτά τα γυαλιά και κοιτάξουμε τα λεγόμενα του Ιησού δια γυμνού οφθαλμού τότε αυτά γίνονται ΠΟΛΥ καθαρά και προφανή.

Πριν να προχωρήσουμε στα όσα ο Κύριος είπε, χρειάζεται να αναφέρω ότι μερικοί έχουν διαλέξει να μειώσουν το κύρος και την ισχύ των λεγομένων του Κυρίου υποστηρίζοντας την θεωρία ότι αυτά δεν αναφέρονται σε μας αλλά σε Ιουδαίους που ζούσαν υπό τον νόμο. Έτσι ταξινομούν τα λεγόμενα του Σωτήρα Χριστού σαν κάτι που είναι λίγο πάνω από την παλιά Διαθήκη και σε κάθε περίπτωση όχι τόσο σημαντικό για μας όπως οι επιστολές. Το αποτέλεσμα είναι μια τεχνητή αντίθεση ανάμεσα στα όσα ο Κύριος είπε και στα όσα οι μαθητές Του είπαν. Όμως όπως θα

δούμε δεν υπάρχει απολύτως καμιά τέτοια αντίθεση. Αυτά που ο Κύριος είπε και αυτά που οι απόστολοι Του είπαν είναι σε απόλυτη αρμονία το ένα με το άλλο. Παρ' όλα αυτά για εκείνους που είναι εξουκειωμένοι με αυτή την άποψη, στο πρώτο παράρτημα αυτού του βιβλίου την εξετάζουμε με μεγαλύτερη λεπτομέρεια, δείχνοντας γιατί την θεωρώ λανθασμένη. Αλλά ας πάμε τώρα στα λεγόμενα του Κυρίου.

3.1. Η παραβολή του κακού δούλου

Αρχίζοντας από το κατά Ματθαίο 24, ο Κύριος τονίζει την ανάγκη να είμαστε σε εγρήγορση, περιμένοντας τον ερχομό Του. Έπειτα κάνει αυτό ακόμα ποιο έντονο προσθέτοντας σχετικά με το αντικείμενο, τρεις παραβολές, η μια πίσω από την άλλη, δείχνοντας έτσι και την σημασία που δίνει στο θέμα. Η πρώτη παραβολή είναι η παραβολή του κακού δούλου. Ας την διαβάσουμε:

Κατά Ματθαίο 24:42-51

«Αγρυπνείτε, λοιπόν, επειδή δεν ξέρετε ποια ώρα έρχεται ο Κύριός σας. Να γνωρίζετε, όμως, τούτο, ότι, αν ο οικοδεσπότης ήξερε σε ποια φυλακή της νύχτας έρχεται ο κλέφτης, θα αγρυπνούσε, και δεν θα άφηνε να διαρρηχτεί το σπίτι του. Γι' αυτό, κι εσείς γίνεστε έτοιμοι· επειδή, κατά την ώρα που δεν στοχάζεστε, έρχεται ο Υιός του ανθρώπου. Ποιος είναι, λοιπόν, ο πιστός και φρόνιμος δούλος, που ο κύριός του τον κατέστησε επιστάτη στους υπηρέτες του, για να δίνει σ' αυτούς την τροφή στον καιρό της; Μακάριος εκείνος ο δούλος, που, όταν έρθει ο κύριός του, θα τον βρει να κάνει έτσι. Σας διαβεβαιώνω ότι, θα τον κάνει επιστάτη σε όλα τα υπάρχοντά του. Αν, όμως, ο κακός εκείνος δούλος πει στην καρδιά του: Ο κύριός μου καθυστερεί· και αρχίσει να δέρνει τούς συνδούλους του, μάλιστα να τρώει και να πίνει μ' αυτούς που μεθούν, θάρθει ο κύριος εκείνου του δούλου σε ημέρα που δεν προσμένει, και σε ώρα που δεν ξέρει· και θα τον αποχωρίσει, και θα βάλει το μέρος του μαζί με τους υποκριτές· εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίξιμο των δοντιών.»

Σε ποιους είπε ο Ιησούς αυτή την παραβολή; Πριν ακριβώς να ξεκινήσει είπε στους μαθητές του: «Αγρυπνείτε, λοιπόν, επειδή δεν ξέρετε ποια ώρα έρχεται ο Κύριός σας.» (κατά Ματθαίο 24:42) Οι μαθητές Του λοιπόν - αυτοί που αποκαλούν τον Ιησού ο «Κύριος μας» - είναι αυτοί που καλούνται να είναι έτοιμοι. Αυτοί και όχι τίποτα άπιστοι ή Φαρισαίοι είναι το κοινό Του εδώ. Έπειτα προχώρα ο Κύριος περιγράφοντας τι θα συμβεί σε εκείνον ο οποίος δεν θα βρεθεί έτοιμος. Σε εκείνον που είπε σε κάποια φάση στον εαυτό του «ο Κύριος μου καθυστερεί να έρθει». Δεν νομίζω ότι αυτός ο υπηρέτης το είπε αυτό από την πρώτη μέρα. Για να πει στον εαυτό του «ο Κύριος μου καθυστερεί» και να αρχίσει μετά να συμπεριφέρεται με τον τρόπο που διαβάζουμε στο απόσπασμα σημαίνει ότι είχε πρώτα περάσει κάποιος καιρός κατά τον οποίον ο δούλος δεν συμπεριφέρονταν έτσι. Μετά όμως είπε «στην καρδιά του: Ο κύριός μου καθυστερεί νάρθει· και άρχισε να δέρνει τούς συνδούλους του, μάλιστα να τρώει και να πίνει μ' αυτούς που μεθούν». Άρχισε δηλαδή να ζει σαν να μην είχε πλέον Κύριο. Τι συνέβη τότε, ή καλύτερα τι θα συμβεί όταν ο Κύριος επιστρέψει πίσω; Εδώ είναι η απάντηση:

«θάρθει ο κύριος εκείνου του δούλου σε ημέρα που δεν προσμένει, και σε ώρα που δεν ξέρει· **και θα τον αποχωρίσει, και θα βάλει το μέρος του μαζί με τους υποκριτές· εκεί θα είναι το κλάμα και το τριξίμο των δοντιών.**»

Θα τον αποχωρίσει και θα βάλει το μέρος του μαζί με τους υποκριτές, γιατί δεν τελείωσε καλά αν και πολύ πιθανόν άρχισε καλά; Αυτό ακριβώς είναι που Κύριος μας λέει. Βασικά αυτό το οποίο μας λέει είναι το εξής: «προσέχετε, να είστε σε εγρήγορση και να είστε πιστοί υπηρέτες μέχρι τον ερχομό μου». Αν βρεθούμε πιστοί, τότε μεγάλη θα είναι η αμοιβή μας. Αλλά για όσους στον δρόμο πουν στην καρδιά τους «ο Κύριος μου καθυστερεί να έρθει» και αρχίζουν να ζουν σαν τους υποκριτές, τότε σύμφωνα με το παραπάνω απόσπασμα θα έχουν και τέλος όμοιο με τους υποκριτές. Και ο Κύριος δεν σταματά εδώ αλλά συνεχίζει με 2 επιπρόσθετες παραβολές και μια μη παραβολική αναφορά, όλες η

μια πίσω από την άλλη. Ας πάμε λοιπόν στην αμέσως επομένη παραβολή: την παραβολή των μωρών παρθένων.

3.2. Η παραβολή των μωρών παρθένων

Βρίσκουμε αυτή την παραβολή στο κατά Ματθαίο 25:1-13. Εκεί διαβάζουμε:

«Τότε, η βασιλεία των ουρανών θα είναι όμοια με δέκα παρθένες, οι οποίες, αφού πήραν τα λυχνάρια τους, βγήκαν σε συνάντηση του νυμφίου. Όμως, απ' αυτές πέντε ήταν φρόνιμες, και πέντε μωρές. Οι οποίες μωρές, αφού πήραν τα λυχνάρια τους, δεν πήραν μαζί τους λάδι· οι φρόνιμες, όμως, πήραν λάδι στα δοχεία τους μαζί με τα λυχνάρια τους. Και επειδή ο νυμφίος καθυστερούσε, νύσταξαν όλες και κοιμόνταν. Στο μέσον, όμως, της νύχτας έγινε μια κραυγή: Να! ο νυμφίος έρχεται· βγείτε έξω σε συνάντησή του. Τότε, σηκώθηκαν όλες εκείνες οι παρθένες, και ετοίμασαν τα λυχνάρια τους. Και οι μωρές είπαν στις φρόνιμες: Δώστε μας από το λάδι σας· επειδή, τα λυχνάρια μας σβήνουν. Και οι φρόνιμες απάντησαν, λέγοντας: Μήπως και δεν φτάσει για μας και για σας· γι' αυτό, καλύτερα πηγαίνετε σ' αυτούς που πουλάνε, κι αγοράστε για τον εαυτό σας. Και ενώ έφευγαν για να αγοράσουν, ήρθε ο νυμφίος· **και οι έτοιμες μπήκαν μαζί του μέσα στους γάμους**, και η θύρα κλείστηκε. Και ύστερα, έρχονται και οι υπόλοιπες παρθένες, λέγοντας: Κύριε, Κύριε, άνοιξέ μας. **Και εκείνος απαντώντας είπε: Σας διαβεβαιώνω, δεν σας γνωρίζω.** Αγρυπνείτε, λοιπόν, επειδή δεν ξέρετε την ημέρα ούτε την ώρα, κατά την οποία έρχεται ο Υιός του ανθρώπου.»

Σχετικά με τα λυχνάρια της παραβολής, ο σχολιαστής Barnes μας λέει ότι: «αυτά ήταν κάτι σαν δαδιά **βουτηγμένα στο λάδι** και μερικές φορές φτιαγμένα με τρόπο **ώστε να μπορούν να περιέχουν επιπρόσθετο λάδι.**» (η έμφαση έχει προστεθεί)

Αν ο σχολιαστής αυτός έχει δίκιο, αυτό σημαίνει ότι και οι δέκα είχαν αρχικά λάδι στα λυχνάρια τους ή δαδιά τους. **Σιγουρα, και αυτό είναι καθαρό από το κείμενο, και οι δέκα στην αρχή, περίμεναν για τον γαμπρό, για τον Κύριο.** Αλλά οι πέντε μωρές δεν είχαν (επιπρόσθετο) λάδι μαζί τους. Πιθανόν μπορεί να ανάμεναν τον Κύριο να έρθει αμέσως και έτσι δεν θα το χρειαζόνταν ή απλά δεν ενδιαφέρονταν να και τόσο. Οι πέντε φρόνιμες όμως αναγνώρισαν ότι δεν γνωρίζουν πότε ακριβώς ο Κύριος θα έρθει και δεν ήθελαν με κανένα τρόπο να βρεθούν χωρίς λάδι στα λυχνάρια τους. Έτσι έλαβαν τις απαιτούμενες προμήθειες. Ο Κύριος ήρθε τελικά τα μεσάνυχτα, όταν κανείς δεν τον περίμενε. Αλλά οι πέντε μωρές δεν είχαν λάδι. Τα λυχνάρια τους έσβηναν. Όταν ο Κύριος ήρθε δεν ήταν έτοιμες και δεν ήταν παρόντες στον γάμο. Όταν έφτασαν στην πόρτα την βρήκαν κλειστή και ο Κύριος αντί να τις ανοίξει καλωσορίζοντας τις, αν και αργοπορημένες, τις είπε: «Σας διαβεβαιώνω, δεν σας γνωρίζω»

Το ότι ο Κύριος είπε αυτή την παραβολή σαν προειδοποίηση για όλους μας, για να είμαστε σε εγρήγορση, είναι φανερό από τον τελευταίο στίχο του αποσπάσματος όπου και διαβάζουμε:

«Αγρυπνείτε, λοιπόν, επειδή δεν ξέρετε την ημέρα ούτε την ώρα, κατά την οποία έρχεται ο Υιός του ανθρώπου.»

Και πάλι, αυτοί στους οποίους μιλάει σε δεύτερο πληθυντικό πρόσωπο δεν είναι κάποιο γενικό κοινό, αλλά οι ίδιοι οι απόστολοι και μαθητές Του (δείτε το ξεκίνημα της διδασκαλίας Του στο κατά Ματθαίο 24:4). Με άλλα λόγια αυτό που ο Κύριος λέει σε μας τους μαθητές Του είναι: «λοιπόν, συμπερασματικά, επειδή είδατε τι συνέβη στις πέντε που δεν ήταν έτοιμες, να αγρυπνείτε, να είστε σε εγρήγορση». Εάν αυτό δεν μας αφορούσε, εάν μπαίναμε στην Βασιλεία ασχέτως με το αν είμαστε από εκείνους που πίστεψαν αλλά καθ' οδό τα λυχνάρια τους έμειναν από λάδι ή από εκείνους που έτρεξαν τον αγώνα μέχρι τέλος, τότε δεν θα υπήρχε λόγος για τον Κύριο να πει αυτό το

«αγρυπνείτε λοιπόν». Μάλιστα δεν θα υπήρχε λόγος καν για την ίδια την παραβολή. Αλλά ο Κύριος, ακριβώς στο τέλος της διακονίας Του (βρισκόμαστε εδώ 2 μέρες πριν την σταύρωση) και μιλώντας στους μαθητές και αποστόλους Του διάλεξε να τους δώσει αυτή την προειδοποίηση. Αυτό ακολούθως σημαίνει ότι ο κίνδυνος να βρεθεί κανείς χωρίς λάδι, και εκτός της αμπέλου, του Χριστού, είναι πραγματικός και πραγματικές είναι επίσης και οι συνέπειες. Εκείνοι οι οποίοι θα βρεθούν σε αυτή την κατάσταση δεν θα ακούσουν το καλωσόρισμα του Κυρίου αλλά αυτό που οι 5 μωρές παρθένες άκουσαν: «Σας διαβεβαιώνω δεν σας γνωρίζω».

3.3. Η παραβολή των ταλάντων

Η παραβολή των 10 παρθένων ακολουθείτε αμέσως από μια ακόμα παραβολή με το ίδιο αντικείμενο: ότι δηλαδή θα πρέπει να είμαστε σε εγρήγορη, υπηρετώντας τον Κύριο. Το αντικείμενο είναι τόσο σημαντικής σημασίας, που ολόκληρο το κεφάλαιο 25 είναι αφιερωμένο σε αυτό. Η δεύτερη παραβολή σε αυτό το κεφάλαιο και η τρίτη στην σειρά είναι η παραβολή των ταλάντων. Ας την διαβάσουμε ξεκινώντας από το κλείσιμο της παραβολής των δέκα παρθένων.

Κατά Ματθαίο 25:13-15

«Αγρυπνείτε, λοιπόν, επειδή δεν ξέρετε την ημέρα ούτε την ώρα, κατά την οποία έρχεται ο Υιός του ανθρώπου. **Επειδή**, θάρθει σαν ένας άνθρωπος ο οποίος, προκειμένου να αποδημήσει, κάλεσε τους δούλους του, και τους παρέδωσε τα υπάρχοντά του · και σε έναν μεν έδωσε πέντε τάλαντα, σε άλλον δε δύο, και σε άλλον ένα · σε κάθε έναν σύμφωνα με τη δική του ικανότητα · κι αμέσως αποδήμησε.»

Η λέξη «επειδή» που έχω σημειώσει με έντονα γράμματα, και που αρχίζει την παραβολή των ταλάντων, συνδέει καθαρά την παραβολή αυτή με την παραβολή των δέκα παρθένων και ειδικά με το συμπέρασμα αυτής, ότι δηλαδή θα πρέπει να είμαστε σε

εγρήγορη, γιατί δεν γνωρίζουμε ούτε την ημέρα ούτε την ώρα του ερχομού του Κυρίου. Έπειτα ο Κύριος προχώρα λέγοντας μας ότι διαφορετικά τάλαντα δόθηκαν σε διαφορετικούς υπηρέτες και το κριτήριο ήταν η ικανότητα τους. Αυτό που μπορούμε να πούμε από αυτό είναι ότι ΟΛΟΙ οι υπηρέτες του Κυρίου, όλοι εκείνοι που τον έχουν κάνει Κύριο, έχουν λάβει δώρα από Αυτόν, τάλαντα για να τα χρησιμοποιήσουν για τους σκοπούς Του. Είναι δικά Του τάλαντα και τα έχει δώσει για τους σκοπούς Του. Επίσης μπορούμε να δούμε ότι δεν έλαβαν όλοι τα ίδια τάλαντα. Ένας έλαβε πέντε, άλλος δυο και άλλος ένα τάλαντο. Το πόσο έλαβε ο καθένας είχε να κάνει, σύμφωνα με το απόσπασμα, με την ικανότητα του να αυξήσει αυτό το οποίο έλαβε. Ας δούμε τώρα τι έκαναν οι υπηρέτες με αυτό το οποίο έλαβαν:

Κατά Ματθαίο 25:16-18

«Εκείνος δε που πήρε τα πέντε τάλαντα πήγε, και δουλεύοντας μ' αυτά, έκανε άλλα πέντε τάλαντα. Το ίδιο και εκείνος που πήρε τα δύο, κέρδισε κι αυτός άλλα δύο. Εκείνος δε που πήρε το ένα, πήγε και έσκαψε στη γη, και έκρυψε το ασήμι του κυρίου του. »

Ο πρώτος και ο δεύτερος υπηρέτης έκαναν αυτό που αναμενόταν από αυτούς: πήγαν και αύξησαν αυτό που τους δόθηκε, κάνοντας το μάλιστα διπλό. Αλλά ο τρίτος υπηρέτης πήγε και έκρυψε αυτό που του δόθηκε. Ας προσέξουμε εδώ ότι ούτε το δαπάνησε, ούτε το έχασε. Απλά δεν έκανε τίποτα με αυτό. Ήταν με άλλα λόγια άκαρπος για τον Κύριο Του. Ας δούμε τώρα την αντίδραση του Κυρίου:

Κατά Ματθαίο 25:19-30

«και μετά από πολύ καιρό έρχεται ο κύριος εκείνων των δούλων, και κάνει λογαριασμό μαζί τους. Και όταν ήρθε αυτός που πήρε τα πέντε τάλαντα, παρουσίασε άλλα πέντε τάλαντα, λέγοντας: Κύριε, πέντε τάλαντα μου παρέδωσες · δεξ, με βάση αυτά κέρδισα άλλα πέντε τάλαντα. Και ο κύριός του είπε σ' αυτόν: Εύγε, δούλε αγαθέ, και πιστέ · στα λίγα φάνηκες πιστός, επάνω σε πολλά θα σε καταστήσω · μπες μέσα στη χαρά του κυρίου σου. Και καθώς ήρθε κοντά και εκείνος που πήρε τα δύο τάλαντα, είπε: Κύριε, δύο

τάλαντα μου παρέδωσες· δες, με βάση αυτά κέρδισα άλλα δύο τάλαντα. Και ο κύριός του είπε σ' αυτόν: Εύγε, δούλε αγαθέ, και πιστέ· στα λίγα φάνηκες πιστός, επάνω σε πολλά θα σε καταστήσω· μπες μέσα στη χαρά του κυρίου σου. Και καθώς ήρθε κοντά και εκείνος που πήρε το ένα τάλαντο, είπε: Κύριε, σε γνώρισα ότι είσαι σκληρός άνθρωπος, θερίζοντας όπου δεν έσπειρες, και μαζεύοντας απ' όπου δεν διασκορπίσες· και επειδή φοβήθηκα, πήγα και έκρυψα το τάλαντό σου μέσα στη γη· δες, έχεις το δικό σου. Και ο κύριός του, απαντώντας, είπε σ' αυτόν: Πονηρέ δούλε και οκνηρέ, ήξερες ότι θερίζω όπου δεν έσπειρα, και μαζεύω απ' όπου δεν διασκορπίσα· έπρεπε, λοιπόν, να βάλεις το ασήμι μου στους τραπεζίτες· και όταν ερχόμουν εγώ, θα έπαιρνα το δικό μου μαζί με τόκο. Πάρτε, λοιπόν, απ' αυτόν το τάλαντο, και δώστε το σ' αυτόν που έχει τα δέκα τάλαντα. Επειδή, σε όποιον έχει, θα δοθεί, και θα του περισσεύσει· και απ' αυτόν που δεν έχει, και εκείνο που έχει, θα αφαιρεθεί απ' αυτόν. Και τον αχρείο δούλο ρίξτε τον στο εξώτερο σκοτάδι· εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίζιμο των δοντιών.»

Ο πρώτος και ο δεύτερος υπηρέτης έλαβαν την αμοιβή τους για τον πολλαπλασιασμό των όσων ο Κύριος τους έδωσε. Αλλά ο τρίτος; Ο Κύριος τον αποκαλεί «αχρείο», δηλαδή άχρηστο. Δεν έκανε ούτε κακό αλλά ούτε έκανε και κανένα καλό. Ήταν εντελώς άχρηστος για τον Κύριο Του. Ποιο ήταν το τέλος αυτού του άκαρπου υπηρέτη; Ο τελευταίος στίχος της παραβολής μας λέει:

“Και τον αχρείο δούλο ρίξτε τον στο εξώτερο σκοτάδι· εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίζιμο των δοντιών.”

Παρακολουθούσα πριν καιρό ένα παιδικό πρόγραμμα που είχε σαν θέμα του αυτήν ακριβώς την παραβολή. Μόλις το φιλμ έφτασε στον τελευταίο υπηρέτη και στο τέλος που αυτός είχε, οι δημιουργοί του φιλμ άλλαξαν αυτά που μόλις διαβάσαμε και παρουσίασαν του δυο άλλους υπηρέτες να δίνουν από τα δικά τους τάλαντα στον τελευταίο υπηρέτη έτσι ώστε όλοι στο τέλος ήταν χαρούμενοι. Είναι εμφανές ότι μερικοί αισθάνονται άβολα

με κάποια από αυτά που ο Κύριος είπε. Έτσι τα αλλάζουνε. Ας μην τους ακολουθήσουμε. Εν αντιθέσει, ας βάλουμε αυτά τα αποσπάσματα στην καρδιά μας και ας ανταποκριθούμε στο κάλεσμα της εγρήγορης που αυτά μας προσφέρουν.

Το να κάνουμε - με τα όποια λάθη και αδυναμίες μας - το θέλημα του Θεού, φέρνοντας καρπό για τον Κύριο, δεν είναι κάτι προαιρετικό, κάτι που ένας Χριστιανός θα ήταν ωραίο να το κάνει, αλλά αν δεν το κάνει δεν χάθηκε δα και ο κόσμος: μπορεί ίσως να χάσει κάποιες αμοιβές αλλά θα είναι στην βασιλεία του Θεού, λόγω της αρχικής του ομολογίας πίστης. Δεν είναι αλήθεια έτσι. Αντ' αυτού το να επιδιώκουμε, με τις οποίες αδυναμίες μας, να κάνουμε το θέλημα του Θεού, αντί μόνο να είμαστε ακροατές του Λόγου είναι αυτό που ο Λόγος του Θεού μας ζητεί να κάνουμε. Όπως ο Ιάκωβος μας λέει:

Ιακώβου 1:22-25

«Γίνεστε δε εκτελεστές του λόγου, και όχι μονάχα ακροατές, εξαπατώντας τον εαυτό σας. Επειδή, αν κάποιος είναι ακροατής του λόγου, και όχι εκτελεστής, αυτός μοιάζει με έναν άνθρωπο, που κοιτάζει το φυσικό του πρόσωπο μέσα σε καθρέφτη · επειδή, κοίταξε τον εαυτό του, και αναχώρησε, κι αμέσως λησμονήσε ποιος ήταν. Όποιος, όμως, εγκύψει στον τέλει νόμο της ελευθερίας, και επιμεινεί [σ' αυτόν], αυτός που έγινε όχι ακροατής, που λησμονεί, αλλά εκτελεστής έργου, αυτός θα είναι μακάριος κατά την εκτέλεσή του.»

Και όπως ο Κύριος καθαρά είπε στο κατά Ματθαίο 7:21-27:

«Δεν θα μπει μέσα στη βασιλεία των ουρανών καθένας που λέει σε μένα: Κύριε, Κύριε · αλλ' αυτός που πράττει το θέλημα του Πατέρα μου, ο οποίος είναι στους ουρανούς. Πολλοί θα μου πουν κατά την ημέρα εκείνη: Κύριε, Κύριε, δεν προφητεύσαμε στο όνομά σου, και στο όνομα σου εκβάλαμε δαιμόνια, και στο όνομά σου κάναμε πολλά θαύματα; Και, τότε, θα ομολογήσω σ' αυτούς, ότι: Ποτέ δεν σας γνώρισα · φεύγετε από μένα εσείς που εργάζεστε την ανομία. Καθένας, λοιπόν, που ακούει τα λόγια μου αυτά, και **τα πράττει**, θα τον εξομοιώσω με έναν φρόνιμο άνθρωπο, που

οικοδόμησε το σπίτι του επάνω στην πέτρα · και κατέβηκε η βροχή, και ήρθαν τα ποτάμια, και φύσηξαν οι άνεμοι, και χτύπησαν με ορμή επάνω στο σπίτι εκείνο, και δεν έπεσε · επειδή, ήταν θεμελιωμένο επάνω στην πέτρα. Και καθένας που ακούει τα λόγια μου αυτά, και **δεν τα πράττει**, θα εξομοιωθεί με έναν άφρονα άνθρωπο, που οικοδόμησε το σπίτι του επάνω στην άμμο · και κατέβηκε η βροχή, και ήρθαν τα ποτάμια, και φύσηξαν οι άνεμοι, και χτύπησαν με ορμή επάνω στο σπίτι εκείνο, και έπεσε · και η πτώση του ήταν μεγάλη.»

«Δεν θα μπει μέσα στη βασιλεία των ουρανών καθένας που λέει σε μένα: Κύριε, Κύριε · **αλλ' αυτός που πράττει το θέλημα του Πατέρα μου, ο οποίος είναι στους ουρανούς.**» Θα μπορούσε άραγε να γίνει καθαρότερο; Επαναλαμβάνω αυτό δεν σημαίνει ότι είμαστε αλάνθαστοι, ούτε σημαίνει ότι περπατούμε καθόλα τέλεια. Αυτό που σημαίνει όμως είναι ότι τρέχουμε με υπομονή τον αγώνα της πίστης, βλέποντας προς τον Κύριο τον αρχηγό και τελειωτή της πίστης μας (προς Εβραίους 12:1-2). Σημαίνει ότι είμαστε σε κίνηση, προσπαθώντας με τα όποια λάθη και αδυναμίες μας, αλλά με την δύναμη του Χριστού που είναι πιο μεγάλη απ' όλες, να κάνουμε πράξη το θέλημα του Θεού, φέρνοντας έτσι, καθώς προχωρούμε ενωμένοι μ' Αυτόν, τον επιθυμητό καρπό. Γι' άλλους αυτό μπορεί να είναι πέντε τάλαντα και γι' άλλους δυο. Ο Κύριος δεν κατακρίνει αυτόν που έφερε πέντε τάλαντα γιατί δεν έφερε δέκα. Αντίθετα τον συχαίρει. Έφερε καρπό για τον Κύριο του, ανάλογα με αυτά που του δόθηκαν. Αυτόν που κατακρίνει όμως είναι εκείνον που αδιαφόρησε και που έμεινε άκαρπος. Που αντί να δουλέψει τον Κύριο Του δούλεψε άλλους κύριους (πάντα δουλεύουμε κάποιον κύριο). Αυτή του η συμπεριφορά είχε καθαρά συνέπειες και μάλιστα σοβαρότατες: “Και τον αχρείο δούλο ρίξτε τον στο εξώτερο σκοτάδι · εκεί θα είναι το κλάμα και το τριξίμο των δοντιών.”

3.4. “Επειδή, πείνασα, και δεν μου δώσατε να φάω, δίψασα και δεν μου δώσατε να πιω...”

Το κατά Ματθαίο 25 δεν τελειώνει με την παραβολή των ταλάντων αλλά ακολουθείτε αμέσως από το εξής μη παραβολικό απόσπασμα που συνδέεται άμεσα με τις τρεις παραβολές που διαβάσαμε πιο πριν:

Κατά Ματθαίο 25:31-46

«Και όταν έρθει ο Υιός του ανθρώπου μέσα στη δόξα του, και όλοι οι άγιοι άγγελοι μαζί του, τότε θα καθίσει επάνω στον θρόνο της δόξας του. Και μπροστά του θα συγκεντρωθούν όλα τα έθνη· και θα τους χωρίσει από αναμεταξύ τους, όπως ο ποιμένας χωρίζει τα πρόβατα από τα ερίφια. Και τα μεν πρόβατα θα τα στήσει από τα δεξιά του, ενώ τα ερίφια από τα αριστερά. Τότε, ο βασιλιάς θα πει σ' αυτούς που θα είναι από τα δεξιά του: Ελάτε, οι ευλογημένοι του Πατέρα μου, κληρονομήστε τη βασιλεία, που είναι ετοιμασμένη σε σας από τη δημιουργία του κόσμου· επειδή, πείνασα, και μου δώσατε να φάω· δίψασα και μου δώσατε να πιω· ξένος ήμουν, και με φιλοξενήσατε· γυμνός ήμουν, και με ντύσατε· ασθένησα, και με επισκεφθήκατε· σε φυλακή ήμουν, και ήρθατε σε μένα. Τότε, οι δίκαιοι θα του απαντήσουν, λέγοντας: Κύριε, πότε σε είδαμε να πεινάς, και σε θρέψαμε; Ή, να διψάς, και σου δώσαμε να πεις; Και πότε σε είδαμε ξένον, και σε φιλοξενήσαμε; Ή, γυμνόν, και σε ντύσαμε; Και πότε σε είδαμε ασθενή ή σε φυλακή, και ήρθαμε σε σένα; Και απαντώντας ο βασιλιάς, θα τους πει: Σας διαβεβαιώνω, καθόσον το αυτό κάνατε σε έναν από τούτους τούς ελάχιστους αδελφούς μου, το κάνατε σε μένα. Τότε, θα πει και σ' εκείνους που θα είναι από τα αριστερά: Πηγαίνετε από μένα, οι καταραμένοι, στην αιώνια φωτιά, που είναι ετοιμασμένη για τον διάβολο και για τους αγγέλους του. Επειδή, πείνασα, και δεν μου δώσατε να φάω· δίψασα και δεν μου δώσατε να πιω· ξένος ήμουν, και δεν με φιλοξενήσατε· γυμνός, και δεν με ντύσατε· ασθενής και σε φυλακή, και δεν με επισκεφθήκατε. Τότε, θα του απαντήσουν κι αυτοί, λέγοντας: Κύριε, πότε σε είδαμε να πεινάς ή να διψάς ή ξένον ή γυμνό ή ασθενή ή σε φυλακή, και δεν σε υπηρετήσαμε; Τότε, θα τους

απαντήσει, λέγοντας: Σας διαβεβαιώνω, καθόσον δεν το κάνατε *αυτό* σε έναν από τούτους τούς ελάχιστους, δεν το κάνατε ούτε σε μένα. Και θα αποχωρήσουν, αυτοί μεν σε αιώνια κόλαση · ενώ οι δίκαιοι σε αιώνια ζωή.»

Μερικοί σπεύδουν να παρακάμψουν το παραπάνω απόσπασμα με την αιτιολογία ότι αναφέρεται σε άλλους και όχι σε μας, μιας και εμείς σωζόμαστε με χάρη και όχι με έργα. Ευχαριστως θα δεχόμουν - και είναι αλήθεια ότι για χρόνια το έκανα - αυτή την αιτιολογία, αν δεν είχα τα εξής προβλήματα με αυτή:

Σε ποιους απευθύνονταν ο Κύριος όταν είπε τα παραπάνω λόγια καθώς και τις τρεις παραβολές του κατά Ματθαίο 24 και 25 που διαβάσαμε; Αυτό είναι πολύ καθαρό από τα συμφραζόμενα. Η διδασκαλία του Κυρίου άρχισε σαν απάντηση στην ακόλουθη ερώτηση των μαθητών Του:

Κατά Ματθαίο 24:3

«Και ενώ καθόταν επάνω στο βουνό των ελαιών, **ήρθαν κοντά του, κατ' ιδίαν, οι μαθητές**, λέγοντας: Πες μας, πότε θα γίνουν αυτά; Και ποιο θα είναι το σημείο της παρουσίας σου, και της συντέλειας του αιώνα;»

Το κοινό λοιπόν του Χριστού στα όσα διαβάσαμε παραπάνω είναι οι μαθητές Του. Έπειτα αφού τους λέει για του ψευτοχριστούς, τους ψευδοπροφήτες και το βδέλυγμα της ερημώσεως, συνεχίζει ως εξής:

Κατά Ματθαίο 24:36-39, 42-43

«Για την ημέρα εκείνη, όμως, και την ώρα, δεν γνωρίζει κανένας, ούτε οι άγγελοι των ουρανών, παρά ο Πατέρας μου, μόνος. Και καθώς ήσαν οι ημέρες του Νώε, έτσι θα είναι και η παρουσία του Υιού του ανθρώπου. Επειδή, όπως στις ημέρες πριν από τον κατακλυσμό έτρωγαν και έπιναν, νυμφεύονταν και νύμφευαν, ως την ημέρα κατά την οποία ο Νώε μπήκε μέσα στην κιβωτό · και δεν κατάλαβαν, μέχρις ότου ήρθε ο κατακλυσμός, και τους σήκωσε

όλους· έτσι θα είναι και η παρουσία του Υιού του ανθρώπου· .... Αγρυπνείτε, λοιπόν, επειδή δεν ξέρετε ποια ώρα έρχεται ο Κύριός σας. Να γνωρίζετε, όμως, τούτο, ότι, αν ο οικοδεσπότης ήξερε σε ποια φυλακή της νύχτας έρχεται ο κλέφτης, θα αγρυπνούσε, και δεν θα άφηνε να διαρρηχτεί το σπίτι του.»

«Αγρυπνείτε, λοιπόν, επειδή δεν ξέρετε ποια ώρα έρχεται ο Κύριός σας». Ποιοι είναι αυτοί που θα πρέπει να αγρυπνούν; Οι μαθητές Του. Και συνεχίζει δίνοντας παραδείγματα - παραβολές - που όλα έχουν το ίδιο ακριβώς θέμα: **ποια θα πρέπει να είναι η συμπεριφορά εκείνων που περιμένουν τον Κύριο να έρθει, όσο εκείνος είναι ακόμα απών.** Δεν είμαστε εμείς ακριβώς αυτοί οι άνθρωποι; Αν εμείς δεν είμαστε τότε ποιος είναι; Για να το πούμε αλλιώς, αν εξαιρέσουμε τους εαυτούς μας από αυτά τα λόγια του Χριστού, τα οποία τα είπε προς τους μαθητές Του, δεν υπάρχει πλέον κανένας άλλος στον οποίο αυτά τα λόγια να αναφέρονται. Αυτός είναι ο βασικός λόγος για τον οποίο πιστεύω ότι αυτά τα λόγια του Κυρίου δεν αναφέρονται σε κάποιους άλλους αλλά σε μένα προσωπικά. Επίσης δείτε εδώ τον χρόνο που ο Κύριος είπε τα παραπάνω. Αυτός δίνεται πολύ καθαρά στο κατά Ματθαίο 26:1-2:

«ΚΑΙ όταν ο Ιησούς τελείωσε όλα αυτά τα λόγια, είπε στους μαθητές του: Ξέρετε ότι **ύστερα από δύο ημέρες γίνεται το Πάσχα, και ο Υιός του ανθρώπου παραδίνεται για να σταυρωθεί.**»

Ο χρόνος λοιπόν αυτών των διδασκαλιών είναι ακριβώς στο τέλος της υπηρεσίας του Κυρίου, δυο μέρες πριν την σταύρωση! Δεν έδωσε αυτές τις διδασκαλίες μόνο έτσι για να τις ξέρουμε αλλά για να τις εφαρμόζουμε. Επίσης αυτά που ο Κύριος είπε δεν είναι κάτι που δεν το ξανασυναντάμε πουθενά στην Γραφή. Δείτε εδώ τι ο Ιωάννης λέει στην επιστολή του.

Ιωάννου Α 3:16-18

«Από τούτο έχουμε γνωρίσει την αγάπη, επειδή εκείνος την ψυχή του έβαλε για χάρη μας· κι εμείς οφείλουμε να βάζουμε τις ψυχές μας για χάρη των αδελφών. **Και αν κάποιος έχει την υλική ευχέρεια του βίου του κόσμου και βλέπει τον αδελφό του να έχει ανάγκη, κλείσει όμως τα σπλάχνα του απέναντί του, πως η**

αγάπη του Θεού μπορεί να μένει μέσα του; Παιδάκια μου, μη αγαπάμε με λόγια ούτε με τη γλώσσα, αλλά με έργα και αλήθεια.»

Ο Ιάκωβος χρησιμοποιεί το ίδιο παράδειγμα όπως ο Ιωάννης και το κάνει ακόμα πιο τρανταχτό:

Ιακώβου 2:14-17

«Ποιο το όφελος, αδελφοί μου, αν κάποιος λέει ότι έχει πίστη, και δεν έχει έργα; Μήπως η πίστη μπορεί να τον σώσει; Και αν ένας αδελφός ή αδελφή είναι γυμνοί, και στερούνται την καθημερινή τροφή, και κάποιος από σας πει σ' αυτούς: Πηγαίνετε με ειρήνη, είθε να θερμαίνεστε και να χορταίνετε, και δεν τους δώσετε τα αναγκαία του σώματος, ποιο το όφελος; **Έτσι και η πίστη, αν δεν έχει έργα, είναι από μόνη της νεκρή.**»

Το κατά πόσο είμαστε πραγματικά ακόλουθοι του Ιησού Χριστού εξαρτάται από το κατά πόσο ακολουθούμε ή όχι τον Λόγο Του, κάνοντας - ναι με αδυναμίες, αποτυχίες και πεσιμάτα (επαναλαμβάνω: δεν είμαστε τέλειοι αλλά τρέχουμε προς τα εκεί (προς Φιλιπησίους 3:12)) - αυτά που αυτός λέει. Όπως ο Κύριος είπε, δεν θα μπει στην Βασιλεία του Θεού καθένας που τον αποκαλεί Κύριο Κύριο αλλά εκείνος που κάνει το θέλημα του Πατέρα Του. Και όπως είπαμε και προηγουμένως είναι πραγματικά η πίστη που σώζει αλλά η αληθινή πίστη φανερώνεται στο να κάνει κανείς το θέλημα του Θεού, τα έργα τα οποία Εκείνος έχει προετοιμάσει για μας. Και για να αποφύγουμε παρανοήσεις, για πολλά από αυτά τα έργα δεν χρειαζόμαστε κάποια ειδική αποκάλυψη. Είναι γραμμένα ήδη στον Λόγο Του. Να μερικά:

«επειδή, πείνασα, και μου δώσατε να φάω· δίψασα και μου δώσατε να πιω· ξένος ήμουν, και με φιλοξενήσατε· γυμνός ήμουν, και με ντύσατε· ασθένησα, και με επισκεφθήκατε· σε φυλακή ήμουν, και ήρθατε σε μένα. Τότε, οι δίκαιοι θα του απαντήσουν, λέγοντας: Κύριε, πότε σε είδαμε να πεινάς, και σε θρέψαμε; Ή, να διψάς, και σου δώσαμε να πεις; Και πότε σε είδαμε ξένον, και σε φιλοξενήσαμε; Ή, γυμνό, και σε ντύσαμε; Και πότε σε είδαμε

ασθενή ή σε φυλακή, και ήρθαμε σε σένα; Και απαντώντας ο βασιλιάς, θα τους πει: Σας διαβεβαιώνω, καθόσον το αυτό κάνατε σε έναν από τούτους τούς ελάχιστους αδελφούς μου, το κάνατε σε μένα.»

Και Ιακώβου 1:27

«Θρησκεία καθαρή και χωρίς ψεγάδι μπροστά στον Θεό και Πατέρα είναι τούτη: Να επισκέπτεται τους ορφανούς και τις χήρες στη θλίψη τους, και να τηρεί τον εαυτό του αμόλυντο από τον κόσμο.»

3.5 Η παραβολή του οφειλέτη των δέκα χιλιάδων ταλάντων

Βρίσκουμε αυτή την παραβολή στο κατά Ματθαίο 18:23-35. Εκεί διαβάζουμε:

«Γι' αυτό, η βασιλεία των ουρανών ομοιώθηκε με έναν άνθρωπο βασιλιά, που θέλησε να εξετάσει τους λογαριασμούς του με τους δούλους του. Και όταν άρχισε να εξετάζει, φέρθηκε σ' αυτόν ένας οφειλέτης 10.000 ταλάντων. Και επειδή δεν είχε να τα αποδώσει, ο κύριός του πρόσταξε να πουληθεί αυτός, και η γυναίκα του, και τα παιδιά του, και όλα όσα είχε, και να αποδοθεί αυτό που χρωστούσε. Καθώς, λοιπόν, ο δούλος, έπεσε στα πόδια του, τον προσκυνούσε, λέγοντας: Κύριε, μακροθύμησε σε μένα, και θα σου τα αποδώσω όλα. Και επειδή ο κύριος εκείνου του δούλου τον σπλαχνίστηκε, τον άφησε ελεύθερο, του χάρισε μάλιστα και το δάνειο. Όταν, όμως, εκείνος ο δούλος βγήκε έξω, βρήκε έναν από τους συνδούλους του, που του χρωστούσε 100 δηνάρια· και αφού τον έπασε τον έπνιγε, λέγοντας: Απόδωσέ μου ότι χρωστάς. Πέφτοντας, λοιπόν, ο σύνδουλος του στα πόδια του, τον παρακαλούσε, λέγοντας: Μακροθύμησε σε μένα, και θα σου τα αποδώσω όλα. Εκείνος, όμως, δεν ήθελε, αλλά φεύγοντας, τον έβαλε σε φυλακή, μέχρις ότου αποδώσει εκείνο που χρωστούσε. Βλέποντας, όμως, οι σύνδουλοί του αυτά που έγιναν, λυπήθηκαν

υπερβολικά · και καθώς ήρθαν, φανέρωσαν στον κύριό τους όλα όσα έγιναν. Τότε, αφού τον προσκάλεσε ο κύριός του, του λέει: Δούλε πονηρέ, όλο εκείνο το χρέος σου το χάρισα, επειδή με παρακάλεσες · δεν έπρεπε κι εσύ να ελεήσεις τον σύνδουλό σου, όπως κι εγώ σε ελέησα; Και επειδή ο κύριός του οργίστηκε, τον παρέδωσε στους βασανιστές, μέχρις ότου αποδώσει σ' αυτόν ολόκληρο εκείνο που όφειλε. **Έτσι και ο ουράνιος Πατέρας μου θα κάνει σε σας, αν δεν συγχωρήσετε από την καρδιά σας κάθε ένας στον αδελφό του τα παραπτώματά τους.**»

Δέκα χιλιάδες τάλαντα είναι ένα τεράστιο ποσό. Κανένας δεν θα μπορούσε ποτέ να κερδίσει τόσα πολλά. Και όμως τόσο μεγάλο ήταν το χρέος αυτού του υπηρέτη. Και ξέρετε τι συνέβη; Ο κύριος του του το διέγραψε. Αυτό λέγεται **ΧΑΡΗ**. Χάρη σημαίνει να βρεις έλεος εκεί που δεν το αξίζεις. Και αυτό ακριβώς αυτός ο βασιλιάς, που συμβολίζει τον Θεό, έκανε: όταν ο υπηρέτης έπεσε κάτω και τον παρακάλεσε να του δώσει χρόνο αυτός τα συγχώρεσε όλα και διέγραψε το τεράστιο χρέος! Ο υπηρέτης ήταν τώρα ελεύθερος! Είχε συγχωρεθεί! Επίσης ας σημειώσουμε εδώ ότι δεν έκανε τίποτα για να κερδίσει την συγχώρεση του χρέους αυτού άλλο από το να παρακαλέσει τον βασιλιά. Ως εδώ νομίζω ότι όλοι θα συμφωνήσουμε ότι αυτή είναι μια τέλεια εικόνα αυτού που συνέβη με εμάς. Αυτό που συνέβη σ' αυτόν τον υπηρέτη, η χάρη και το έλεος που ο κύριος του του έδειξε είναι η ίδια χάρη και το ίδιο έλεος που ο Θεός έδειξε πλουσιοπάροχα σε μας. Όπως η προς Εφεσίους 2:1-9 μας λέει μιλώντας για μας:

Προς Εφεσίους 2:1-9

«Κι εσάς, που ήσασταν νεκροί, εξαιτίας των παραβάσεων και των αμαρτιών, σας ζωοποίησε · μέσα στις οποίες κάποτε περπατήσατε, σύμφωνα με το πολίτευμα του κόσμου τούτου, σύμφωνα με τον άρχοντα της εξουσίας του αέρα, του πνεύματος, που σήμερα ενεργεί στους γιους της απειθείας · ανάμεσα στους οποίους και όλοι εμείς συναναστραφήκαμε κάποτε, σύμφωνα με τις επιθυμίες της σάρκας μας, κάνοντας τα θελήματα της σάρκας και των συλλογισμών · και ήμασταν από τη φύση μας τέκνα οργής, όπως και οι υπόλοιποι. **Ο Θεός, όμως, επειδή είναι πλούσιος σε**

έλεος, εξαιτίας της πολλής του αγάπης, με την οποία μάς αγάπησε, και ενώ ήμασταν νεκροί εξαιτίας των αμαρτημάτων, μας ζωοποίησε μαζί με τον Χριστό· (κατά χάρη είστε σωσμένοι)· και μας ανέστησε μαζί του, και μας κάθισε μαζί του στα επουράνια διαμέσου του Ιησού Χριστού· για να δείξει στους επερχόμενους αιώνες τον υπερβολικό πλούτο της χάρης του με την αγαθότητά του σε μας εν Χριστώ Ιησού. Επειδή, κατά χάρη είστε σωσμένοι, διαμέσου της πίστης· κι αυτό δεν είναι από σας· είναι δώρο του Θεού· όχι από έργα, ώστε να μη καυχηθεί κάποιος.»

Το χρέος μας ήταν τεράστιο. Ήμασταν νεκροί στις παραβάσεις και τα αμαρτήματα. Ήμασταν εχθροί του Θεού και γιοι απείθειας. Και τι έγινε; Μετανοήσαμε και πιστέψαμε. Σκύψαμε και παρακαλέσαμε τον Βασιλιά να μας συγχωρήσει. Και το έκανε! Αυτό λέγεται χάρη. Με χάρη σωθήκαμε. Το ίδιο και αυτός ο υπηρέτης: με χάρη σώθηκε από το τεράστιο χρέος του. Δεν υπήρχαν έργα, κάτι που εγώ, εσείς ή αυτός ο υπηρέτης μπορούσαμε να κάνουμε για να ξεπληρώσουμε αυτό το χρέος. Μόνο η χάρη μπορούσε να το κάνει αυτό. Έτσι η σωτηρία είναι με χάρη διάμεσου της πίστεως και δεν μπορεί να κερδηθεί με έργα, καθώς δεν υπάρχουν έργα που θα μπορούσαμε να κάνουμε και να ήταν αρκετά για το τεράστιο χρέος μας. Νομίζω ότι μέχρι εδώ όλα καλά. Αλλά ο Κύριος δεν σταματά εδώ!

Αυτός κοιτά στο τι αυτός ο υπηρέτης έκανε έπειτα: παρά το τεράστιο χρέος από το οποίο αυτός συγχωρέθηκε, αρνήθηκε να συγχωρέσει σε έναν άλλο υπηρέτη το σχεδόν μηδαμινό χρέος που εκείνος του όφειλε. Ο υπηρέτης είχε συγχωρεθεί αλλά δεν περπατούσε σαν να είχε συγχωρεθεί! **Θα ήταν άραγε ο Βασιλιάς δίκαιος αν δεν έκανε καμιά κρίση εδώ και παράβλεπε την συμπεριφορά αυτού του υπηρέτη;** Όχι δεν θα ήταν! Απεναντίας θα ήταν εντελώς άδικος. Και όμως αυτό είναι που πολλοί προσδοκούν από τον Θεό: τον θέλουν να τους συγχωρεί αλλά να μην τους κρίνει ποτέ σε περίπτωση που πεισματικά αρνούνται να περπατάν σαν να έχουν συγχωρεθεί. Όταν ο Κύριος έκρινε αυτόν τον υπηρέτη και ξανάφερε πίσω το τεράστιο χρέος που αρχικά είχε συγχωρεθεί ήταν άραγε ανελεήμονας και χωρίς χάρη; Όχι! Η

χάρη Του φανερώθηκε όταν συγχώρεσε αρχικά τον υπηρέτη από το τεράστιο χρέος του. Βλέποντας όμως ότι ο υπηρέτης αυτός δεν περπατούσε σαν να είχε συγχωρεθεί αλλά απεναντίας εκμεταλλεύτηκε με βρώμικο τρόπο την ελευθερία του πιέζοντας τον συν-υπηρέτη του και ζητώντας «απόδοση δικαιοσύνης» για το μηδαμινό χρέος που εκείνος του όφειλε, δικαιοσύνη έπρεπε να αποδοθεί και σ' αυτόν επίσης! Ας μην λουπών παρεξηγούμε την χάρη και την δικαιοσύνη του Θεού, νομίζοντας ότι το ένα αναιρεί το άλλο. Αυτός είναι και τα δυο: είναι και πλήρης χάρης και ελέους αλλά και πλήρης δικαιοσύνης. Αν μετανοήσουμε από καρδιάς λαμβάνουμε χάρη. Αν όμως είμαστε σκληροί μην συγχωρώντας τους αδελφούς μας για τα πταίσματά τους αλλά ζητώντας να γίνει κρίση εναντίον τους τότε θα γίνει κρίση, αλλά θα αρχίσει από εμάς! Ο Κύριος δεν αφήνει κανένα περιθώριο παρανόησης:

«Δούλε πονηρέ, όλο εκείνο το χρέος σου το χάρισα, επειδή με παρακάλεσες· δεν έπρεπε κι εσύ να ελεήσεις τον σύνδουλό σου, όπως κι εγώ σε ελέησα; Και επειδή ο κύριός του οργίστηκε, τον παρέδωσε στους βασανιστές, μέχρις ότου αποδώσει σ' αυτόν ολόκληρο εκείνο που όφειλε. **Έτσι και ο ουράνιος Πατέρας μου θα κάνει σε σας, αν δεν συγχωρήσετε από την καρδιά σας κάθε ένας στον αδελφό του τα παραπτώματά τους.**»

Και πάλι στην προσευχή που έδωσε σαν υπόδειγμα / παράδειγμα στους μαθητές Του:

Κατά Ματθαίο 6:12

«και συγχώρεσε σε μας τις αμαρτίες μας, **όπως κι εμείς συγχωρούμε σ' αυτούς που αμαρτάνουν σε μας** »

Το οποίο και ο Κύριος εξήγησε ως εξής στους στίχους 14-15

«Επειδή, αν συγχωρήσετε στους ανθρώπους τα πταίσματά τους, θα συγχωρήσει και σε σας ο ουράνιος Πατέρας σας. **Αν, όμως, δεν συγχωρήσετε στους ανθρώπους τα πταίσματά τους, ούτε ο Πατέρας σας θα συγχωρήσει σε σας τα πταίσματά σας.**»

Αναφορικά με το γεγονός ότι ο Θεός δεν είναι μόνο πλήρης χάρης αλλά και πλήρης δικαιοσύνης με την ανάλογη αυστηρότητα, συνοψίζεται από τον Παύλο με άριστο τρόπο όταν στην προς Ρωμαίους 11:22 μας λέει:

«Δες, λοιπόν, την αγαθότητα και την αυστηρότητα του Θεού· επάνω μεν σ' εκείνους που έπεσαν, την αυστηρότητα· επάνω δε σε σένα, την αγαθότητα, αν επιμείνεις στην αγαθότητα· επειδή, διαφορετικά, κι εσύ θα αποκοπείς.»

Υπάρχει από την μια η αγαθότητα του Θεού και αυτό είναι που θα λάβουμε αν επιμείνουμε στην αγαθότητα Του, αν συνεχίσουμε στο στενό μονοπάτι της πίστης. Αν όμως δεν το κάνουμε αυτό και δεν επιμείνουμε στην αγαθότητα Του, αν με άλλα λόγια διαλέξουμε, όπως αυτός ο υπηρέτης, να περπατήσουμε σαν μην συγχωρεθήκαμε εμείς από τις παραβάσεις και τα αμαρτήματα στα οποία ήμασταν νεκροί, τότε δεν είναι αγαθότητα αυτό που μας περιμένει αλλά αυστηρότητα! Ο Θεός είναι και τα δυο και είναι προφανές ότι είμαστε εμείς που διαλέγουμε τι από τα δυο θα πάρουμε.

3.6. «Οποιος νικά»

Υπάρχουν μερικές εκδόσεις της Βίβλου που για εύκολη διάκριση έχουν τις λέξεις του Ιησού γραμμένες με κόκκινο. Αν έχετε μια από αυτές τις Βίβλους θα παρατηρήσετε ότι μετά τα ευαγγέλια, στις Πράξεις και στις επιστολές, πολύ λίγα είναι σε κόκκινο χρώμα. Αν και οι Πράξεις και οι επιστολές έχουν τον ίδιο Εμπνευστή όπως και τα Ευαγγέλια, ο Κύριος δεν μιλά εκεί άμεσα ο Ίδιος, σε πρώτο πρόσωπο δηλαδή. Αυτό όμως αλλάζει εντελώς στην Αποκάλυψη, το τελευταίο βιβλίο της Βίβλου. Εκεί ο Ιησούς μιλάει και πάλι σε πρώτο ενικό πρόσωπο και θα ήθελα εδώ να υπογραμμίσω κάποια πράγματα ειδικά από το δεύτερο και τρίτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Αυτά τα κεφάλαια περιέχουν επιστολές προς επτά εκκλησίες της Μικράς Ασίας. Ο Ιησούς ο ίδιος

υπαγόρευσε αυτές τις επιστολές στον Ιωάννη και του έδωσε την εντολή να τις στείλει σ' αυτές τις εκκλησίες, όπως και ολόκληρο το βιβλίο. Κατά περιεργο τρόπο όμως αρκετοί δεν λαμβάνουν τις επιστολές αυτές σοβαρά υπόψη. Μια θεωρία που έχω ακούσει είναι ότι αυτές οι επιστολές του Ιησού μαζί με το βιβλίο της Αποκάλυψης δεν αναφέρονται πραγματικά σε μας (ή και σε μας) αλλά σε μελλοντικούς πιστούς που θα ζουν τις ημέρες της αποκάλυψης. Εκείνοι είναι - σύμφωνα με αυτή την άποψη - που θα το καταλάβουν, υπονοώντας έτσι ότι εμείς μπορούμε με ασφάλεια να το αγνοήσουμε ή να το θεωρήσουμε σαν κάτι που έχει δοθεί μόνο για την πληροφόρηση μας, χωρίς όμως ουσιαστικά κάποια πρακτική εφαρμογή. Στο δεύτερο παράρτημα αυτού του βιβλίου αναφέρω τους λόγους για τους οποίους πιστεύω ότι αυτή η άποψη είναι λανθασμένη.

Πηγαίνοντας τώρα στις επιστολές, αυτό που θέλω να υπογραμμίσω εδώ και το οποίο πιστεύω ότι είναι σχετικό με αυτή την μελέτη είναι το εξής γεγονός: σε όλες τις επτά επιστολές ο Κύριος τελειώνει με μια υπόσχεση προς εκείνον που νικά. Ας διαβάσουμε αυτές τις υποσχέσεις:

Αποκάλυψη 2:7

«Σ' αυτόν που νικάει, θα του δώσω να φάει από το ξύλο της ζωής, που είναι στο μέσον του παραδείσου του Θεού.»

Αποκάλυψη 2:11

«Αυτός που νικάει δεν θα αδικηθεί από τον δεύτερο θάνατο.»

Αποκάλυψη 2:17

«Σ' αυτόν που νικάει, θα του δώσω να φάει από το μάννα που είναι κρυμμένο, και θα του δώσω μια ψήφο λευκή, κι επάνω στην ψήφο ένα νέο όνομα γραμμένο, που κανένας δεν γνωρίζει, παρά μονάχα αυτός που το παίρνει.»

Αποκάλυψη 2:26-28

«Και όποιος νικάει, και όποιος φυλάττει μέχρι τέλους τα έργα μου, θα του δώσω εξουσία επάνω στα έθνη · και θα «τους ποιμάνει

Κοιτώντας «δια γυμνού οφθαλμού» κάποια από τα λεγόμενα του Ιησού

με μια σιδερένια ράβδο· θα συντριφτούν, σαν τα σκεύη του κεραμέα»· όπως και εγώ πήρα από τον Πατέρα μου· και θα του δώσω το πρωινό αστέρι.»

Αποκάλυψη 3:5

«Οποιος νικάει, αυτός θα ντυθεί με λευκά ιμάτια· και δεν θα εξαλείψω το όνομά του από το βιβλίο της ζωής, και θα ομολογήσω το όνομά του μπροστά στον Πατέρα μου, και μπροστά στους αγγέλους του.»

Αποκάλυψη 3:12

«Οποιος νικάει, θα τον κάνω στύλο μέσα στον ναό του Θεού μου, και δεν θα βγει πλέον έξω· και θα γράψω επάνω του το όνομα του Θεού μου, και το όνομα της πόλης του Θεού μου, της νέας Ιερουσαλήμ, που κατεβαίνει από τον ουρανό από τον Θεό μου, και το νέο μου όνομα.»

Και Αποκάλυψη 3:21

«Οποιος νικάει, θα του δώσω να καθίσει μαζί μου στον θρόνο μου, όπως κι εγώ νίκησα, και κάθισα μαζί με τον Πατέρα μου στον θρόνο του.»

Αλήθεια πόσες υποσχέσεις προς εκείνον ο οποίος νικά και που επιμένει μέχρι τέλους. Σε εκείνον που κρατά τα έργα και τον λόγο του Ιησού. Παρ' όλα αυτά πολλοί σήμερα νομίζουν ότι δεν έχουν να νικήσουν τίποτα και κανένα, καθώς θεωρούν ότι όλα τελείωσαν εκείνη την αρχική στιγμή της πίστης τους. Ουσιαστικά, και σύμφωνα με αυτή την άποψη, ο αγώνας της πίστης όχι μόνο άρχισε την στιγμή που πιστέψαμε αλλά τελείωσε κιόλας εκείνη την ίδια στιγμή. Αν όμως ήταν αλήθεια έτσι δεν θα υπήρχε λόγος ο Ιησούς να μιλάει για εκείνους που νικούν. Γιατί υποσχόμενος αυτά που διαβάσαμε παραπάνω σε εκείνους που νικούν όχι μόνο σημαίνει ότι υπάρχει ανάγκη να νικήσουμε αλλά επίσης σημαίνει ότι θα υπάρχουν και μερικοί που ΔΕΝ θα νικήσουν και σ' αυτούς οι υποσχέσεις αυτές δεν θα βρουν εφαρμογή.

Παίρνοντας την υπόσχεση της Αποκάλυψης 3:5 για παράδειγμα:

«Όποιος νικάει, αυτός θα ντυθεί με λευκά ιμάτια· και δεν θα εξαλείψω το όνομά του από το βιβλίο της ζωής, και θα ομολογήσω το όνομά του μπροστά στον Πατέρα μου, και μπροστά στους αγγέλους του.»

Αν νικήσουμε τα ονόματα μας δεν θα διαγράφουν από το Βιβλίο της Ζωής, μας υπόσχεται εδώ ο Κύριος. Αυτό όμως σημαίνει ότι αν δεν νικήσουμε, μένοντας ενωμένοι με τον Κύριο έως τέλους, τότε τα ονόματα μας θα διαγράφουν από αυτό το Βιβλίο. Το Βιβλίο της ζωής έχει καταχωρημένους όλους εκείνους που θα ζήσουν για πάντα (προς Φιλιππησίους 4:3). Όσοι είναι σε αυτό θα έχουν αιώνια ζωή και θα μπουν στην νέα Ιερουσαλήμ (Αποκάλυψη 21:27) αλλά όσοι δεν είναι σε αυτό θα καταλήξουν στην λίμνη του πυρός (Αποκάλυψη 20:15). Για να το πούμε διαφορετικά: αιώνια ζωή έχουν μόνο όσοι είναι στο βιβλίο της ζωής. Και όπως είναι φανερό από αυτά που ο Κύριος είπε, το βιβλίο της ζωής δεν δέχεται μόνο νέες εγγραφές. Δέχεται επίσης και διαγραφές για εκείνους που δεν νικάν, για εκείνους που υποχωρούν και στρέφονται προς τα οπίσω (προς Εβραίους 10:39). Το να μπει λοιπόν κανείς στο βιβλίο της ζωής δεν σημαίνει εγγύηση ότι θα είναι εκεί για πάντα ακόμα και αν στον δρόμο υποχωρήσει από την πίστη του και στραφεί εις τα οπίσω. Σ' αυτή την περίπτωση, εάν δεν υπάρξει μετάνοια – όσο η μετάνοια είναι διαθέσιμη (δείτε εδώ και τα γραφόμενα αργότερα αναφορικά με την προς Εβραίους 6) – τότε το όνομα του δεν θα βρεθεί στο τέλος στο βιβλίο της ζωής. Ξέρω ότι πολλοί δεν είναι συνηθισμένοι στο να ακούνε τέτοια πράγματα αλλά αυτή είναι η απλή αλήθεια που βλέπω στον Λόγο του Θεού και προσωπικά τουλάχιστον δεν είμαι διατεθειμένος ούτε να την αγνοήσω ούτε να σκαρφιστώ «εξηγήσεις» σαν τάχα να μην με αφορά.

3.7. Συμπέρασμα

Για να κλείσουμε αυτό το κεφάλαιο είναι φανερό ότι ο Κύριος μας δεν πίστευε σε μια πίστη που θα μπορούσε να είναι

αληθινή αλλά ταυτόχρονα και άκαρπη. Τα λεγόμενα Του δείχνουν τον δρόμο της σωστής κατανόησης του τι σημαίνει να είναι πιστεύει κανείς στον Ιησού ή να έχει πίστη στον Ιησού. Αυτό δεν είναι απλά μια ομολογία αλλά, όπως ο απόστολος Παύλος είπε (δες το επόμενο κεφάλαιο), ένας αγώνας που θα πρέπει να τρέξουμε και μια μάχη που θα πρέπει να πολεμήσουμε. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι για Εκείνον, το να μείνει κανείς ενωμένος μαζί Του, δεν ήταν κάτι επιλεκτικό αλλά μάλλον υποχρεωτικό και όσοι δεν μένουν ενωμένοι με Αυτόν δεν θα μπουν στην Βασιλεία των ουρανών. Δυστυχώς όμως πολλοί ακουσίως ή εκουσίως έχουν διαλέξει να το αγνοούν αυτό, θεωρώντας ότι το μόνο που έχει σημασία είναι να αρχίσει κανείς στην πίστη. Φυσικά και αυτό έχει σημασία (τέλος χωρίς αρχή δεν γίνεται), όμως ακόμα περισσότερη σημασία θα έλεγα έχει το να αρχίσει κανείς αλλά και να **τελειώσει στην πίστη**, μένοντας στην άμπελο, τον Χριστό, έως τέλους και βάζοντας στην άκρη οτιδήποτε θέλει να τον αποκόψει από αυτήν.

Κεφάλαιο 4 - «Πίστη δια αγάπης ενεργουμένη»

Τώρα έχοντας δει τα παραπάνω και πριν δούμε επιπρόσθετα πράγματα σχετικά με το θέμα θα θελα σαν παρένθεση να προσθέσω κάποια πράγματα για την αγάπη. Αυτό νομίζω είναι αναγκαίο καθώς τα έργα στα οποία η Καινή Διαθήκη αναφέρεται είναι έργα που κινητήριος μοχλός τους είναι η αγάπη. Η προς Γαλάτες 5:5 συνοψίζει αυτό έξοχα όταν λέει:

Προς Γαλάτες 5:6

«Επειδή, στον Ιησού Χριστό ούτε η περιτομή έχει κάποια ισχύ ούτε η ακροβυστία, **αλλά η πίστη, που ενεργείται με αγάπη.**»

Το αρχαίο κείμενο το έχει ως εξής: «ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ **πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη.**»

Εδώ τα έχουμε όλα μαζί σε μια φράση: Πίστη, αγάπη, ενέργεια (έργο)! Κανένα από αυτά δεν μπορεί να σταθεί από μόνο του. Έργα χωρίς πίστη δεν έχουν ισχύ. Ανώφελα είναι επίσης και έργα των οποίων το κίνητρο δεν είναι η αγάπη. Όπως ο Παύλος μας λέει στην προς Κορινθίους Α 13:1-3:

«Αν μιλάω τις γλώσσες των ανθρώπων και των αγγέλων, αλλά δεν έχω αγάπη, έγιννα ένα κομμάτι χαλκός που βγάζει ήχους ή ένα κύμβαλο που ξεκουφάινει. Και αν έχω προφητεία, και γνωρίζω όλα τα μυστήρια και όλη τη γνώση, και αν έχω όλη την πίστη, ώστε να μετατοπίζω βουνά, αλλά δεν έχω αγάπη, δεν είμαι τίποτε. **Και αν διανειμώ όλα τα υπάρχοντά μου, και αν παραδώσω το σώμα μου για να καώ, αλλά δεν έχω αγάπη, τίποτε δεν ωφελούμαι.**»

Και προχωρεί στην συνέχεια δίνοντας τι ακριβώς κάνει και δεν κάνει η αγάπη:

Προς Κορινθίους Α 13:4-8, 13

«Η αγάπη μακροθυμεί, αγαθοποιεί · η αγάπη δεν φθονεί · η αγάπη δεν αυθαδιάζει, δεν υπερηφανεύεται, δεν φέρεται με απρέπεια, δεν ζητάει τα δικά της, δεν εξάπτεται, δεν συλλογίζεται το κακό · δεν χαίρεται στην αδικία, συγχαίρει όμως στην αλήθεια. Όλα τα ανέχεται, όλα τα πιστεύει, όλα τα ελπίζει, όλα τα υπομένει. Η αγάπη δεν ξεπέφτει ποτέ ·... Ωστε, τώρα, μένει πίστη, ελπίδα, αγάπη, αυτά τα τρία · όμως, απ' αυτά, μεγαλύτερη είναι η αγάπη.»

Είναι προφανές ότι η αγάπη στιδήποτε άλλο από παθητική είναι!

Τώρα όπως τα έργα χωρίς αγάπη δεν ωφελούν, το ίδιο και αγάπη χωρίς έργα, ανενεργή δηλαδή αγάπη, δεν είναι πραγματική αγάπη. Όπως ο Ιωάννης μας λέει:

Ιωάννου Α 3:16-18

«Από τούτο έχουμε γνωρίσει την αγάπη, επειδή εκείνος την ψυχή του έβαλε για χάρη μας · κι εμείς οφείλουμε να βάζουμε τις ψυχές μας για χάρη των αδελφών. Και αν κάποιος έχει την υλική ευχέρεια του βίου του κόσμου και βλέπει τον αδελφό του να έχει ανάγκη, κλείσει όμως τα σπλάχνα του απέναντί του, πως η αγάπη του Θεού μπορεί να μένει μέσα του; **Παιδάκια μου, μη αγαπάμε με λόγια ούτε με τη γλώσσα, αλλά με έργα και αλήθεια.**»

Η αγάπη είναι πραγματική αγάπη όταν γίνεται έργο, όταν είναι ενεργουμένη, με έργα και αλήθεια.

Βλέπουμε λοιπόν ότι πίστη, αγάπη και έργα δεν είναι πράγματα που μπορούν να σταθούν από μόνα τους, ξεχωριστά το ένα από το άλλο. Η πίστη από μόνη της, χωρίς έργα είναι νεκρά μας λέει ο Ιάκωβος (Ιακώβου 2:17) και έργα χωρίς αγάπη είναι ανώφελα συμπληρώνει ο Παύλος. Αγάπη δε χωρίς έργα δεν είναι πραγματική αγάπη μας λέει ο Ιωάννης. Άρα λοιπόν τι είναι πραγματική πίστη; Είναι πίστη που τα έχει όλα. Είναι πολύ απλά: «πίστη που ενεργείτε μέσω της αγάπης».

Κεφάλαιο 5 - Οι προειδοποιήσεις των επιστολών

Συνεχίζοντας την μελέτη μας θα περάσουμε τώρα στις επιστολές.

5.1. Προς Ρωμαίους 11:22 - Η αγαθότητα του Θεού, αν συνεχίσουμε στην αγαθότητα Του

Για να ξεκινήσουμε θα πάμε στην προς Ρωμαίους 11:19-22. Εκεί διαβάζουμε για τον Ισραήλ και εκείνους από μας που πιστεύουν:

«Θα πεις, λοιπόν: Αποκόπηκαν τα κλαδιά, για να μπολιαστώ εγώ. Καλώς· εξαιτίας της απιστίας αποκόπηκαν, εσύ όμως στέκεσαι εξαιτίας της πίστης. Μη υψηλοφρονείς, αλλά να φοβάσαι· επειδή, αν ο Θεός δεν λυπήθηκε τα φυσικά κλαδιά, πρόσεχε μήπως δεν λυπηθεί ούτε εσένα. Δες, λοιπόν, την αγαθότητα και την αυστηρότητα του Θεού· επάνω μεν σ' εκείνους που έπεσαν, την αυστηρότητα· επάνω δε σε εσένα, την αγαθότητα, ΑΝ επιμείνεις στην αγαθότητα· επειδή, διαφορετικά, κι εσύ θα αποκοπείς.»

Το απόσπασμα αυτό αναφέρεται σε ανθρώπους που «στέκονται εξαιτίας της πίστης». Για εκείνους λοιπόν από μας που στέκονται εξαιτίας της πίστης, η αγαθότητα του Θεού είναι πάνω μας. Αυτό όμως δεν είναι χωρίς καμιά συνθήκη. Η λέξη «αν» εισαγάγει καθαρά μια συνθήκη από την οποία και εξαρτάται το αν η αγαθότητα του Θεού επάνω μας θα συνεχίσει ή όχι. Ποια είναι αυτή η συνθήκη; Το αν θα επιμείνουμε, το αν θα συνεχίσουμε στην αγαθότητα Του. Αν εγκαταλείψουμε την αγαθότητα Του, αν δεν συνεχίσουμε με τον Κύριο, τότε η απάντηση που ο Λόγος δίνει είναι ξεκάθαρη: **και εμείς θα αποκοπούμε!**

Το ότι υπάρχουν όρια μετά τα οποία κάποιος δεν είναι πλέον στην πίστη, είναι επίσης καθαρό από τα όσα ο Παύλος λέει στην προς Κορινθίους Β 13:5:

Προς Κορινθίους Β 13:5

«Εξετάζετε τον εαυτό σας, αν είστε στην πίστη · δοκιμάζετε τον εαυτό σας · ή, δεν γνωρίζετε ότι ο Χριστός είναι μέσα σας; Εκτός αν είστε σε κάτι αδόκιμοι.»

Είναι καθαρό από αυτό το απόσπασμα ότι μπορεί να συμβεί κάποιος Χριστιανός να μην είναι πλέον στην πίστη, δηλαδή εμφανώς ή αφανώς να την έχει εγκαταλείψει. Αν δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση δεν θα υπήρχε τότε λόγος για τον Παύλο να μας πει να εξετάζουμε τους εαυτούς μας αν είμαστε στην πίστη!

Πιθανόν αυτός να είναι και ο λόγος που βρίσκουμε αυτόν και τον Βαρνάβα στις Πράξεις 14:21-22 να κάνουν το εξής:

«Και αφού κήρυσαν το ευαγγέλιο στην πόλη εκείνη και έκαναν αρκετούς μαθητές, επέστρεψαν στη Λύστρα και στο Ικόνιο και στην Αντιόχεια, επιστηρίζοντας τις ψυχές των μαθητών, **προτρέποντας να εμμένουν στην πίστη**, και διδάσκοντας ότι διαμέσου πολλών θλίψεων πρέπει να μπούμε μέσα στη βασιλεία του Θεού.»

Δεν θα υπήρχε λόγος οι απόστολοι να ενθαρρύνουν τους μαθητές να εμμείνουν στην πίστη αν επίσης δεν υπήρχε η πιθανότητα να μην εμμείνουν σε αυτήν, να την αφήσουν δηλαδή. Είναι λοιπόν δυνατόν κάποιος που ξεκίνησε στην πίστη να μην εμμείνει, να μην συνεχίσει σε αυτή, να μην συνεχίσει στην αγαθότητα του Θεού; Ναι είναι. Τι θα συμβεί σ' αυτή την περίπτωση; Η προς Ρωμαίους 11:22 μας έδωσε την απάντηση χωρίς περιστροφές: θα αποκοπεί!

Ο Ιησούς είπε ακριβώς το ίδιο για εκείνους που δεν παραμένουν ενωμένοι με Αυτόν:

Κατά Ιωάννη 15:1-2, 6

«Εγώ είμαι η άμπελος η αληθινή, και ο Πατέρας μου είναι ο γεωργός. Κάθε κλήμα σε μένα, το οποίο δεν φέρνει καρπό, το αποκόπτει · ... Αν κάποιος δεν μείνει μαζί μου, ριχνεται έξω, όπως το κλήμα, και ξεραίνεται · και τα μαζεθούν και τα ριχνουν σε φωτιά, και καίγονται.»

Το να αποκοπεί λοιπόν κάποιος δεν είναι κάτι αδύνατο, όπως μερικοί θα θελαν να μας κάνουν να πιστέψουμε, αλλά μια σοβαρή πιθανότητα που θα γίνει πράξη για όποιον κατά τα λόγια του κατά Ιωάννη δεν μείνει στην άμπελο τον Χριστό, δηλαδή τον εγκαταλείψει, ή με τα λόγια του Παύλου δεν συνεχίσει στην αγαθότητα του Θεού, δεν συνεχίσει στην πίστη.

5.2. Προς Κολοσσαείς 1:21-23 - “άγιοι, χωρίς ψεγάδι και χωρίς κατηγορία .. αν βέβαια επιμεινουμε στην πίστη”

Συνεχίζοντας, στην προς Κολοσσαείς 1:21-23 διαβάζουμε:

Προς Κολοσσαείς 1:21-23

«Κι εσάς, που ήρασαν κάποτε απαλλοτριωμένοι, και εχθροί στη διάνοια με τα πονηρά έργα · τώρα, όμως, σας συμφιλίωσε προς τον εαυτό του, διαμέσου του σώματος της σάρκας του, διαμέσου του θανάτου, για να σας παραστήσει μπροστά του αγίους και χωρίς ψεγάδι και χωρίς κατηγορία · αν βέβαια επιμένετε στην πίστη,

θεμελιωμένοι και στερεοί, και χωρίς να μετακινείστε από την ελπίδα του ευαγγελίου, που ακούσατε, αυτό που κηρύχθηκε σε ολόκληρη την κτίση, που είναι κάτω από τον ουρανό· για το οποίο εγώ, ο Παύλος, έγινα υπηρέτης.»

Ο Χριστός μας έχει όντως συμφιλιώσει με τον Θεό διάμεσου του σώματος της σαρκός Του, διάμεσου του θανάτου, για να μας παραστήσει μπροστά Του αγίους και χωρίς ψεγάδι ή κατηγορία. Όμως και πάλι αυτό είναι υπό συνθήκη, καθώς υπάρχει ένα «αν» εκεί, μια συνθήκη που θα πρέπει να τηρηθεί ώστε αυτές οι υπέροχες αλήθειες να γίνουν για μας πραγματικότητα την ημέρα του Κυρίου. Ποια είναι αυτή η συνθήκη; Ποτέ θα συμβεί αυτό; Η απάντηση του Παύλου είναι: **«αν βέβαια επιμένετε στην πίστη, θεμελιωμένοι και στερεοί, και χωρίς να μετακινείστε από την ελπίδα του ευαγγελίου»**. Δείτε και πάλι αυτό το «επιμένετε». Είδαμε πριν την προς Ρωμαίους 11 ότι αν δεν επιμείνουμε στην αγαθότητα Του θα αποκοπούμε. Το ίδιο βλέπουμε και εδώ επίσης: αν δεν επιμείνουμε στην πίστη, αν λουπόν δεν συνεχίσουμε σε αυτή, τότε δεν πρόκειται να είμαστε ανάμεσα σε εκείνους που Αυτός θα παρουσιάσει σαν αγίους και χωρίς ψεγάδι ή κατηγορία.

Όπως επίσης η προς Εβραίους επιστολή μας λέει:

Προς Εβραίους 12:14

«Επιδιώκετε ειρήνη με όλους, **και τον αγιασμό, χωρίς τον οποίο κανένας δεν θα δει τον Κύριο** »

Μόνο άγιοι θα δουν τον Κύριο και μόνο ο Κύριος μπορεί να μας παρουσιάσει σαν τέτοιους. Αλλά πότε; **«Αν βέβαια επιμένουμε στην πίστη, θεμελιωμένοι και στερεοί, και χωρίς να μετακινούμαστε από την ελπίδα του ευαγγελίου** »

5.3. Ο αγώνας της πίστης: το παράδειγμα του Παύλου

Το ότι η πίστη είναι αγώνας που κάποιος πρέπει να δώσει είναι καθαρό από αυτά τα οποία ο Παύλος είπε και διδασκε. Όπως είπε στον Τιμόθεο:

Προς Τιμόθεο Α 6:11-12

«Εσύ, όμως, ω άνθρωπε του Θεού, αυτά απόφευγέ τα · και επιδίωκε δικαιοσύνη, ευσέβεια, πίστη, αγάπη, υπομονή, πραότητα. Αγωνίζου τον καλό αγώνα της πίστης, κράτα την αιώνια ζωή, στην οποία και προσκλήθηκες, και ομολόγησες την καλή μαρτυρία, μπροστά σε πολλούς μάρτυρες.»

Από αυτό το απόσπασμα δυο πράγματα θα έλεγα γίνονται καθαρά:

1. Η πίστη είναι όντως ένας αγώνας. “Αγωνίζου τον καλό αγώνα της πίστης» είπε ο Παύλος.
2. Προσκληθήκαμε στην αιώνια ζωή αλλά θα πρέπει να την «κρατήσουμε». Η λέξη «κράτα» είναι μετάφραση του ρήματος «επιλαμβάνω» του αρχαίου ελληνικού κειμένου, και χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη με την έννοια του «πιάνω». Έτσι για παράδειγμα στο κατά Ματθαίο 14:31 διαβάζουμε:

Κατά Ματθαίο 14:31

«Και ο Ιησούς απλώνοντας αμέσως το χέρι, τον έπιασε, και του λέει: Ολιγόπιστε, σε τι δίστασες;»

Η λέξη «έπιασε» είναι το ρήμα «επιλαμβάνω». Το ίδιο ρήμα απαντάται και σε άλλα ανάλογα αποσπάσματα. Μ’ άλλα λόγια αυτό που ο Παύλος λέει στον Τιμόθεο είναι πιάσε την σωτηρία, την αιώνια ζωή, στην οποία και προσκλήθηκες. Προσκληθήκαμε λοιπόν στην αιώνια ζωή αλλά θα πρέπει να την «πιάσουμε» που σημαίνει ότι τρέχουμε προς αυτή, απλώνουμε τα χέρια μας προς αυτή.

Αλλά ο Παύλος δεν έδινε μόνο συμβουλές. Πρώτα απ' όλα τις εφαρμόζε στον εαυτό του. Όπως λέει:

Προς Φιλιπησίους 3:8-15

«Αλλά βεβαιότατα, και τα πάντα θεωρώ πως είναι ζημιά για την υπεροχή της γνώσης του Χριστού Ιησού του Κυρίου μου. Για τον οποίο τα πάντα ζημιώθηκα και τα θεωρώ σκουπίδια, για να κερδίσω το Χριστό, και να βρεθώ ενωμένος με αυτόν, μην έχοντας δική μου δικαιοσύνη που να είναι από το νόμο, αλλά αυτήν που έρχεται μέσω της πίστης του Χριστού, τη δικαιοσύνη από το Θεό που βασιζεται πάνω στην πίστη, για να γνωρίσω αυτόν και τη δύναμη της ανάστασής του και την κοινωνία των παθημάτων του και να συμμορφώσω τον εαυτό μου με το θάνατό του, μήπως φτάσω στην εξανάσταση από τους νεκρούς. **Όχι ότι ήδη έλαβα το βραβείο ή ότι ήδη έχω τελειοποιηθεί, αλλά τρέχω μήπως και κατακτήσω αυτό για το οποίο και καταχτήθηκα από το Χριστό Ιησού.** Αδελφοί, εγώ δε θεωρώ τον εαυτό μου ότι το έχει κατακτήσει. Ένα όμως κάνω, αφενός λησμονώ όσα είναι πίσω, αφετέρου επεκτεινομαι σε όσα είναι μπροστά, και **τρέχω προς το σκοπό για το βραβείο της άνω κλήσης του Θεού ενωμένος με το Χριστό Ιησού.** Όσοι λοιπόν είμαστε τέλειοι, αυτό ας φρονούμε. Και αν κάτι το φρονείτε διαφορετικά, και αυτό ο Θεός θα σας το αποκαλύψει.»

Και πάλι στην προς Κορινθίους Α 9:24-27

«Δεν ξέρετε ότι όσοι τρέχουν στο στάδιο, όλοι βέβαια τρέχουν, αλλά ένας λαβαίνει το βραβείο; **Έτσι να τρέχετε, ώστε να το κατακτήσετε.** Καθένας λοιπόν που αγωνίζεται εγκρατεύεται σε όλα, εκείνοι, βέβαια, για να λάβουν φθαρτό στέφανο, εμείς όμως άφθαρτο. Εγώ, λοιπόν, έτσι τρέχω: όχι σαν να τρέχω αβέβαια· έτσι πυγμαχώ: όχι σαν να δέρνω τον αέρα. **Αλλά καταπιέζω το σώμα μου και το δουλαγωγώ, μήπως, ενώ σε άλλους κήρυξα, εγώ ο ίδιος γίνω αδόκιμος.**»

Όπως ο Παύλος λέει για τον εαυτό του: «αλλά τρέχω μήπως και κατακτήσω αυτό για το οποίο και καταχτήθηκα από το Χριστό Ιησού... τρέχω προς το σκοπό για το βραβείο της άνω

κλήσης του Θεού ενωμένος με το Χριστό Ιησού.» Και πάλι: «Αδελφοί, εγώ δε θεωρώ τον εαυτό μου ότι το έχει κατακτήσει.» Η εικόνα λοιπόν που παίρνουμε από τον Παύλο δεν είναι αυτή του Χριστιανού που έχει φτάσει στον σκοπό του και τώρα κάθεται αναπαυτικά προς τα πίσω. Εν αντιθέσει, η εικόνα την οποία παίρνουμε είναι αυτή του αθλητή που τρέχει προς τον σκοπό του, έτσι ώστε να τον πετύχει με κάθε τρόπο. Είναι η εικόνα του καλού πυγμάχου που δεν πυγμαχεί δίνοντας μπουνιές στον αέρα αλλά που αγωνίζεται έχοντας τα μάτια του στην νίκη και τον βραβείο που τον περιμένει.

Μόνο στο τέλος της ζωής του είπε ο Παύλος τα εξής:

Προς Τιμόθεο Β 4:6-8

«Επειδή, εγώ γίνομαι ήδη σπονδή, και ο καιρός της αναχώρησής μου έφτασε. Τον αγώνα τον καλό αγωνίστηκα, τον δρόμο τελείωσα, την πίστη διατήρησα· τώρα, πλέον, μου απομένει το στεφάνι της δικαιοσύνης, το οποίο ο Κύριος θα μου αποδώσει κατά την ημέρα εκείνη, ο δίκαιος κριτής· και όχι μονάχα σε μένα, αλλά και σε όλους όσους επιποθούν την επιφάνειά του.»

Η πίστη λοιπόν για τον Παύλο είναι κάτι που χρειάζεται διατήρηση. «Την πίστη διατήρησα» είπε. Δεν είναι αυτή κάτι στατικό, κάτι που άπαξ και μπήκες μέσα τέρμα και τελείωσε, φτάνεις αυτόματα στο τέλος. Εν αντιθέσει η πίστη είναι για τον Παύλο μια μάχη που πρέπει να δοθεί ένας καλός αγώνας που θα πρέπει κανείς να τον τρέξει. Η αιώνια ζωή δεν είναι κάτι που ήδη πιάσαμε. Είναι κάτι στο οποίο κληθήκαμε και τρέχουμε για να το πιάσουμε, να βάλουμε τα χέρια μας επάνω του.

Μακάρι και μείς να μπορέσουμε στο τέλος της ζωής μας με τα όποια λάθη και αδυναμίες μας να πούμε το ίδιο που είπε ο Παύλος. «Τον αγώνα τον καλό αγωνίστηκα, τον δρόμο τελείωσα, την πίστη διατήρησα». Κανένας μας ας μην θεωρεί ότι ήδη έλαβε το βραβείο, όταν ο Παύλος ο ίδιος δεν τολμούσε να θεωρήσει κάτι τέτοιο για τον εαυτό του. Ας τρέξουμε τον αγώνα της πίστης όπως αυτός το έκανε και ας γίνουμε μιμητές του, όπως και ο ίδιος μας καλεί (Προς Κορινθίους 11:1).

5.4. Προς Εβραίους 12:22-25: “δε θα ξεφύγουμε αν αποστρεφόμεστε εκείνον που είναι από τους ουρανοί”

Ας πάμε τώρα στην προς Εβραίους επιστολή, στην οποία βρίσκονται αναλογικά περισσότερες προειδοποιήσεις απ’ ότι στις άλλες επιστολές. Για να ξεκινήσουμε ας πάμε στην προς Εβραίους 12:22-25. Εκεί διαβάζουμε:

«αλλά, προσήλθατε στο βουνό Σιών, και σε πόλη του ζωντανού Θεού, την επουράνια Ιερουσαλήμ, και σε μυριάδες αγγέλων, σε πανηγύρι και εκκλησία πρωτοτόκων, που έχουν καταγραφεί στους ουρανοί, και στον Θεό, που είναι ο κριτής όλων, και σε πνεύματα δικαίων, οι οποίοι έλαβαν την τελειότητα· και σε μεσίτη καινούργιας διαθήκης, τον Ιησού, και σε αίμα καθαρισμού, που μιλάει καλύτερα από εκείνο του Άβελ. **Προσέχετε να μην παρατήσετε Εκείνον που μιλάει. Γιατί αν δεν ξέφυγαν εκείνοι που παράτησαν αυτόν που τους μιλούσε πάνω στη γη, πολύ περισσότερο δε θα ξεφύγουμε εμείς, αν αποστρεφόμεστε εκείνον που είναι από τους ουρανοί»**

Η προς Εβραίους όπως και κάθε άλλη επιστολή απευθύνεται σε πιστούς. Όταν λοιπόν το δεύτερο πληθυντικό πρόσωπο (εσείς) χρησιμοποιείται, αυτό αναφέρεται σε πιστούς. Και πράγματι μόνο σε πιστούς θα μπορούσε η ακόλουθη φράση να αναφέρεται: «αλλά, προσήλθατε στο βουνό Σιών, και σε πόλη του ζωντανού Θεού, την επουράνια Ιερουσαλήμ». Κανένας άπιστος δεν ήρθε ούτε θα έρθει ποτέ στην πόλη του ζωντανού Θεού, εκτός φυσικά αν γίνει πιστός. Είναι καθαρό ότι ο συγγραφέας απευθύνεται σε πιστούς, σε Χριστιανούς. Ακολουθώντας και χρησιμοποιώντας το παράδειγμα των Ισραηλιτών, προειδοποιεί το κοινό του, λέγοντας τους: «Προσέχετε να μην παρατήσετε Εκείνον που μιλάει. Γιατί αν δεν ξέφυγαν εκείνοι που παράτησαν αυτόν που τους μιλούσε πάνω στη γη, πολύ περισσότερο δε θα ξεφύγουμε εμείς, αν αποστρεφόμεστε εκείνον που είναι από τους ουρανοί». Από αυτήν την προειδοποίηση δυο πράγματα γίνονται και πάλι ξεκάθαρα:

- i) κάποιος πιστός, κάποιος που έχει έρθει στην πόλη του ζωντανού Θεού, μπορεί να αποστραφεί τον Θεό, να τον παρατήρει.
- ii) αν το κάνει αυτό τότε η πίστη που αρχικά είχε δεν θα τον κάνει να ξεφύγει να γλυτώσει.

Επίσης ενδεικτικό είναι και το παράδειγμα το οποίο δίνεται: όλοι οι Ισραηλίτες ξεκίνησαν μαζί για την γη της επαγγελίας. Καθοδόν όμως όλοι σχεδόν εξέπεσαν απορρίπτοντας τον Θεό και το πλάνο του. Τους επέτρεψε άραγε ο Θεός να μπουν στην γη της επαγγελίας, για την οποία ας σημειώσουμε είχαν ξεκινήσει να πάνε και ήταν προορισμένοι από τον Θεό να μπουν; Όχι δεν τους το επέτρεψε. Αυτοί που στον δρόμο τον απέρριψαν, αν και καλεσμένοι Του, πέθαναν στην έρημο. Αυτή δεν είναι μια αναλογία που εγώ δίνω αλλά μια αναλογία που ο Λόγος δίνει για εκείνους που καθοδόν θα αποστραφούν, θα παρατήσουν τον Θεό. Όπως οι Ισραηλίτες που τον αποστράφηκαν δεν μπήκαν στην γη της επαγγελίας έτσι και μείς, παρόλο που έχουμε κληθεί για την αιώνια ζωή, δεν πρόκειται να ξεφύγουμε, δεν πρόκειται να μπούμε στο υποσχόμενο από τον Κύριο Βασίλειο, αν καθοδόν αποστραφούμε τον Θεό.

5.5. Προς Εβραίους 4:1-3, 9-12: “ας φροντίσουμε με επιμέλεια να μπούμε στην κατάπαυση του Θεού”

Προχωρώντας στο επόμενο απόσπασμα, από την Εβραίους 4 αυτή την φορά διαβάζουμε:

Προς Εβραίους 4:1-3, 9-12

«Ας φοβηθούμε, λοιπόν, μήπως και, ενώ μένει σε μας η υπόσχεση να μπούμε μέσα στην κατάπαυσή του, φανεί κάποιος από μας ότι τη στερήθηκε. Επειδή, εμείς έχουμε ευαγγελιστεί όπως και εκείνοι· αλλά, εκείνους, ο λόγος που άκουσαν, δεν τους ωφέλησε, δεδομένου ότι, δεν ήταν σ' αυτούς που άκουσαν ενωμένος με την πίστη. **Επειδή, μπαίνουμε μέσα στην κατάπαυση εμείς που πιστέψαμε,** όπως είπε: «Έτσι ορκίστηκε

μέσα στην οργή μου: Δεν θα μπουν μέσα στην κατάπαυσή μου»· αν και τα έργα του τελείωσαν από τη δημιουργία του κόσμου. .... Επομένως, απομένει κατάπαυση στον λαό του Θεού. Επειδή, αυτός που μπηκε μέσα στην κατάπαυσή του, κατέπαυσε και ο ίδιος από τα έργα του, όπως και ο Θεός από τα δικά του. **Ας φροντίσουμε, λοιπόν, με επιμέλεια να μπούμε μέσα σ' εκείνη την κατάπαυση, για να μη υποπέσει κάποιος στο ίδιο παράδειγμα της απείθειας.** Επειδή, ο λόγος του Θεού είναι ζωντανός, και ενεργός, και κοφτερότερος περισσότερο από κάθε δίκκοπη μάχαιρα, και εισχωρεί βαθιά, μέχρι διαίρεσης και της ψυχής και του πνεύματος, μέχρι τους συνδέσμους και τους μυελούς, και διερευνάει τούς συλλογισμούς και τις έννοιες της καρδιάς.»

Το να μπει κανείς στην κατάπαυση του Θεού, θεωρώ ότι είναι το ίδιο με το να μπει κανείς στην Βασιλεία Του, να σωθεί, να ζήσει αιώνια. Αυτό είναι κάτι που ο Θεός έχει προορίσει «για εμάς που πιστέψαμε». Αυτό είναι το πλάνο, το σχέδιο του Θεού για κάθε πιστό. Και αυτό ακριβώς θα συμβεί, εκτός και αν κάποιος από μας υποπέσει στο ίδιο παράδειγμα απείθειας όπως και οι αποστατούντες από τον Θεό Ισραηλίτες. Γι' αυτό και ο συγγραφέας της επιστολής λέει: **«Ας φροντίσουμε, λοιπόν, με επιμέλεια να μπούμε μέσα σ' εκείνη την κατάπαυση, για να μη υποπέσει κάποιος στο ίδιο παράδειγμα της απείθειας.»** Θα πρέπει να φροντίσουμε με επιμέλεια για να μπούμε στην κατάπαυση του Θεού. Είναι φανερό λοιπόν ότι το να μπει κανείς στην κατάπαυση του Κυρίου δεν είναι κάτι που είναι εγγυημένο και γίνεται αυτόματα, άπαξ και διαπαντός, την αρχική στιγμή της πίστης μας, αλλά απεναντίας κάτι στο οποίο θα πρέπει να δώσουμε προσοχή, φροντίδα, επιμέλεια. Αυτά είναι που εκείνοι της δεύτερης και της τρίτης κατηγορίας της παραβολής του σπορέα δεν έκαναν με αποτέλεσμα ο σπόρος του Λόγου να μην δώσει ποτέ καρπό. Αντίθετα με αυτούς, η εικόνα που παίρνουμε από την προς Εβραίους ταιριάζει απόλυτα στην εικόνα που είδαμε προηγουμένως τον Παύλο να μας δίνει όταν στην προς Κορινθίους Α 9:24-27 διαβάσαμε:

«Δεν ξέρετε ότι όσοι τρέχουν στο στάδιο, όλοι βέβαια τρέχουν, αλλά ένας λαβαίνει το βραβείο; Έτσι να τρέχετε, ώστε να το κατακτήσετε. Καθένας λοιπόν που αγωνίζεται εγκρατεύεται σε όλα, εκείνοι, βέβαια, για να λάβουν φθαρτό στέφανο, εμείς όμως άφθαρτο. Εγώ, λοιπόν, έτσι τρέχω: όχι σαν να τρέχω αβέβαια· έτσι πυγμαχώ: όχι σαν να δέρνω τον αέρα. Αλλά καταπιέζω το σώμα μου και το δουλαγωγώ, μήπως, ενώ σε άλλους κήρυξα, εγώ ο ίδιος γίνω αδόκιμος.»

Εκείνος που είναι στην πίστη προσπαθεί να ζησει - με τα όποια λάθη του - την πίστη του στην πράξη, φροντίζοντας με επιμέλεια να μπει στην κατάπαυση του Κυρίου, φροντίζοντας με επιμέλεια τον σπόρο του Λόγου του Θεού και κάνοντας πέρα τις αγριάδες του κόσμου, τους σπόρους της απειθείας στον Θεό, που θέλουν να τον πνίξουν.

5.6. Προς Εβραίους 6:4-9 - εκείνοι που έγιναν μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος και παράπεσαν

Συνεχίζοντας στην προς Εβραίους διαβάζουμε:

Προς Εβραίους 6:4-9

«Επειδή, είναι αδύνατον αυτοί που μια φορά φωτίστηκαν, και γεύτηκαν την επουράνια δωρεά, που έγιναν μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος, και γεύτηκαν τον καλό λόγο του Θεού, και τις δυνάμεις του μέλλοντα αιώνα, και έπειτα, αφού παρέπεσαν, είναι αδύνατον να τους ανακαινίζει κανείς ξανά σε μετάνοια, γιατί ξανασταυρώνουν με τους εαυτούς τους τον Υιό του Θεού και τον διαπομπεύουν. Επειδή, η γη η οποία πίνει τη βροχή, που πολλές φορές έρχεται επάνω της, και γεννάει ωφέλιμη βλάστηση σ' εκείνους για τους οποίους και καλλιεργείται, παίρνει ευλογία από τον Θεό. Όταν, όμως, βγάζει αγκάθια και τριβόλια, είναι αδόκιμη και κοντά σε κατάρα, της οποίας το τέλος είναι να καεί. Για σας, όμως, αγαπητοί, αν και μιλάμε έτσι, είμαστε πεπεισμένοι ότι έχετε τα καλύτερα κι αυτά που σχετίζονται με τη σωτηρία.»

Τρεις ερωτήσεις που πιθανόν κάποιος να ρωτήσει σχετικά με αυτό το απόσπασμα:

i) αναφέρεται αυτό το απόσπασμα σε πιστούς; Νομίζω ότι είναι καθαρό ότι η απάντηση μόνο καταφατική μπορεί να είναι, καθώς το απόσπασμα αναφέρεται σε ανθρώπους που «φωτίστηκαν, και γεύτηκαν την επουράνια δωρεά, που έγιναν μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος, και γεύτηκαν τον καλό λόγο του Θεού, και τις δυνάμεις του μέλλοντα αιώνα». Μπορεί αλήθεια άπιστοι ή υποκριτές – που εξαπατούν άλλους αλλά όχι τον Θεό – να γίνουν μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος; Όχι δεν μπορούν. Είναι καθαρό λοιπόν ότι το απόσπασμα αναφέρεται σε πιστούς.

ii) Σημαίνει το απόσπασμα ότι μπορεί άνθρωποι που «φωτίστηκαν, και γεύτηκαν την επουράνια δωρεά, που έγιναν μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος, και γεύτηκαν τον καλό λόγο του Θεού, και τις δυνάμεις του μέλλοντα αιώνα» έπειτα να παραπέσουν, να ξεπέσουν; Αυτό ακριβώς είναι που το κείμενο λέει.

iii) Τι θα συμβεί σε εκείνους που ξέπεσαν της πίστης; Το τέλος τους παρομοιάζεται με το τέλος της γης «που βγάζει αγκάθια και τριβόλια, είναι αδόκιμη και κοντά σε κατάρτα, **της οποίας το τέλος είναι να καεί**».

Είναι λοιπόν αυτό μια ακόμα ηχηρή προειδοποίηση για όλους μας που ξεκινήσαμε στον αγώνα της πίστης: το ότι ξεκινήσαμε τον αγώνα είναι υπέροχο. Χρειάζεται όμως και να τον τρέξουμε μέχρι τέλους. Το να ξεπέσει κανείς από την πίστη, το να στραφεί προς τα πίσω, να εγκαταλείψει τον αγώνα, να εγκαταλείψει την άμπελο που είναι ο Χριστός, είναι κάτι που κανείς μας ποτέ δεν πρέπει να διαλέξει.

Τώρα το απόσπασμα γράφει ότι είναι **αδύνατο** «αυτοί που μια φορά φωτίστηκαν, και γεύτηκαν την επουράνια δωρεά, που έγιναν μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος, και γεύτηκαν τον καλό λόγο του Θεού, και τις δυνάμεις του μέλλοντα αιώνα, και έπειτα,

αφού παρέπεσαν, είναι αδύνατον να τους ανακαινίσει κανείς ξανά σε μετάνοια». Με άλλα λόγια δεν υπάρχει δρόμος επιστροφής για αυτούς τους ανθρώπους. Σαν λόγο το απόσπασμα δίνει το εξής:

«γιατί ξανασταυρώνουν με τους εαυτούς τους τον Υιό του Θεού και τον διαπομπεύουν.»

Είναι η γνώμη μου ότι στις περισσότερες περιπτώσεις παραδρομής ο δρόμος της συγχώρεσης είναι ανοικτός αν υπάρχει ειλικρινής μετάνοια και επιστροφή. Όμως αυτή η περίπτωση εδώ είναι κάτι διαφορετικό. Είναι **αδύνατο**, λέει το απόσπασμα, αυτοί οι άνθρωποι να ανανεώσουν τους εαυτούς τους σε μετάνοια. Δεν θα έλεγα ότι καταλαβαίνω απόλυτα τον λόγο που δίνεται και δεν θέλω να λέω πράγματα που το κείμενο δεν τα λέει καθαρά. Αυτό όμως που το κείμενο όντως λέει καθαρά είναι ότι η πράξη τους είναι ισοδύναμη της ξανασταύρωσης του Γιου του Θεού και της διαπόμπευσης Του. Η λέξη που μεταφράζεται σαν «διαπόμπευση» είναι το ρήμα «παραδειγματίζω» που σημαίνει ότι «θέτω σαν ανοικτό παράδειγμα». Με άλλα λόγια αυτοί οι άνθρωποι με την πράξη τους δεν είναι απλά σαν να συμμετείχαν στην σταύρωση του Χριστού και να τον σταύρωσαν οι ίδιοι αλλά έδειξαν με το παράδειγμα τους ότι ήταν υποθετικά άξιος να σταυρωθεί. Και αυτό δεν έγινε εν αγνοία, αλλά από ανθρώπους που είχαν γνωρίσει τον Κύριο και την αγαθότητα του². Κατά την γνώμη μου, δεν έχουμε εδώ μια απλή περίπτωση παραδρομής αλλά μια δημόσια άρνηση, ανοικτή απόρριψη, του Χριστού από ανθρώπους που «φωτίστηκαν, και γεύτηκαν την επουράνια δωρεά, που έγιναν μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος, και γεύτηκαν

---

² Ο όχλος που αρχικά σταύρωσαν τον Χριστό φωνάζοντας μπροστά στον Πιλάτο «σταύρωσον σταύρωσον αυτόν», το έκανε εν αγνοία (Πράξεις 3:14-21). Ο δρόμος της συγχώρεσης ήταν γι' αυτούς ανοικτός. Όμως αυτοί της προς Εβραίους 6 είναι σαν να σταύρωσαν τον Κύριο **εν πλήρη γνώση** και αφού «φωτίστηκαν, και γεύτηκαν την επουράνια δωρεά, που έγιναν μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος, και γεύτηκαν τον καλό λόγο τού Θεού, και τις δυνάμεις τού μέλλοντα αιώνα».

τον καλό λόγο του Θεού, και τις δυνάμεις του μέλλοντα αιώνα». Μια τέτοια συμπεριφορά δεν έχει δρόμο για μετάνοια.

Ίσως η δημόσια αποκήρυξη του Ιησού Χριστού είναι κάτι τα κίνητρα του οποίου δύσκολα μπορεί κάποιος που ζει στις «ασφαλείς» και χωρίς ιδιαίτερο διωγμό δυτικές κοινωνίες να καταλάβει. Δεν ήταν όμως έτσι στον πρώτο μ.Χ. αιώνα. Ο Χριστιανισμός τότε ήταν παράνομη θρησκεία και τιμωρούνταν με θάνατο, βασανισμούς, δήμευση περιουσίας κτλ. Η δημόσια άρνηση του Χριστού και η επιστροφή σε μια αναγνωρισμένη θρησκεία (όπως ο παγανισμός ή και ο Ιουδαϊσμός ακόμα) παρουσιάζονταν από τους διώκτες των Χριστιανών σαν έξοδο από το πρόβλημα και τις διώξεις. Ειδικά για εκείνους με Ιουδαϊκό υπόβαθρο όπως οι Εβραίοι πιστοί οι οποίοι ήταν και οι αρχικοί αποδέκτες της επιστολής, η επιστροφή στην συναγωγή και στον οικείο Ιουδαϊσμό ίσως να φαίνονταν ελκυστική. Μια τέτοια όμως επιστροφή **περνούσε υποχρεωτικά από την δημόσια αποκήρυξη του Χριστού στην συναγωγή, και συνεπώς την διαπόμπευση Του**, και ήταν κάτι προς το οποίο δεν έπρεπε ποτέ να ενδώσουν. Για όσους δε ενέδιδαν ο συγγραφέας κάνει καθαρό ότι δεν θα υπήρχε δρόμος για μετάνοια³.

Κλείνοντας αυτή την ηχηρή προειδοποίηση βρίσκουμε τα παρηγορητικά λόγια του στίχου 9:

«Για σας, όμως, αγαπητοί, αν και μιλάμε έτσι, είμαστε πεπεισμένοι ότι έχετε τα καλύτερα κι αυτά που σχετίζονται με τη σωτηρία.»

Και με τα λόγια του John Wesley, ενός πολύ γνωστού Βρετανού κήρυκα του 18^{ου} αιώνα : “Για σας όμως είμαστε πεπεισμένοι για πράγματα που αφορούν την σωτηρία. Είμαστε πεπεισμένοι ότι είσατε σωσμένοι από τις αμαρτίες σας και ότι έχετε την πίστη, την αγάπη και την αγιότητα που οδηγούν στην

---

³ Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με το υπόβαθρο της προς Εβραίους δες: David Pawson, *Unlocking the Bible*, Harper Collins Publishers, 2003, σελ. 1115-1118 και Roger Hahn, *The Book of Hebrews Lesson 1*, <http://www.crivoice.org/biblestudy/bbheb1.html>

τελική σωτηρία. Μιλάμε ωστόσο έτσι για να σας προειδοποιήσουμε για να μην πέσετε από τον στηριγμό σας”.

5.7. Προς Εβραίους 10:23-29, 35-39: «αν αμαρτάνουμε ηθελημένα»

Συνεχίζοντας στην προς Εβραίους βρίσκουμε μια ακόμα πολύ ηχηρή προειδοποίηση στο κεφάλαιο 10. Εκεί διαβάζουμε:

Προς Εβραίους 10:23-29, 35-39

«και λουσομένοι το σώμα με καθαρό νερό, ας κρατάμε την ομολογία της ελπίδας ασάλευτη· επειδή, είναι πιστός αυτός που υποσχέθηκε· και ας φροντίζουμε ο ένας για τον άλλον, παρακινώντας σε αγάπη και καλά έργα· μη αφήνοντας το να συνερχόμαστε μαζί, όπως είναι συνήθεια σε μερικούς, αλλά προτρέποντας ο ένας τον άλλον· και μάλιστα, τόσο περισσότερο, όσο βλέπετε να πλησιάζει η ημέρα. **Επειδή, αν εμείς αμαρτάνουμε εθελούσια, αφού λάβαμε τη γνώση της αλήθειας, δεν απολείπεται πλέον θυσία για τις αμαρτίες· αλλά κάποια φοβερή αναμονή κρίσης και έξαψη φωτιάς, η οποία πρόκειται να κατατρώει τούς ενάντιους.** Αν κάποιος αθετήσει τον νόμο του Μωσή, με βάση τη μαρτυρία δύο ή τριών μαρτύρων, πεθαίνει χωρίς έλεος· στοχάζεστε πόσο χειρότερης τιμωρίας θα κριθεί άξιος αυτός που καταπάτησε τον Υιό του Θεού, και νόμισε κοινό το αίμα της διαθήκης με το οποίο αγιάστηκε, και έβρισε το πνεύμα της χάριτος; ... Μη αποβάλετε, λοιπόν, την παρρησία σας, που έχει μεγάλη μισθοποδοσία. Επειδή, έχετε ανάγκη από υπομονή, για να κάνετε το θέλημα του Θεού, και να λάβετε την υπόσχεση. Δεδομένου ότι, ακόμα λίγον καιρό, και θάρθει ο ερχόμενος και δεν θα βραδύνει· «ο δίκαιος, όμως, θα ζήσει με βάση την πίστη». **Και «αν κάποιος συρθεί προς τα πίσω, η ψυχή μου δεν εναρτεείται σ' αυτόν».** Εμείς, όμως, δεν είμαστε απ' αυτούς που σέρνονται προς τα πίσω για απώλεια, αλλά απ' αυτούς που πιστεύουν για σωτηρία της ψυχής.»

Και πάλι δυο ερωτήσεις των οποίων η απάντηση είναι προφανής από το κείμενο:

i) Αναφέρεται αυτό το απόσπασμα και ειδικά οι προειδοποιήσεις του σε πιστούς; Η απάντηση είναι θετική: το απόσπασμα αναφέρεται σε ανθρώπους που έχουν αγιαστεί με το αίμα της διαθήκης και χωρίς αμφιβολία μόνο Χριστιανοί αυτοί μπορεί να είναι. Όπως η προς Κορινθίους Α 6:9-11 μας λέει, αναφερόμενοι σε Χριστιανούς :

«Η, δεν ξέρετε ότι οι άδικοι δεν θα κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού; Μη πλανιέστε· ούτε πόρνοι ούτε ειδωλολάτρες ούτε μοιχοί ούτε κίναιδι ούτε αρσενικοίτες ούτε κλέφτες ούτε πλεονέκτες ούτε μέθυσοι ούτε κακολόγοι ούτε άρπαγες δεν θα κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού. Και μερικοί υπήρξατε τέτοιοι· αλλά λουστήκατε, αλλά αγιαστήκατε, αλλά δικαιοθήκατε, στο όνομα του Κυρίου Ιησού, και με το Πνεύμα του Θεού μας.»

Ο αγιασμός και η συγχώρεση των αμαρτιών είναι κάτι που είναι μόνο για εκείνους που πιστεύουν και γίνεται μέσω του «αίματος της διαθήκης» (κατά Ματθαιο 26:28)

ii) Είναι δυνατόν κάποιος που αγιάστηκε με το αίμα της διαθήκης να κάνει μεταβολή και να λογαριάσει σαν κοινό το αίμα του Χριστού, με το οποίο αγιάστηκε, καταπατώντας τον Γιο του Θεού και βρίζοντας το πνεύμα της χάρης; Είναι δυνατόν κάποιος που κάποτε πίστεψε να «συρθεί προς τα πίσω»; Είναι καθαρό από το απόσπασμα, καθώς και από τα άλλα αποσπάσματα που έχουμε δει μέχρι τώρα, ότι αυτό είναι δυνατόν.

iii) Η επομένη ερώτηση είναι: είναι σωτηρία αυτό που περιμένει εκείνους που αγιαστήκαν με το αίμα του Ιησού αλλά μετά το λογάρισαν σαν κοινό, καταπάτησαν τον Γιο του Θεού και έβρισαν το πνεύμα της χάρης; Είναι προφανές από το κείμενο ότι η απάντηση είναι αρνητική.

Επιπρόσθετα θα ήθελα να υπογραμμίσω το παρακάτω κομμάτι του αποσπάσματος:

«Επειδή, αν εμείς αμαρτάνουμε εθελούσια, αφού λάβαμε τη γνώση της αλήθειας, δεν απολείπεται πλέον θυσία για τις αμαρτίες· αλλά κάποια φοβερή αναμονή κρίσης και έξαψη φωτιάς, η οποία πρόκειται να κατατρώει τούς ενάντιους.»

Αργότερα καταπιανόμαστε περισσότερο με το θέμα της αμαρτίας και τότε κάποιος είναι εκτός πίστης. Αλλά όποιος θέλει μια σύντομη απάντηση αυτή πιθανόν να είναι στο «αμαρτάνουμε εθελούσια [δηλαδή ηθελημένα] αφού λάβαμε γνώση της αλήθειας». «Αμαρτάνουμε εθελούσια» δεν σημαίνει να αμαρτήσει κανείς μια φορά, να έχει δηλαδή ένα επεισόδιο αμαρτίας, ενώ προσπαθεί να ζήσει, να κάνει πράξη, μια ζωή σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού. Αντ' αυτού αυτό που σημαίνει είναι να ζει κανείς μια ζωή που κάνει πράξη την αμαρτία, μια ζωή που σαν συνήθεια και τρόπο ζωής, ηθελημένα, αμαρτάνει, παρά την γνώση της αλήθειας. Αυτή η ηθελημένη και κατά συρροή παράβλεψη αυτών που γνωρίζει κανείς ότι ο Λόγος του Θεού λέει είναι πραγματικά καταστροφική και το αντίστοιχο πρόσωπο οφείλει άμεσα να μετανοήσει αντί να αναπαύεται σε μια ψευδή αίσθηση ασφάλειας σχετικά με την σωτηρία του.

5.8. Παρερμηνεύοντας την προς Εβραίους 6 και 10

Πολλοί που θεωρούν ότι άπαξ και κάποιος πιστέψει δεν υπάρχει κανένας πλέον κίνδυνος για την σωτηρία του και βλέποντας ότι η προς Εβραίους 6 και 10 δεν συμβαδίζουν με αυτή την άποψη έχουν προσπαθήσει να βρουν ερμηνείες για να εξηγήσουν αυτά τα αποσπάσματα. Οι περισσότερες από αυτές βασικά υποστηρίζουν ότι τα αποσπάσματα αυτά δεν αναφέρονται σε πιστούς. Μα αλήθεια, αν είναι δυνατό κάποιος που αγιάστηκε με το αίμα του Ιησού και έγινε μέτοχος του αγίου πνεύματος και γεύτηκε τον λόγο του Θεού και τις δυνάμεις του μέλλοντα αιώνα να μην ήταν ποτέ πραγματικά πιστός, τότε ποιος αλήθεια είναι πραγματικά πιστός;

Άλλοι πάλι, αν και υποστηρίζουν αυτό το δόγμα δεν μπορούν να αρνηθούν τα προφανή που διδάσκονται σε αυτά τα αποσπάσματα και το γεγονός ότι αυτά μόνο σε πιστούς μπορεί να αναφέρονται. Ένας από αυτούς είναι και ο Barnes ένας καλά γνωστός σχολιαστής αποσπασμάτων της γραφής, τα σχόλια του οποίου μπορεί κανείς να βρει σε δημοφιλή προγράμματα της Βίβλου. Αυτός στα σχόλια του αναφορικά με την προς Εβραίους 10:26 λέει τα εξής:

«Αν αφού πιστέψαμε και γίναμε πραγματικοί Χριστιανοί έπειτα αποστατήσουμε, θα ήταν αδύνατο να επιστρέψουμε και πάλι, αφού δεν θα υπήρχε πλέον άλλη θυσία για αμαρτία και κανένας άλλος τρόπος να σωθούμε. Αυτό το απόσπασμα, όπως και η προς Εβραίους 6:4-6 έχουν δώσει αφορμή για πλήθος διαφορετικών γνώμων. Το γεγονός όμως ότι το παραπάνω συμπέρασμα είναι η σωστή ερμηνεία, είναι κατ' εμέ προφανές λόγω των παρακάτω:

(1) Είναι η φυσική και προφανής ερμηνεία, αυτή στην οποία πιθανόν το 99% των αναγνωστών θα κατέληγε αν δεν είχαν καμιά θεωρία να υποστηρίξουν και δεν υπήρχε κανένας φόβος σύγκρουσης με κάποια άλλη διδασκαλία.

(2) συμφωνεί με το πνεύμα της επιστολής, που είναι να κρατήσει αυτούς στους οποίους ο συγγραφέας αναφέρεται από το να επιστρέψουν, κάτω από τις δοκιμασίες τις οποίες υπέφεραν, στον Ιουδαϊσμό.

(3) είναι σε συμφωνία με αυτό που φαίνεται να απορρέει από το κείμενο φυσικά, από μόνο του: οι λέξεις «αφού λάβαμε την γνώση της αλήθειας» είναι περισσότερο φυσικό να αναφέρονται σε πραγματική πίστη παρά σε οποιαδήποτε άλλη κατάσταση.

(4) δεν θα ταίριαζε με τα συμφραζόμενα αν το απόσπασμα δεν αναφέρονταν παρά σε πραγματικούς Χριστιανούς. Δεν θα ήταν σωστό να πει κανείς ότι κάποιος που κατά κάποιο τρόπο είχε φωτιστεί, και μετά αμαρτάνει «ηθελημένα» θα πρέπει να προσδοκά με φόβο την κρίση χωρίς την δυνατότητα να σωθεί. Υπάρχει πλήθος περιπτώσεων όπου τέτοιοι άνθρωποι έχουν σωθεί. Αρνούνται πεισματικά το άγιο πνεύμα, αγωνιζόμενοι εναντίον του και αρνούμενοι να παραδοθούν. Σε κάποια όμως στιγμή μεταστρέφονται και δίνουν την καρδιά τους στον Θεό.

(5) είναι αλήθεια και θα είναι πάντα αλήθεια ότι αν ένας ειλικρινής Χριστιανός αποστατήσει δεν μπορεί να επιστρέψει και πάλι. Οι λόγοι είναι προφανείς. Θα είχε δοκιμάσει το μόνο σχέδιο σωτηρίας και θα είχε αποτύχει... Θα είχε αποκηρύξει το Άγιο Πνεύμα δείχνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο ότι οι επιρροές του δεν ήταν σε θέση να τον κρατήσουν και δεν θα υπήρχε κάτι μεγαλύτερο από αυτό που θα μπορούσε να το κάνει και να τον σώσει αφού είχε αποστατήσει. Για τους λόγους αυτούς είναι καθαρό τουλάχιστον σε μένα ότι το απόσπασμα αυτό αναφέρεται σε πραγματικούς Χριστιανούς και ότι η διδασκαλία που διδάσκεται εδώ είναι ότι σε περίπτωση που κάποιος πραγματικός Χριστιανός αποστατήσει αυτό που θα πρέπει να προσδοκά είναι την κρίση και την τελική καταδίκη.”

Κατά τον Barnes λοιπόν τα αποσπάσματα αυτά είναι καθαρό ότι δεν μπορεί παρά να αναφέρονται σε πραγματικούς Χριστιανούς. Όμως αυτός διαλέγει να βάλει στην άκρη τα παραπάνω. Πως; Με την ακόλουθη θεωρία:

“Αν τώρα με ρωτούσε κανείς αν πιστεύω ότι ένας πραγματικός Χριστιανός εξέπεσε ή θα εκπέσει ποτέ από την χάρη, χάνοντας ολοκληρωτικά την πίστη του, θα απαντούσα χωρίς κανένα δισταγμό, όχι! Αν ακολούθως ρωτηθώ ποια είναι τότε η σημασία προειδοποιήσεων όπως αυτές, απαντώ:

δείχνει το τι μεγάλη αμαρτία θα ήταν να αποστατήσσει κανείς από τον Θεό, αν ποτέ κάτι τέτοιο ήταν δυνατόν να συμβεί. Είναι σωστό να δείξει κανείς το μέγεθος μια αμαρτίας, ακόμα και αν αυτή δεν θα μπορούσε ποτέ να συμβεί, έτσι ώστε να δείξει με αυτό τον τρόπο πως ο Θεός θα την θεωρούσε.» (η έμφαση έχει προστεθεί).

Με άλλα λόγια και σύμφωνα με τον Barnes ο Θεός μας κάνει ουσιαστικά πλάκα. Μας λέει το μέγεθος της καταστροφής που κάποιος θα υπέφερε αποστατώντας από την πίστη, αν και κάτι τέτοιο είναι, κατά τον Barnes, αδύνατο να συμβεί! Αφιερώνει δηλαδή όλα αυτά τα αποσπάσματα με μοναδικό σκοπό να μας προειδοποιήσει για κάτι που δεν είναι πραγματικός κίνδυνος! Θα έκανε ο Θεός μας πραγματικά ποτέ κάτι τέτοιο; Όχι δεν θα έκανε. Αυτός δεν παίζει μαζί μας αλλά αυτά που λέει, τα εννοεί κιόλας.

Από την μεριά μας τώρα, μπορούμε να διαλέξουμε κάποια αλλόκοτη ερμηνεία για να αποφύγουμε την προς Εβραίους 6 και 10 ή μπορούμε απλά να διαλέξουμε να πιστέψουμε αυτά που διαβάσαμε όχι μόνο στην προς Εβραίους αλλά και στα άλλα αποσπάσματα που καλύπτει αυτή η μελέτη.

5.9. Προς Εβραίους 3:4-6 Αν κρατήσουμε την παρρησία μας μέχρι τέλους

Συνεχίζοντας στην προς Εβραίους, στο κεφάλαιο 3 διαβάζουμε:

Προς Εβραίους 3:4-6

«δεδομένου ότι, κάθε οίκος κατασκευάζεται από κάποιον · αυτός, όμως, που κατασκεύασε τα πάντα είναι ο Θεός. Και ο μεν Μωυσής υπήρξε πιστός σε ολόκληρο τον οίκο του, ως υπηρέτης, προς μαρτυρία εκείνων που επρόκειτο να λεχθούν · ο Χριστός, όμως, ως υιός επάνω στον δικό του οίκο · του οποίου εμείς είμαστε ο οίκος, αν κρατήσουμε μέχρι τέλους βέβαιη την παρρησία και το καύχημα της ελπίδας.»

Και το απόσπασμα συνεχίζει:

Προς Εβραίους 3:7-14

«Γι' αυτό, το Πνεύμα το Άγιο λέει: «Σήμερα, αν ακούσετε τη φωνή του, μη σκληρύνετε τις καρδιές σας, όπως στην πρόκληση της έντονης πικρίας, κατά την ημέρα του πειρασμού μέσα στην έρημο· όπου οι πατέρες σας με πείραζαν, με δοκίμασαν, και είδαν τα έργα μου, 40 χρόνια· γι' αυτό, δυσαρεστήθηκα στη γενεά εκείνη, και είπα: Πάντοτε πλανιούνται μέσα στην καρδιά τους· κι αυτοί δεν γνώρισαν τους δρόμους μου. Έτσι, μέσα στην οργή μου, ορκίστηκα: Δεν θα μπουν μέσα στην κατάπαυσή μου». Προσέχετε, αδελφοί, να μη υπάρχει σε κανέναν από σας πονηρή καρδιά απιστίας, ώστε κάποιος να αποστατήσει από τον ζωντανό Θεό· αλλά, προτρέπετε ο ένας τον άλλον κάθε μία ημέρα ξεχωριστά, ενόσω ονομάζεται το «σήμερα»· για να μη σκληρυνθεί κάποιος από σας από την απάτη της αμαρτίας· επειδή, μέτοχοι γίναμε του Χριστού, αν μέχρι τέλους κρατήσουμε βέβαιη την αρχή της πεποίθησης»

Είναι δυνατόν κάποιος Χριστιανός να «αποστατήσει από τον ζωντανό Θεό»; «Προσέχετε ΑΔΕΛΦΟΙ» είναι οι λέξεις με τις οποίες ξεκινά η σχετική πρόταση. Επομένως να είναι δυνατόν κάποιος αδελφός να αποστατήσει από τον ζωντανό Θεό.

Επιπρόσθετα, δείτε επίσης τις δυο προτάσεις που περιέχουν την υπογραμμισμένη λέξη «αν». Είμαστε ο οίκος του Χριστού «αν κρατήσουμε μέχρι τέλους βέβαιη την παρρησία και το καύχημα της ελπίδας.» Και ξανά λίγους στίχους παρακάτω: «επειδή, μέτοχοι γίναμε του Χριστού, αν μέχρι τέλους κρατήσουμε βέβαιη την αρχή της πεποίθησης.» Για μια ακόμη φορά βλέπουμε εδώ αυτό που επανειλημμένα έχουμε δει μέχρι τώρα: η πίστη είναι ένας αγώνας που έχει αρχή και τέλος. Ποτέ είναι το τέλος; Αν ο Χριστός δεν έχει επιστρέψει κατά την διάρκεια της ζωής μας τότε το τέλος είναι το τέλος της ζωής μας. Εκείνοι οι οποίοι μέχρι τέλους «κράτησαν βέβαιη την παρρησία και το καύχημα της ελπίδας» και που μέχρι τέλους «κράτησαν βέβαιη την αρχή της πεποίθησης», εν συντομία εκείνοι που έτρεξαν τον αγώνα της πίστης μέχρι το τέλος, θα είναι μέτοχοι του

Χριστού, μέτοχοι της Βασιλείας των ουρανών, οίκος του. Εκείνοι όμως που άφησαν την πίστη δεν θα είναι εκεί. Αυτό είναι που τα «αν» στις προτάσεις αυτές καθαρά μας λένε.

5.10. Κατά Ματθαίο 24:13: «Εκείνος, όμως, που υπομείνει μέχρι τέλους, θα σωθεί.»

Στο ίδιο πνεύμα, και για να επιστρέψουμε για λίγο στο κατά Ματθαίο, ο Κύριος μας είπε:

Κατά Ματθαίο 24:9-13

«Τότε, θα σας παραδώσουν σε θλίψη, και θα σας θανατώσουν · και θα είστε μισούμενοι από όλα τα έθνη εξαιτίας του ονόματός μου. Και τότε, πολλοί θα σκανδαλιστούν · και θα παραδώσουν ο ένας τον άλλον, και θα μισήσουν ο ένας τον άλλον. Και θα σηκωθούν πολλοί ψευδοπροφήτες, και θα πλανήσουν πολλούς. Και επειδή η ανομία θα πληθύνει, η αγάπη των πολλών θα ψυχρανθεί. **Εκείνος, όμως, που υπομείνει μέχρι τέλους, θα σωθεί.**»

Μερικοί θα μπορούσαν να πουν ότι ο Κύριος μιλάει εδώ για τις τελευταίες ημέρες. Και θα είχαν δίκιο. Όμως δεν είναι τώρα οι τελευταίες μέρες; Και να μην μπούμε σε εσχατολογική συζήτηση, που δεν είναι έτσι κι αλλιώς το θέμα αυτής της μελέτης, ακόμα και αν αυτές οι ημέρες δεν ανήκαν στις τελευταίες, θα μείωνε αυτό άραγε την ισχύ της τελευταίας Του πρότασης; Όπως Αυτός είπε: «εκείνος που **υπομένει μέχρι τέλους** θα σωθεί» Τα ίδια είδαμε και τον συγγραφέα της προς Εβραίους να λέει στο προηγούμενο κομμάτι: «επειδή, μέτοχοι γίναμε του Χριστού, **αν μέχρι τέλους** κρατήσουμε βέβαιη την αρχή της πεποίθησης» (προς Εβραίους 3:14). Η πίστη είναι ένας αγώνας και για να τον τρέξουμε χρειαζόμαστε αντοχή, υπομονή. Εκείνος που υπομένει όχι για λίγο, όχι μέχρι την μέση, αλλά μέχρι το τέλος θα σωθεί. Οι υπόλοιποι, εκείνοι που στο δρόμο τα παράτησαν και στραφήκαν εις τα οπίσω και δεν έφτασαν στο τέλος δεν θα είναι εκεί. Γι' αυτό και ο συγγραφέας της προς Εβραίους μας ενθαρρύνει:

Προς Εβραίους 10:35-39

«Μη αποβάλετε, λοιπόν, την παρρησία σας, που έχει μεγάλη μισθαποδοσία. **Επειδή, έχετε ανάγκη από υπομονή, για να κάνετε το θέλημα του Θεού, και να λάβετε την υπόσχεση.** Δεδομένου ότι, ακόμα λίγον καιρό, και θάρθει ο ερχόμενος και δεν θα βραδύνει· «ο δίκαιος, όμως, θα ζήσει με βάση την πίστη». Και «αν κάποιος συρθεί προς τα πίσω, η ψυχή μου δεν ευαρεστείται σ' αυτόν». **Εμείς, όμως, δεν είμαστε απ' αυτούς που σέρνονται προς τα πίσω για απώλεια, αλλά απ' αυτούς που πιστεύουν για σωτηρία της ψυχής.**»

Έχουμε ανάγκη **υπομονής** για να κάνουμε το θέλημα του Θεού και να λάβουμε την υπόσχεση. Και ποια είναι η υπόσχεση, η κορυφαία υπόσχεση; Όπως η Ιωάννου Α 2:25 μας λέει:

«Κι αυτή είναι η **υπόσχεση**, που αυτός υποσχέθηκε σε μας: **Την αιώνια ζωή.**»

Η αιώνια ζωή είναι η κορυφαία υπόσχεση, και για να την λάβουμε δεν είναι απλά αναγκαίο να αρχίσουμε τον αγώνα της πίστης αλλά να τον τρέξουμε κιόλας με υπομονή και μέχρι τέλους. Και ο συγγραφέας της προς Εβραίους μας ενθαρρύνει και πάλι:

Προς Εβραίους 12:1-2

«Κι εμείς, λοιπόν, καθώς είμαστε περικυκλωμένοι από ένα τόσο μεγάλο σύννεφο μαρτύρων, ας απορρίψουμε κάθε βάρος και την αμαρτία που εύκολα μας περιπλέκει, και **ας τρέχουμε με υπομονή τον αγώνα που είναι μπροστά μας· αποβλέποντας στον Ιησού, τον αρχηγό και τελειωτή της πίστης,** ο οποίος, εξαιτίας της χαράς που ήταν μπροστά του, υπέφερε σταυρό, καταφρονώντας τη ντροπή, και κάθισε στα δεξιά του θρόνου του Θεού.»

Έχουμε ένα αγώνα μπροστά μας και μόνο ένας τρόπος υπάρχει να τον τρέξουμε: με υπομονή και κοιτάζοντας, αποβλέποντας, στον Ιησού τον αρχηγό και τελειωτή της πίστης. Και τρέχοντας με υπομονή, έχοντας τα μάτια μας στον Ιησού θα παράγουμε τον καρπό που συνοδεύει τους πραγματικούς μαθητές

του Χριστού, τον καρπό της τέταρτης κατηγορίας της παραβολής του σπορέα:

«Ενώ εκείνοι στην καλή γη, αυτοί είναι εκείνοι, που, ενώ άκουσαν τον λόγο, τον κρατούν σε καλή και αγαθή καρδιά, και **καρποφορούν με υπομονή.**»

Η λέξη «υπομονή» που χρησιμοποιείται εδώ είναι η ίδια λέξη που χρησιμοποιείται και στην προς Εβραίους 10:36 και 12:1. Εκείνοι της τέταρτης κατηγορίας είναι εκείνοι που με υπομονή, με τα μάτια τους στραμμένα στον Κύριο, τρέχουν τον αγώνα της πίστης, και με υπομονή, καθώς μένουν στην άμπελο, στον Χριστό, φέρνουν καρπό. Εύχομαι όλοι μας να είμαστε και να παραμείνουμε σε αυτή την κατηγορία και αν κάποιος από μας δεν είναι σ' αυτή, ας μετανοήσει και με υπομονή να τρέξει τον προκείμενο σε μας αγώνα, μέχρι τέλους.

5.11. Ιωάννου Α 2:24-25 - “αν μένει μέσα σας αυτό που ακούσατε εξαρχής”

Αφήνοντας για λίγο την προς Εβραίους, ας πάμε τώρα στην Ιωάννου Α 2:24-25. Εκεί διαβάζουμε:

«Εκείνο, λοιπόν, που εσείς ακούσατε εξαρχής, ας μένει μέσα σας. **Αν** μένει μέσα σας αυτό που ακούσατε εξαρχής, κι εσείς θα μένετε στον Υιό και στον Πατέρα. Κι αυτή είναι η υπόσχεση, που αυτός υποσχέθηκε σε μας: Την αιώνια ζωή.»

Σε ποιους απευθύνεται εδώ ο Ιωάννης; Αυτό είναι καθαρό από τον στίχο 21 όπου λέει στο κοινό του: «Δεν σας έγραψα επειδή δεν γνωρίζετε την αλήθεια, αλλά επειδή τη γνωρίζετε, και επειδή κάθε ψέμα δεν είναι από την αλήθεια.» Το κοινό του λοιπόν είναι πιστοί, άνθρωποι που γνώριζαν την αλήθεια. Σ' αυτούς λοιπόν τους πιστούς λέει ότι αν αυτό που άκουσαν εξαρχής, δηλαδή ο Λόγος του Θεού, έμενε μέσα τους, τότε και αυτοί θα έμεναν στον Υιό και στον Πατέρα. Από αυτό είναι καθαρό ότι είναι δυνατόν

κάποιος που έχει ακούσει και γνωρίζει την αλήθεια – όπως αυτοί εδώ γνώριζαν την αλήθεια (στίχος 21) – να σταματήσει να είναι πλέον σε αυτή, να σταματήσει δηλαδή η αλήθεια μένει μέσα του. Αυτό είναι που το «αν» του αποσπάσματος μας λέει («**Av** μένει μέσα σας αυτό που ακούσατε εξ αρχής»). Όπως ο Ιωάννης κάνει καθαρό μόνο εκείνοι στην καρδιά των οποίων συνεχίζει να ζει, να μένει, ο Λόγος του Θεού, μένουν στον Υιό και στον Πατέρα. Με άλλα λόγια, και διαβάζοντας το διαφορετικά: αν ο Λόγος του Θεού έχει πάψει να είναι, να μένει, στην καρδιά κάποιου τότε και αυτός έχει πάψει να μένει στον Υιό και στον Πατέρα. Και τι συμβαίνει σε μια τέτοια περίπτωση; Ο Ιωάννης το ξεκαθαρίζει λίγους στίχους αργότερα, στον στίχο 28:

Ιωάννου Α 2:28

«Και τώρα, παιδάκια, μένετε σ' αυτόν· ώστε, όταν φανερωθεί, να έχουμε παρησία και να μη ντροπιαστούμε απ' αυτόν κατά την παρουσία του.»

Αυτό που ακολουθεί την συμπερασματική λέξη «ώστε» εξαρτάται απόλυτα από αυτό που προηγείται αυτής της λέξης. Υπάρχει ένας μόνο τρόπος να μην αισχυνθούμε κατά την παρουσία Του. Αυτό είναι να μείνουμε σ' Αυτόν. Και όπως διαβάσαμε πιο πριν για να μείνουμε σ' αυτόν θα πρέπει ο Λόγος Του να μένει, να ζει μέσα μας. Μόνο τότε μείνουμε σ' Αυτόν. Για την αποφυγή σύγχυσης ας συνοψίσουμε:

Δεν θα αισχυνθούμε κατά την παρουσία Του, αν μείνουμε σ' Αυτόν (Ιωάννου Α 2:28).

Και μείνουμε σ' Αυτόν σημαίνει ότι ο Λόγος Του μένει, ζει, μέσα μας (Ιωάννου Α 2:24-25)

Επομένως, η παραμονή μας στον Κύριο δεν είναι κάτι που το κάναμε μια φορά και από τότε μείνουμε σ' Αυτόν για πάντα, ασχέτως το πως ζούμε και το αν και κατά πόσο ο Λόγος του Θεού ζει πραγματικά μέσα μας. Αν ήταν έτσι δεν θα υπήρχε λόγος ο Ιωάννης, μιλώντας σε πιστούς, να τους ενθαρρύνει ο Λόγος του Θεού να μένει μέσα τους και να μένουν αυτοί μέσα στον Χριστό.

Αλλά δεν είναι έτσι. Απεναντίας, το να μένουμε σ' Αυτόν είναι μια απόφαση που μπορεί να μην να πήραμε μια φορά αλλά που όμως θα πρέπει να είναι και η απόφαση μας σήμερα.

Η παραινέση «μένετε σ' Αυτόν» είναι ο τρόπος του Ιωάννη να μας πει «αγωνιστείτε τον καλό αγώνα της πίστης», «εμμένετε στην πίστη», «συνεχίστε στην αγαθότητα του», «τρέξτε τον προκειμένο σε σας αγώνα» και τις άλλες φράσεις / παραινέσεις που είδαμε τον Παύλο και τον συγγραφέα της προς Εβραίους να χρησιμοποιούν. Είναι ο δικός του τρόπος για να μας πει το ίδιο πράγμα. Και για να διαβάσουμε και πάλι λίγο διαφορετικά αυτό που μας λέει παραπάνω: αφού για να μην ντροπιαστούμε κατά τον ερχομό Του θα πρέπει να μένουμε σ' Αυτόν, τότε είναι καθαρό ότι εκείνοι που δεν μένουν σε Αυτόν θα ντροπιαστούν κατά τον ερχομό Του. Αυτό με την σειρά του μας δείχνει πως θα πρέπει να πάρουμε αποσπάσματα όπως η προς Ρωμαίους 9:33 :

«όπως είναι γραμμένο: «Δέστε, βάζω στη Σιών λίθον προσκόμματος, και πέτρα σκανδάλου, **και κάθε ένας που πιστεύει σ' αυτόν δεν θα ντροπιαστεί.**»

Σημειώστε ότι σ' αυτό το απόσπασμα το ρήμα «πιστεύω» είναι σε ενεστώτα χρόνο, δηλώνοντας ότι η πίστη για την οποία μιλάει είναι **παρούσα** αλήθεια. Πολλοί δυστυχώς το παραβλέπουν αυτό και διαβάζουν το απόσπασμα σαν να μιλάει για κάτι στο παρελθόν, δηλαδή κάπως έτσι: «καθένας που κάπου, κάποτε, πίστεψε σ' αυτόν δεν θα ντροπιαστεί». Όμως η αλήθεια είναι διαφορετική καθώς σύμφωνα με τον Ιωάννη για να μην ντροπιαστούμε κατά την παρουσία Του θα πρέπει όχι μόνο να αρχίσουμε σ' Αυτόν αλλά και να μείνουμε σ' Αυτόν. Το «όποιος πιστεύει σ' Αυτόν» της προς Ρωμαίους 9:33 αναφέρεται λοιπόν σε ανθρώπους που πιστεύουν (τώρα στο παρών) και η παρουσία του Κυρίου ή το τέλος της ζωής τους θα τους βρει να μένουν σ' Αυτόν, να πιστεύουν σ' Αυτόν. Αυτοί δεν θα ντροπιαστούν κατά την παρουσία Του. Όσοι όμως η παρουσία Του τους βρει να μην μένουν σε Αυτόν θα ντροπιαστούν. Μάλιστα ο Κύριος στο κατά

Ιωάννη το έκανε ακόμα καθαρότερο όταν έδωσε την παραβολή της αμπέλου:

Κατά Ιωάννη 15:5-6

«Εγώ είμαι η άμπελος, εσείς τα κλήματα· εκείνος που μένει ενωμένος μαζί μου, και εγώ μαζί του, αυτός φέρνει πολύ καρπό· επειδή, χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε. Αν κάποιος δεν μείνει ενωμένος μαζί μου, ρίχνεται έξω, όπως το κλήμα, και ξεραίνεται· και τα μαζεύουν και τα ρίχνουν σε φωτιά, και καίγονται.»

Και πάλι μερικοί που έχουν διδαχτεί ότι χάρη του Θεού σημαίνει ότι είναι αρκετό για την σωτηρία κάποιος απλά να αρχίσει στην πίστη ίσως αισθανθούν άβολα με τα παραπάνω. Όπως είναι καθαρό από αυτά δεν είναι αρκετό κάποιος απλά να αρχίσει στην πίστη αλλά χρειάζεται να τελειώσει κιόλας σ' αυτό που άρχισε. Χρειάζεται να μείνει ενωμένος με τον Κύριο και ο Λόγος Του να μένει μέσα του. Διαφορετικά «ρίχνεται έξω, όπως το κλήμα, και ξεραίνεται· και τα μαζεύουν και τα ρίχνουν σε φωτιά, και καίγονται». Ίσως κάποιος να νομίσουν ότι είναι άκομψο, τραχύ και χωρίς αγάπη να αναφέρεται κανείς σε τέτοια ενδεχόμενα. Πολλές φορές στην εποχή μας ταυτίζουμε την αγάπη με το να κρύβουμε την αλήθεια για να αποφύγουμε να κάνουμε μερικούς να αισθανθούν άβολα. Όμως η απόκρυψη της αλήθειας είναι ψέμα και δεν είναι με κανένα τρόπο αγάπη. Ας μην υποκώψουμε σ' αυτό που δεν είναι τίποτα άλλο παρά το πνεύμα της εποχής. Αν ο Λόγος Του Θεού, αν ο αψευδής Θεός που είναι εξ' ορισμού η αγάπη η ίδια, μας λέει αυτά τα πράγματα, τότε το καλύτερο που νομίζω ότι έχουμε να κάνουμε είναι να τα λάβουμε σοβαρά υπόψη.

5.12. Ιωάννου Β 8-9: «Καθένας που παραβαίνει και δεν μένει στη διδασκαλία του Χριστού»

Προχωρώντας παραπέρα στην Ιωάννου Β 8-9 διαβάζουμε:

«Προσέχετε στον εαυτό σας, για να μη χάσουμε αυτά που εργαστήκαμε, αλλά να απολαύσουμε ολόκληρο τον μισθό. Καθένας που παραβαίνει και δεν μένει στη διδασκαλία του Χριστού, δεν έχει τον Θεό· εκείνος που μένει στη διδασκαλία, αυτός έχει και τον Πατέρα και τον Υιό.»

Ο Ιωάννης και πάλι χρησιμοποιεί την παραμονή, το «μένω», σαν μέτρο. Και για να μείνεις σε κάτι χρειάζεται αφού έχεις ξεκινήσει σε αυτό να συνεχίσεις σε αυτό, να μείνεις σε αυτό. Για να έχουμε τον Πατέρα και τον Υιό θα πρέπει να μείνουμε στην διδασκαλία του Χριστού, να μείνουμε με άλλα λόγια στον Λόγο Του. Όντως, όπως ο Κύριος είπε:

Ιωάννου 14:23-24

«Ο Ιησούς αποκρίθηκε και του είπε: Αν κάποιος με αγαπάει, θα φυλάξει τον λόγο μου, και ο Πατέρας μου θα τον αγαπήσει, και θάρθουμε σ' αυτόν, και θα κατοικήσουμε μέσα σ' αυτόν. Εκείνος που δεν με αγαπάει, δεν φυλάττει τα λόγια μου. Και ο λόγος που ακούτε, δεν είναι δικός μου, αλλά του Πατέρα που με απέστειλε.»

Υπάρχει και πάλι εδώ ένα «αν». Αν αγαπάμε τον Χριστό τότε θα φυλάξουμε τον Λόγο Του, θα μείνουμε στην διδασκαλία Του. Και, σαν αποτέλεσμα, ο Πατέρας θα μας αγαπήσει και θα έρθει μαζί με τον Γιο Του και θα κατοικήσει μέσα μας. Αν όμως δεν τον αγαπάμε τότε δεν φυλάμε τον Λόγο Του, δεν μένουμε στην διδασκαλία Του το οποίο με την σειρά του σημαίνει ότι δεν έχουμε ούτε τον Πατέρα ούτε και τον Γιο. Σε πολλούς ίσως να μην αρέσουν αυτά τα λόγια, είναι όμως η απλή αλήθεια του Λόγου του Θεού.

5.13. Πέτρου Β 1:5-11: “καταβάλατε κάθε προσπάθεια να προσθέσετε στην πίστη σας”

Προχωρώντας στην Πέτρου Β διαβάζουμε:

Πέτρου Β 1:5-7

«Και ακριβώς δε γι' αυτό, καταβάλατε κάθε προσπάθεια να προσθέσετε στην πίστη σας την αρετή, στην αρετή δε τη γνώση, και στη γνώση την εγκράτεια, στην εγκράτεια δε την υπομονή, και στην υπομονή την ευσέβεια, στην ευσέβεια δε τη φιλαδελφία, και στη φιλαδελφία την αγάπη.»

Χρειάζεται η πίστη μας προσθήκες; Κατά τον Πέτρο, ναι χρειάζεται. Χρειάζεται να προσθέσουμε σε αυτή την αρετή, τη γνώση, την εγκράτεια, την υπομονή, την ευσέβεια, τη φιλαδελφία, την αγάπη. Ας προσέξουμε εδώ ότι ο Πέτρος δεν λέει «να, ορίστε και μια λίστα με ωραία πράγματα που αν θέλετε καλό είναι να προσθέσετε». Απεναντίας αυτό που λέει έχει πολύ μεγάλη έμφαση: **«καταβάλατε κάθε προσπάθεια»** μας λέει. Το να είναι κανείς στην πίστη σημαίνει λοιπόν και προσπάθεια, προσπάθεια να προσθέσουμε στην πίστη αυτά τα οποία ο απόστολος Πέτρος αναφέρει. Και ποιος την κάνει αυτή την προσπάθεια; Πολύ απλά: εμείς. Ναι, φυσικά με την βοήθεια του Θεού, αυτή όμως η βοήθεια δεν είναι καταναγκασμός αλλά συνεργασία μαζί μας (προς Κορινθίους Α 3:6-9).

Αυτά που ο Πέτρος μας λέει, τα λέει και ο Παύλος με λίγο διαφορετικό λεξιλόγιο, στην προς Γαλάτες 5:22-26

«Ο καρπός, όμως, του Πνεύματος είναι: Αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, καλοσύνη, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια· ενάντια στους ανθρώπους αυτού του είδους δεν υπάρχει νόμος. Και όσοι είναι του Χριστού, σταύρωσαν τη σάρκα μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες. **Αν ζούμε σύμφωνα με το Πνεύμα, ας περπατάμε και σύμφωνα με το Πνεύμα.** Μη γινόμαστε κενόδοξοι, ερεθίζοντας ο ένας τον άλλον, φθονώντας ο ένας τον άλλον.»

Και προς Ρωμαίους 12:1-2

«ΣΑΣ παρακαλώ, λοιπόν, αδελφοί, χάρη των οικτιρμών του Θεού, να παραστήσετε τα σώματά σας ως θυσία ζωντανή, άγια, ευάρεστη στον Θεό, η οποία είναι η λογική σας λατρεία. **Και μη**

συμμορφώνεστε με τούτο τον αιώνα, αλλά μεταμορφώνεστε διαμέσου της ανακαίνισης του νου σας, ώστε να δοκιμάζετε τι είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθό και ευάρεστο και τέλει.»

Αυτό που και οι δυο απόστολοι μας λένε είναι: «περπατήστε με τον νέο άνθρωπο, όχι με τον παλαιό. Ανανεώστε τον νου σας. Προσθέστε στην πίστη σας.»

Επιστρέφοντας στο παραπάνω απόσπασμα από την Πέτρου Β: ας υποθέσουμε ότι αν και ο Λόγος λέει: «καταβάλετε κάθε προσπάθεια να προσθέσετε στην πίστη σας» κάποιος δεν κάνει καμιά προσπάθεια (για να μην πούμε κάθε προσπάθεια) προς αυτή την κατεύθυνση. Τι θα συμβεί σ' αυτή την περίπτωση; Μπορούμε ίσως να βρούμε την απάντηση κοιτώντας στο τι συμβαίνει αν κάποιος όντως καταβάλει την προσπάθεια για την οποία ο Πέτρος μας μιλάει. Έτσι στο στίχο 8 της Πέτρου Β 1 διαβάζουμε:

Πέτρου Β 1:8

«Επειδή, **αν** όλα αυτά υπάρχουν σε σας και περισσεύουν, **σας κάνουν όχι αργούς ούτε άκαρπους στην επιγνώση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.**»

Έτσι λοιπόν αν «καταβάλουμε κάθε προσπάθεια να προσθέσουμε στην πίστη μας» αυτά που διαβάσαμε στους προηγούμενους στίχους τότε δεν θα είμαστε ούτε αργοί ούτε άκαρποι στην γνώση του Κυρίου μας. Αυτό με την σειρά του σημαίνει ότι η μη καταβολή μιας τέτοιας προσπάθειας, η αδιαφορία με άλλα λόγια αναφορικά με την πίστη μας, θα μας κάνει αναπόφευκτα και αργούς και άκαρπους στην γνώση του Κυρίου μας. Και ο Πέτρος συνεχίζει:

Πέτρου Β 1:9

“Επειδή, σε όποιον αυτά δεν υπάρχουν, είναι τυφλός, είναι μύωπας, και λησμόνησε τον καθαρισμό των παλιών του αμαρτιών.»

Όποιος δεν κατέβαλε την προσπάθεια να προσθέσει στην πίστη του αυτά που ο Πέτρος μας λέει, αποκαλείτε τυφλός και μύωπας. Άνθρωπος που λησμόνησε από το τι συγχωρέθηκε, ακριβώς όπως εκείνος της παραβολής των 10000 ταλάντων είχε ξεχάσει την γενναιοδωρία του κυρίου του και το τεράστιο χρέος από τον οποίο τον απάλλαξε. Και συνεχίζει ο Πέτρος:

Πέτρου Β 1:10

«Γι' αυτό, αδελφοί, επιμεληθείτε περισσότερο να κάνετε βέβαιη την κλήση και την εκλογή σας· καθόσον, κάνοντας αυτά, δεν θα φταίξετε ποτέ.»

Γιατί άραγε να πρέπει να επιμεληθούμε να κάνουμε βέβαιη την κλήση και την εκλογή μας αν αυτά είχαν γίνει ήδη βέβαια στο παρελθόν, άπαξ και διαπαντός, την στιγμή εκείνη κατά την οποία πιστέψαμε; Γιατί εκείνη την στιγμή ξεκινήσαμε στην πίστη, αλλά αυτή η πίστη θα πρέπει να φροντιστεί για να μην μείνει άκαρπη. Και καταλήγει ο Πέτρος:

Πέτρου Β 1:11

«Επειδή, έτσι θα σας δοθεί κατά πλούσιο τρόπο η είσοδος στην αιώνια βασιλεία του Κυρίου μας και Σωτήρα Ιησού Χριστού.»

Το «επειδή έτσι» σημαίνει «κατ' αυτό τον τρόπο». Έτσι λοιπόν, καταυτόν τον τρόπο, θα μας δοθεί πλούσια η είσοδος στην αιώνια βασιλεία του Κυρίου και σωτήρα μας. Κατά ποιον τρόπο; Σε τι αναφέρεται εδώ ο απόστολος; Αναφέρεται στα όσα μας είπε προηγουμένως: επειδή κάναμε προσπάθεια να προσθέσουμε στην πίστη μας αυτά που ο Πέτρος μας λέει, το οποίο με την σειρά του σημαίνει ότι δεν μείναμε αργοί και άκαρποι αλλά επιμεληθήκαμε να κάνουμε την κλήση και την εκλογή μας βέβαιη. Έτσι, κατ' αυτό τον τρόπο, και θα μας δοθεί πλουσιοπάροχα η είσοδος στην αιώνια βασιλεία του Κύριου μας Ιησού Χριστού.

Ας με συγχωρέσει ο αναγνώστης, αλλά τα παραπάνω μου φέρνουν τον εξής συλλογισμό και ερώτημα: σημαίνουν αυτά ότι

εκείνοι που επιμελήθηκαν και φρόντισαν την πίστη τους κάνοντας την μια καρποφόρα πίστη, όπως η τέταρτη κατηγορία της παραβολής του σπορέα, θα λάβουν ένα πολύ θερμό και πλούσιο «καλωσόρισες» στην Βασιλεία του Θεού ενώ αυτοί που δεν το έκαναν αυτό και οι οποίοι ήταν ή κατάληξαν άκαρποι θα καλωσοριστούν και αυτοί αλλά όχι και τόσο πλούσια; Μια ματιά πίσω στα κεφάλαια 2 και 3 και τα λεγόμενα του Βασιλιά δείχνει ποιους Αυτός θα καλωσορίσει. Και από αυτά που διαβάζω αυτό που καταλαβαίνω είναι ότι μόνο οι έτοιμοι θα καλωσοριστούν. Αυτό δεν σημαίνει ότι μόνο αλάνθαστοι και αναμάρτητοι θα μπουν στην βασιλεία. Δεν υπάρχει κανένας τέτοιος πέρα από τον Κύριο τον ίδιο. Σημαίνει όμως ότι αγρυπνούμε, επιμελούμαστε της πίστης μας, κινούμαστε, με την όποιες αδυναμίες και λάθη, και ακόμα και με βήματα μωρού, προσπαθώντας να ζήσουμε την πίστη μας. Όλοι μας, χωρίς εξαίρεση, είμαστε άνθρωποι με λάθη και αδυναμίες και ο Θεός το γνωρίζει αυτό. Άλλο όμως αυτό, άλλο το να ζει κανείς, να κάνει πράξη, συνήθεια την αμαρτία, αγνοώντας ουσιαστικά την όποια πίστη του. Ούτε οι πέντε μωρές παρθένες, ούτε ο άκαρπος δούλος, ούτε και εκείνος που άφησε την άμπελο θα βρουν την πόρτα της Βασιλείας ανοιχτή. Ας είναι αυτοί για μας παραδείγματα προς αποφυγή. Ας επιμεληθούμε λοιπόν της πίστης μας, και με τα όποια λάθη και αδυναμίες μας ας κάνουμε κάθε προσπάθεια να προσθέσουμε σ' αυτή «την αρετή, στην αρετή δε τη γνώση, και στη γνώση την εγκράτεια, στην εγκράτεια δε την υπομονή, και στην υπομονή την ευσέβεια, στην ευσέβεια δε τη φιλαδελφία, και στη φιλαδελφία την αγάπη... επειδή, έτσι θα μας δοθεί κατά πλούσιο τρόπο η είσοδος στην αιώνια βασιλεία του Κυρίου μας και Σωτήρα Ιησού Χριστού.»

5.14. Προς Φιλιπησίους 2:12-16: «με φόβο και τρόμο να κατεργάζεστε την σωτηρία σας»

Το επόμενο απόσπασμα το οποίο θα κοιτάξουμε είναι στην προς Φιλιπησίους 2:12-16. Εκεί διαβάζουμε:

Προς Φιλιπησίους 2:12-16

«Ωστε, αγαπητοί μου, καθώς πάντοτε υπακούσατε, όχι μονάχα όπως στην παρουσία μου, αλλά πολύ περισσότερο τώρα στην απουσία μου, **με φόβο και τρόμο να κατεργάζεστε τη δική σας σωτηρία**· επειδή, ο Θεός είναι που ενεργεί μέσα σας και το να θέλετε και το να ενεργείτε, κατά την ευδοκία του. Όλα να τα κάνετε χωρίς γογγυσμούς και αμφισβητήσεις· για να γίνεστε άμεμπτοι και ακέρατοι, παιδιά του Θεού, χωρίς ψεγάδι, μέσα σε μια γενεά στρεβλή και διεστραμμένη· ανάμεσα στους οποίους λάμπετε σαν φωστήρες μέσα στον κόσμο, **κρατώντας τον λόγο της ζωής, για καύχημά μου στην ημέρα του Χριστού, ότι δεν έτρεξα μάταια ούτε μάταια κοπίασα.**»

Το να «κατεργαζόμαστε την σωτηρία μας» σημαίνει να κάνουμε την πίστη μας πράξη, ενέργεια. Είναι αυτό τώρα κάτι επλεκτικό, κάτι όχι και τόσο σοβαρό, κάτι με άλλα λόγια που άμα θέλουμε μπορούμε και να αγνοήσουμε; Η απάντηση είναι στην φράση «μετά φόβου και τρόμου», που δείχνει την σοβαρότητα του θέματος. Αυτή η φράση σημαίνει ότι θα πρέπει να πάρουμε την πρακτική εφαρμογή της πίστης μας ΠΟΛΥ σοβαρά. Τόσο σοβαρά σε σημείου φόβου και τρόμου! Για να χρησιμοποιήσουμε τις λέξεις του Πέτρου από το προηγούμενο απόσπασμα θα πρέπει να «καταβάλουμε κάθε προσπάθεια».

Επιπλέον, ο Παύλος παραινεί τους Φιλιπησίους να κρατούν τον λόγο της ζωής. Εάν το έκαναν αυτό τότε την ημέρα του Χριστού θα το είχε καύχημα ότι δεν κόπιασε ούτε έτρεξε μάταια. Αυτό με την σειρά του σημαίνει ότι υπήρχε και περίπτωση να μην τον κρατήσουν τον Λόγο (αν δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση δεν θα υπήρχε και λόγος για την παραινέση) και σ' αυτή την περίπτωση ο κόπος του Παύλου θα ήταν μάταιος, χωρίς δηλαδή αποτέλεσμα. Γιατί όμως; Αν αυτοί οι άνθρωποι έμπαιναν αυτόματα στην Βασιλεία του Θεού, επειδή κάποια στιγμή πίστεψαν ασχέτως αν έπειτα μένανε στον Λόγο ή φεύγανε από αυτόν τότε δεν θα ήταν ο κόπος του Παύλου μάταιος. Έτσι δεν είναι; Κάποιοι μπήκαν, μέσα από τον κόπο του, στην βασιλεία του Θεού και αυτό μόνο μάταιο δεν είναι. Προσωπικά, η μόνη λογική

εξήγηση που μπορώ να βρω και που θα ματαιώνει τον κόπο του Παύλου είναι ότι αν αυτοί δεν κρατούσαν τον Λόγο, δεν έμεναν στην άμπελο, τον Χριστό, τότε δεν θα έμπαιναν στην Βασιλεία του Θεού. Και τότε ναι ο κόπος του Παύλου θα ήταν μάταιος, σαν να μην είχε γίνει ποτέ.

5.15. Προς Τιμόθεο Α 6:10-16: η αγάπη του χρήματος

Στην προς Τιμόθεο Α 6:10 βρίσκουμε ένα ακόμα παράδειγμα ανθρώπων που αποπλανήθηκαν από την πίστη. Λόγος της αποπλάνησης; Η αγάπη τους για τα χρήματα, η φιλαργυρία.

Προς Τιμόθεο Α 6:10

«Επειδή, ρίζα όλων των κακών είναι η φιλαργυρία· την οποία **μερικοί, καθώς την ορέχτηκαν, αποπλανήθηκαν από την πίστη και πέρασαν τον εαυτό τους μέσα από πολλές οδόνες.**»

Αποπλανούμαι σημαίνει ξεγελιέμαι από κάτι και ξεστρατίζω, βγαίνω από τον σωστό δρόμο και οδηγούμαι σε λάθος μονοπάτι. Όπως ο Παύλος μας λέει εδώ οι άνθρωποι για τους οποίους μιλάει «αποπλανήθηκαν **από την πίστη**», το οποίο σημαίνει ότι κάποτε ήταν σε αυτή.

Η απάτη του πλούτου θα κάνει εκείνους που σαγηνεύονται από αυτή να αποπλανηθούν από την πίστη. Για να χρησιμοποιήσουμε την παραβολή της αμπέλου του κατά Ιωάννη 15, θα τους κάνει να αποπλανηθούν από την άμπελο. Αυτό με την σειρά του θα τους κάνει άκαρπους – τρίτη κατηγορία της παραβολής του σπορέα – αφού δεν είναι δυνατόν να υπάρξει καρπός χωρίς παραμονή στην άμπελο⁴. Ακολούθως αν δεν υπάρξει πραγματική μετάνοια και επιστροφή, το τέλος θα είναι αποκοπή από την άμπελο και ταξινόμηση των «κλημάτων» αυτών με ότι προορίζεται για να καεί.

---

⁴ Άλλωστε η απάτη του πλούτου είναι ένα από εκείνα που αναφέρονται ευθέως στην παραβολή του σπορέα σαν αγκάθι και αιτία της ακαρπίας.

Αναφορικά με την αγάπη για τα χρήματα: είναι φανερό ότι αυτή είναι ένας πολύ σημαντικός εχθρός της πίστης. Θα την χαρακτηρίζα «φονιά» της πίστης. Όπου η αγάπη για τα χρήματα μπαίνει, η πίστη βγαίνει. Χωρίς αμφιβολία ο Θεός παρέχει και υλικές ευλογίες προς κάλυψη των αναγκών μας, το να θέλει όμως κανείς να γίνει πλούσιος, να «ευλογηθεί» με πλούτη είναι κάτι που δεν θα πρέπει να κάνουμε. Απεναντίας, να τι πρέπει να κάνουμε:

Προς Εβραίους 13:5-6

«Ο τρόπος σας ως είναι αφιλάργυρος· αρκείστε στα παρόντα· επειδή, αυτός είπε: «Δεν θα σε αφήσω ούτε θα σε εγκαταλείψω»· ώστε, εμείς, παίρνοντας θάρρος, να λέμε: «Ο Κύριος είναι βοηθός μου, και δεν θα φοβηθώ, τι θα μου κάνει ο άνθρωπος».

Το κάνουμε αυτό; Αρκούμαστε εις τα παρόντα; Είναι ο τρόπος μας αφιλάργυρος ή μήπως έχουμε αποπλανηθεί από την φιλαργυρία; Ας σκεφτούμε και ας κάνουμε τις όποιες αλλαγές χρειάζονται.

Ο Θεός σαν μηχανή ευλογιών. Είναι Αυτός αλήθεια κάτι τέτοιο;

Για να πάμε λίγο παραπέρα στα όσα είδαμε σε αυτό το μέρος, μου προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι παρά τις αυστηρές προειδοποιήσεις της Γραφής σχετικά με την φιλαργυρία και την επιθυμία να γίνει κανείς πλούσιος, αυτή η επιθυμία καλλιεργείται πολλές φορές από τους άμβωνες διαφόρων εκκλησιών ή από Χριστιανικά κανάλια (θα ήθελα να ξεκαθαρίσω εδώ ότι μιλώ βασικά για το εξωτερικό και όχι για την Ελλάδα, από την οποία άλλωστε λείπω πολλά χρόνια τώρα και δεν έχω πραγματικά άποψη). Έτσι οι άνθρωποι καθοδηγούνται να δώσουν άφθονα στην τάδε ή δείνα διακονία (πολλές φορές δυστυχώς χρησιμοποιώντας σαν όπλο την καταργημένη αρχή του δεκατισμού - δες το βιβλίο: «Δεκατισμός, δωρεές και Καινή Διαθήκη») με την υπόσχεση ότι αν το κάνουν αυτό ο Θεός είναι υποχρεωμένος να τους «ευλογήσει» οικονομικά. Έτσι ο Θεός

παρουσιάζεται περίπου σαν μηχανή ευλογιών όπου από την μια βάζει κανείς τα χρήματα του και την «πίστη» του (ως «πίστη» αυτό που συνήθως σε τέτοιους κύκλους εννοείτε είναι θετικές ομολογίες με τις οποίες το πρόσωπο που τις κάνει προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του ότι αυτό που ζητεί θα συμβεί) και από την άλλη ο Θεός δίνει σαν αντάλλαγμα τις ευλογίες του, με υγεία και χρήματα να θεωρούνται οι κορυφαίες αυτών. Όπως όμως είναι καθαρό από τις Γραφές και την παράδοση κανένας από τους αποστόλους - ούτε φυσικά ο Χριστός - ήταν πλούσιοι. Μάλιστα σύμφωνα με την παράδοση όλοι οι απόστολοι εκτός από τον Ιωάννη δολοφονηθήκαν λόγω της πίστης τους. Παρ' όλα αυτά οι εκκλησίες των κηρύκων του ευαγγελίου της ευμάρειας γεμίζουν με χιλιάδες. Και αν και δεν έχω αριθμούς για να το υποστηρίξω, είμαι βέβαιος ότι θα περάσουν από μια μεγάλη δοκιμασία όταν κάποτε καταλάβουν - και θα το καταλάβουν νομίζω - ότι ο Θεός, παρά την χάρη, την υπομονή και το έλεος Του δεν δουλεύει σαν μια μηχανή ευλογιών. Δεν μπορείς να κλείσεις τον Θεό στο κουτί όπως οι κήρυκες του ευαγγελίου της ευμάρειας το παρουσιάζουν. Θα ευχόμουν αυτά να ήταν μια ιστορία της φαντασίας μου αλλά δυστυχώς δεν είναι. Αντιθέτως είναι κάτι που συμβαίνει τώρα και σε πολλούς. Πονώ πραγματικά γι' αυτούς τους ανθρώπους γιατί ήμουν και εγώ κάποτε ένας από αυτούς, ακολουθώντας υποσχέσεις ανθρώπων ότι κατά βάση η ζωή μου θα ήταν πάντα μέλι γάλα. Αλλά σε κάποια στιγμή στην ζωή μου κατάλαβα ότι μάλλον είχα εξαπατηθεί. Κατάλαβα τότε ότι εγώ έπρεπε να υποταχτώ στον Θεό και όχι ο Θεός σε μένα. Συνειδητοποίησα τότε ότι στις Πράξεις 12, πριν το ευρέως γνωστό και δημοφιλή απόσπασμα της ελευθέρωσης του Πέτρου από ένα άγγελο, υπάρχει το απόσπασμα της δολοφονίας του αποστόλου Ιακώβου, του αδελφού του Ιωάννη. Ο ένας απόστολος ελευθερώθηκε ενώ ο άλλος δολοφονήθηκε. Στο τέλος και αυτός που ελευθερώθηκε (Πέτρος) βρήκε, όπως ακριβώς και ο Ιάκωβος, μαρτυρικό θάνατο μερικά χρόνια αργότερα. Μερικοί το ξεχνούν και αυτό. Η ιδέα που μερικοί έχουν είναι ότι ο Θεός θα τους ελευθερώσει από κάθε μικρή δυσκολία έτσι ώστε να μπορούν να ζήσουν στις «ευλογίες» τους και να πεθάνουν ευτυχισμένοι (και με αυτό εννοούν: πλούσιοι και με υγεία) σε μεγάλη ηλικία. Το να υποφέρουν για

τον Χριστό είναι κάτι που δεν έχει καν περάσει από το μυαλό τους, καθώς ο Θεός είναι εκεί για να τους ελευθερώσει από ΚΑΘΕ κακοπάθεια. Και όμως η Βίβλος λέει (και δεν είναι παρά ένα μικρό δείγμα):

Προς Ρωμαίους 8:16-17

«Το ίδιο το Πνεύμα δίνει μαρτυρία, μαζί με το πνεύμα μας, ότι είμαστε παιδιά του Θεού. Και αν είμαστε παιδιά, είμαστε και κληρονόμοι· κληρονόμοι μεν του Θεού, συγκληρονόμοι δε του Χριστού· αν συμπάσχουμε, για να γίνουμε και συμμετοχοί της δόξας του.»

Προς Τιμόθεο Β 2:3

«Εσύ, λοιπόν, κακοπάθησε ως καλός στρατιώτης του Ιησού Χριστού,»

Προς Τιμόθεο Β 3:12

«Και, μάλιστα, όλοι όσοι θέλουν να ζουν με τρόπο ευσεβή εν Χριστώ Ιησού, θα διωχθούν.»

Πράξεις 14:21-22

«Και αφού κήρυσαν [ο Παύλος και ο Βαρνάβας] το ευαγγέλιο στην πόλη εκείνη και έκαναν αρκετούς μαθητές, επέστρεψαν στη Λύστρα και στο Ικόνιο και στην Αντιόχεια, επιστηρίζοντας τις ψυχές των μαθητών, προτρέποντας να μένουν με σταθερότητα στην πίστη, και διδάσκοντας ότι διαμέσου πολλών θλίψεων πρέπει να μπούμε μέσα στη βασιλεία του Θεού.»

Πολλοί πιστεύουν ότι η θλίψη για τον Χριστό είναι κάτι που δεν τους αφορά, αφού ο Χριστός έχει ήδη υποφέρει γι' αυτούς. Με τόλμη κηρύττουν το πρώτο μέρος της προς Ρωμαίους 8:16-17 ότι δηλαδή: «είμαστε παιδιά Θεού. Και αν είμαστε παιδιά, είμαστε και κληρονόμοι· κληρονόμοι μεν του Θεού, συγκληρονόμοι δε του Χριστού». Όμως το απόσπασμα δεν σταματά εκεί. Συνεχίζει με ένα «αν», μια συνθήκη για τα παραπάνω: «αν συμπάσχουμε, για να γίνουμε και συμμετοχοί της δόξας του.» Το να πάσχει κανείς για τον Χριστό είναι τιμή. Αυτό

που συνέβη στον Ιάκωβο και σχεδόν σε όλους τους αποστόλους (μαρτυρικός θάνατος) ήταν τιμή και όχι κάτι παράλογο. Οι απόστολοι οι ίδιοι έβλεπαν την θλίψη για χάρη του Χριστού σαν κάτι που τους έφερνε χαρά:

Πράξεις 5:40-41

«Και πείστηκαν σ' αυτόν· και αφού προσκάλεσαν τους αποστόλους, τους έδειραν και τους παρήγγειλαν να μη μιλούν στο όνομα του Ιησού, και τους απέλυσαν. Εκείνοι, λοιπόν, αναχωρούσαν μπροστά από το συνέδριο με χαρά, επειδή χάρη του ονόματός του αξιώθηκαν να ατιμαστούν.»

Υπό το φως όλων των παραπάνω θα ήθελα να κάνω σε όλους μας μια ερώτηση. Ο Τάκτος ήταν ένα Ρωμαίος ιστορικός και αυτόπτης μάρτυρας στον πρώτο οργανωμένο από το Ρωμαϊκό κράτος διωγμό, διοργανωτής του οποίου ήταν ο Νέρωνας (67-67 μ.Χ.). Αυτός έγραψε τα εξής σχετικά για τα συμβάντα:

«Στον ίδιο τους τον θάνατο έγιναν (εννοεί του συλληφθέντες Χριστιανούς) αντικείμενο γελιοποίησης, αφού τους κάλυψαν με δέρματα αγρίων ζώων και τους έσυραν στον θάνατο τους χρησιμοποιώντας σκυλιά, ή τους σταύρωσαν ή τους χρησιμοποιούσαν σαν βραδινά φώτα, βάζοντας τους φωτιά όταν η μέρα έφτανε στο τέλος της. Ο ίδιος ο Νέρωνας πρόσφερε τους κήπους του γι' αυτό το θέαμα» (Χρονικά, Βιβλίο 15, παράγραφο 44).

Οι Χριστιανοί καιγόntonουσαν για να φωτίσουν το βράδυ τους κήπους του παρανοϊκού Νέρωνα! Μπορούμε αλήθεια να το φανταστούμε αυτό; Και τώρα η ερώτηση μου: τι θα κάναμε άραγε αν ένας στρατιώτης παρουσιάζονταν στο σπίτι μας να μας πάρει μακριά από την οικογένεια μας και της ευλογίες μας και να μας κάψει ζωντανούς εκτός αν αρνηθούμε τον Κύριο; Θα πηγαίναμε; Ή απλά θα αρνούμασταν τον Κύριο για να σώσουμε τις ευλογίες μας, πιστεύοντας ίσως ότι Αυτός ο Κύριος θα διαλέξει να κλείσει τα μάτια Του στην άρνηση μας; Τι αλήθεια θα κάναμε αν ο Θεός δεν μας έδινε την πιο μεγάλη επιθυμία που μπορεί να έχουμε

(σύντροφο, παιδιά, την τάδε δουλειά, υγεία κτλ); Δεν λέω ότι δεν θα τα δώσει. Μιλώ υποθετικά. Θα τον ακολουθούσαμε σ' αυτή την υποθετική περίπτωση χωρίς όρους ή όχι; Ας απαντήσει ο καθένας για τον εαυτό του.

Αναφορικά με τους ψευτοδιδασκάλους

Ας με συγχωρέσει ο αναγνώστης αλλά θα ήθελα να συνεχίσω εμβαθύνοντας περισσότερο καθώς νομίζω ότι εδώ είναι μια καλή ευκαιρία για να μιλήσουμε για τους ψευτοδιδασκάλους. Ο Πέτρος μιλάει γι' αυτούς στην δευτέρα επιστολή του:

Πέτρου Β 2:1-3

«Υπήρξαν, όμως, και ψευδοπροφήτες ανάμεσα στον λαό, όπως και μεταξύ σας θα υπάρξουν ψευτοδάσκαλοι, οι οποίοι θα εισαγάγουν με πλάγιο τρόπο αιρέσεις απώλειας, καθώς θα αρνούνται και τον Δεσπότη που τους αγόρασε, φέρνοντας επάνω στον εαυτό τους γρήγορη απώλεια. Και πολλοί θα ακολουθήσουν στις απώλειές τους, για τους οποίους ο δρόμος της αλήθειας θα δυσφημηθεί. Και θα σας εμπορευθούν με πλαστά λόγια, χάρη πλεονεξίας των οποίων η καταδίκη, από τον παλιό καιρό, δεν μένει αργή, και η απώλειά τους δεν νυστάζει.»

«Πολλοί θα ακολουθήσουν στις απώλειες τους»: οι ψευτοδιδάσκαλοι έχουν απ' ότι φαίνεται μεγάλο κοινό. Πολλοί ακολουθούνε αυτούς και τα όσα αυτοί διδάσκουν. Ας το αντιπαραβάλουμε αυτό με την στενή πόρτα που οδηγεί στην ζωή. Δεν είναι πολλοί αυτοί που την βρίσκουν αλλά λίγοι. Οι πολλοί πάνε μέσω της φαρδιάς και εύκολης πόρτας:

Κατά Ματθαίο 7:13-14

«μπείτε μέσα από τη στενή πύλη · επειδή, πλατιά είναι η πύλη, και ευρύχωρος ο δρόμος που φέρνει στην απώλεια, και πολλοί είναι αυτοί που μπαίνουν μέσα απ' αυτή. Επειδή, στενή είναι η πύλη, και θλιμμένος ο δρόμος που φέρνει στη ζωή, και λίγοι είναι αυτοί που τη βρίσκουν.»

Το γεγονός ότι κάποιος είναι δημοφιλής κήρυκας δεν σημαίνει ότι είναι κατά ανάγκη και πραγματικός, γνήσιος διδάσκαλος. Μπορεί και να είναι ψευτοδιδάσκαλος και το ότι είναι δημοφιλής να οφείλεται ακριβώς στο ότι δίνει στους ανθρώπους είσοδο από την φαρδιά πύλη και τον εύκολο δρόμο και οι πολλοί το βρίσκουν αυτό ευχάριστο και τον ακολουθούν.

Γυρίζοντας στην Πέτρον Β, αυτή μας λέει: «για τους οποίους [λόγω δηλαδή των ψευτοδιδασκάλων] ο δρόμος της αλήθειας θα δυσφημηθεί». Υπάρχει μόνο ένας δρόμος της αληθείας και αυτός δεν είναι άλλος παρά ο «θλιμμένος δρόμος» μέσα από την στενή πύλη. Αυτός ο δρόμος, ο αληθινός και γνήσιος Χριστιανισμός, θα δυσφημιστεί. Πιθανόν να χαρακτηριστεί σαν «θρησκεία», «νομικισμός» κτλ σε αντίθεση με την «ελευθερία» και την «χάρη» (κίβδηλη όμως και όχι την πραγματική χάρη του Λόγου) που οι ψευτοδιδάσκαλοι υπόσχονται και κηρύττουν. Επίσης ο κόσμος βλέποντας αυτούς τους απατεώνες και τα έργα τους και νομίζοντας ότι είναι αυτό που πραγματικά παριστάνουν ότι είναι («Χριστιανοί») θα συμπεράνει λάθος πράγματα για τον δρόμο της αληθείας, δυσφημίζοντας τον ακόμα περισσότερο. Και ο Πέτρος συνεχίζει:

Πέτρον Β 2:18-19

«Επειδή, μιλώντας υπερήφανα λόγια ματαιότητας, με τις επιθυμίες της σάρκας, με τις ασέλγειες, δελεάζουν εκείνους οι οποίοι πραγματικά απέφυγαν αυτούς που ζουν μέσα σε πλάνη · οι οποίοι τούς υπόσχονται ελευθερία, ενώ οι ίδιοι είναι δούλοι της διαφθοράς · δεδομένου ότι, από όποιον κάποιος πέφτει νικημένος, γίνεται και δούλος του.»

“Ελευθερία” είναι η κύρια υπόσχεση που αυτοί πωλούν αλλά οι υποσχέσεις τους δεν είναι παρά ψέματα καθώς αυτοί οι ίδιοι είναι δούλοι της διαφθοράς. Και γιατί άραγε το κάνουν αυτό; Ποιο είναι το κίνητρο τους; Και πάλι ο Πέτρος μας δίνει την απάντηση:

Πέτρου Β 2:3

«Και θα σας εμπορευθούν με πλαστά λόγια, χάρη πλεονεξίας »

Ένα χαρακτηριστικό των ψευτοδιδασκάλων είναι ότι είναι πλεονέκτες και λόγω της πλεονεξίας τους χρησιμοποιούν τον λαό του Θεού σαν εμπορεύματα, τους εμπορεύονται. Δεν ξέρω για σας αλλά αυτό για μένα είναι κάτι που έχει ιδιαίτερη σημασία στο να διακρίνει κανείς ψευτοδιδασκάλους. Βλέπεις αλήθεια «κήρυκες» - και επαναλαμβάνω μιλώ για το εξωτερικό και όχι για την Ελλάδα - να έχουν συσσωρεύσει τεράστιες περιουσίες (βάλτε εδώ υπερπολυτελείς σπιτία και εξοχικά, αεροπλάνα, πολυτελή αυτοκίνητα, υπερμεγέθεις μισθούς) και όλα αυτά μέσω του «κηρύγματος»; Τότε θα έλεγα: φύγε τρέχοντας! Δεν χρειάζεται να ακούσεις τίποτα άλλο. Αυτός είναι ο καρπός ενός πλεονέκτη ψευτοδιδασκάλου που εμπορεύεται τους ανθρώπους του Θεού παίρνοντας τους χρηματικές προσφορές⁵, πουλώντας τους άδεια περιεχομένου βιβλία (πολλά από αυτά είναι γραμμένα από άλλους (ghost writers)), συμπόσια και «συμβουλές» υπό αδρές αμοιβές. «Από τον καρπό τους θα τους γνωρίσετε» μας είπε ο Κύριος και η πλεονεξία είναι ένα από τα πλέον συνηθισμένα και εμφανή φρούτα ενός ψευτοδιδασκάλου, που δεν θα πρέπει ποτέ να αγνοηθεί.

Τώρα ο πλεονέκτης ψευτοδιδάσκαλος «που μεταστρέφει τη χάρη του Θεού μας σε ασέλγεια» (Ιούδας 1:4) δεν είναι το μόνο είδος ψευτοδιδασκάλου. Υπάρχει και άλλο, στην άλλη άκρη, και ήταν αυτό το είδος από το οποίο υπόφεραν οι εκκλησίες της Γαλατίας και που ήταν σε δράση και σε άλλες εκκλησίες επίσης. Η διδασκαλία τους; Ότι οι Χριστιανοί θα πρέπει να τηρήσουν τον νόμο του Μωσλή (διαβάστε την προς Γαλάτες) ότι θα πρέπει να απέχουν από ορισμένες τροφές (προς Εβραίους 13:9) ότι δεν θα πρέπει να παντρεύονται (προς Τιμόθεο Α 4:1-4), ότι θα πρέπει να παρατηρούν «ημέρες και μήνες και καιρούς και χρόνους» (προς

---

⁵ Συνήθως κάτω από την απειλή του δεκατισμού και των υποτιθέμενων δεινών που θα πέσουν σε όσους δεν δώσουν το δέκατο τους στην «διακονία» (ορθότερο θα ήταν «επιχείρηση») του κήρυκα.

Γαλάτες 4:10), ότι θα πρέπει να λατρεύουν αγγέλους (προς Κολοσσαείς 2:18) αντί μόνο τον Θεό δια μέσω του Ιησού Χριστού, ότι υπάρχουν και άλλοι μεσίτες εκτός από τον «ένα μεσίτη μεταξύ Θεού και ανθρώπων, τον άνθρωπο Χριστό Ιησού» (προς Τιμόθεο Α 2:5) κτλ. Αυτοί που κήρυτταν και κηρύττουν αυτά είναι και αυτοί ψευτοδιδάσκαλοι κάνοντας το ίδιο όπως και εκείνοι που δρουν στο άλλο άκρο: αποπλανούν δηλαδή τους ανθρώπους από τον πραγματικό Λόγο του Θεού, μέσω αυτή την φορά «προσοποίησης ταπεινοφροσύνης» και «ασχολούμενοι με πράγματα που δεν είδαν, φουσκώνοντας μάταια από τον νου της σάρκας τους» (προς Κολοσσαείς 2:18)

Επομένως οι ψευτοδιδάσκαλοι παρουσιάζονται σε δυο ακραίες εκδόσεις: στο ένα άκρο έχουμε εκείνους που μεταστρέφουν την χάρη του Θεού σε ασέλγεια, ενώ στο άλλο έχουμε τον νομικισμό και, υπό τον μανδύα μια ψεύτικης ταπεινότητας, την κατεύθυνση σε τακτικές που ο Θεός ποτέ δεν είχε πρόθεση. Ας προσέχουμε και από τις δυο.

Κλείνοντας αυτό το μέρος, θα ήθελα να κάνω μια διευκρίνιση: αν και ο ψευτοδιδάσκαλος διαστρέφει τον Λόγο του Θεού αυτό δεν σημαίνει ότι κάποιος Χριστιανός που υποπίπτει σε κάποιο λάθος διδάσκοντας τον Λόγο είναι κατ' ανάγκη και ψευτοδιδάσκαλος. Όπως ο Ιάκωβος μας λέει:

Ιακώβου 3:1-2

«ΜΗ γίνεστε πολλοί δάσκαλοι, αδελφοί μου, ξέροντας ότι μεγαλύτερη κατάκριση θα πάρουμε· **επειδή, σε πολλά φταίμε όλοι μας.**»

«**Όλοι μας** φταίμε σε πολλά» λέει ο Ιάκωβος αναφερόμενος σε διδάσκαλους και συμπεριλαμβάνοντας με ευγένεια και τον εαυτό του. Το να κάνει κανείς ένα λάθος στην διδασκαλία του Λόγου δεν τον κάνει κατ' ανάγκη και ψευτοδιδάσκαλο. Αλλιώς όλοι μας θα ήμασταν ψευτοδιδάσκαλοι καθώς όλοι μας φταίμε σε πολλά. Η αλήθεια είναι ότι όλοι μας μαθαίνουμε και καθώς μαθαίνουμε περισσότερα θα πρέπει να διορθώσουμε και τις

διδασκαλίες μας και να τις κάνουμε περισσότερο ακριβής. Είμαι ευγνώμων στον Θεό ότι δεν περιμένει μέχρι να φτάσουμε στην τελειότητα για να μας χρησιμοποιήσει. Διαφορετικά έχω την εντύπωση ότι θα περίμενε για πάρα πολύ! Ο ψευτοδιδάσκαλος δεν είναι κάποιος που παρά την ειλικρινή του διάθεση και τον σεβασμό στον Λόγο του Θεού κάνει ένα λάθος στην διδασκαλία του. Το λάθος του ψευτοδιδασκάλου δεν είναι ένα απλό λάθος. Είναι κάτι πολύ μεγαλύτερο. Υπάρχει πραγματικά τεράστια διάφορα ανάμεσα σε εκείνον που κάνει ένα απλό λάθος και σε εκείνον που μεταστρέφει την χάρη του Θεού σε ασέλγεια (Ιούδα 4) ή μιλά διεστραμμένα, για να αποσπάσει τους μαθητές πίσω από τον εαυτό του (Πράξεις 20:30) ή χάρη πλεονεξίας εμπορεύεται με πλαστούς λόγους τους ανθρώπους του Θεού (Πέτρου Β 2:3). Ο πρώτος, αυτός που παρά την ειλικρινή του διάθεση υποπίπτει σε ένα λάθος, δεν είναι ψευτοδιδάσκαλος αλλά μαθητής που χρειάζεται να διορθώσει το μήνυμά του (παράδειγμα εδώ: ο Απολλώς στις Πράξεις 18: δεν είχε ένα 100% σωστό μήνυμα αλλά το διόρθωσε). Ο δεύτερος όμως, είναι όντως ψευτοδιδάσκαλος, λύκος με ενδύματα προβάτου, άνθρωπος που οδηγεί τους μαθητές σε λάθος κατεύθυνση και πίσω από τον εαυτό του. Και αν και είναι εύκολο να φανταστούμε ότι τέτοιοι εκμεταλλευτές δεν είχαν ποτέ τίποτα να κάνουν με την πίστη, αυτό δεν είναι πάντα έτσι. Μερικοί από αυτούς είναι άνθρωποι που είχαν προϊστορία με τον Κύριο και που αποστάτησαν από Αυτόν. Η Πέτρου Β είναι και πάλι χαρακτηριστική εδώ. Έχω αφήσει τα σχετικά αποσπάσματα μαζί με τα παρόμοια της επιστολής του Ιούδα για το τέλος αυτού του κεφαλαίου. Προς το παρόν ας περάσουμε στην προς Γαλάτες.

5.16. Προς Γαλάτες 5:2-4 «Αποχωριστήκατε από τον Χριστό»

Στην προς Γαλάτες επιστολή ο Παύλος πραγματεύεται το θέμα του νόμου και της χάρης καθώς και το γεγονός ότι σωζόμαστε με την χάρη και χωρίς τα έργα του νόμου. Ο λόγος για

το οποίο τα έλεγε αυτά ήταν επειδή κάποιιοι δίδασκαν τους Γαλάτες ότι είχαν να τηρήσουν τον νόμο και ότι ακόμα θα έπρεπε να περιτμηθούν. Όπως είπαμε προηγουμένως οι ψευτοδιδάσκαλοι έρχονται κατά βάση σε δυο εκδόσεις. Η μια διαστρέφει την χάρη του Θεού σε ασέλγεια και η άλλη καταφεύγει στον νομικισμό, επιβάλλοντας την τήρηση του νόμου του Μωσή (Σάββατο, περιτομή, δεκατισμός, εορτές του νόμου κτλ) ή και πραγμάτων που δεν είναι πρόθεση και θέλημα του Θεού για τον πιστό. Οι Γαλάτες είχαν πέσει θύματα της δεύτερης κατηγορίας ψευτοδιδασκάλων. Ο Παύλος αντιμετώπισε το θέμα κάνοντας καθαρό τι μια τέτοια αναχώρηση από το πραγματικό ευαγγέλιο θα σήμαινε:

Προς Γαλάτες 5:2-4

«Προσέξτε, εγώ ο Παύλος σας λέω ότι, αν κάνετε την περιτομή, ο Χριστός δεν θα σας ωφελήσει σε τίποτε. Διαμαρτύρομαι ξανά προς κάθε άνθρωπο που κάνει την περιτομή, ότι είναι χρεώστης να εκτελεί ολόκληρο τον νόμο. Αποχωριστήκατε από τον Χριστό, όσοι ανακηρύσσετε δίκαιοι από τον νόμο· ξεπέσατε από τη χάρη.»

Δεν μπορείς να αποχωριστείς από κάτι αν ποτέ δεν είσαι ένα, ενωμένος, με αυτό. Οι άνθρωποι στους οποίους αναφέρεται ο Παύλος ήταν πραγματικοί πιστοί, ένα με τον Χριστό. Αυτό όμως θα άλλαζε άρδην στην περίπτωση που αναζητούσαν την δικαίωση τους μέσα από τα έργα του νόμου. Σ' αυτή την περίπτωση θα αποχωρίζονταν από τον Χριστό και θα ξέπεφταν από την χάρη. Επομένως είναι δυνατό κάποιος να αποχωριστεί από τον Χριστό και να ξεπέσει από την χάρη. Να είναι δηλαδή σήμερα με Αυτόν αλλά να μην είναι στο μέλλον, να τον έχει αποχωριστεί, λόγω της προσκόλλησης, όπως στην περίπτωση των Γαλατών, σε κάποιο διεστραμμένο δόγμα. Ας σημειώσουμε επίσης εδώ ότι αυτοί θα ξέπεφταν της χάρης. Δεν είναι δηλαδή ότι η χάρη θα τους πετούσε έξω αλλά ότι ΑΥΤΟΙ θα ξέπεφταν, θα έφευγαν από την χάρη. Η χάρη του Θεού επομένως μας κρατεί όσο θέλουμε να κρατηθούμε από αυτή. Αλλά αν κάποιος το επιθυμεί μπορεί να ξεπέσει από αυτήν.

Επιπρόσθετα όπως ο Παύλος αναφέρει μερικούς στίχους πιο κάτω:

Προς Γαλάτες 5:7

«**Τρέχετε** καλά· ποιος σας εμπόδισε στο να μη πείθεστε στην αλήθεια;»

Δείτε ότι χρησιμοποιεί παρελθοντικό χρόνο: **έτρεχαν** καλά στο παρελθόν αλλά όχι πλέον. Κάποιος τους εμπόδιζε, προφανώς διδάσκοντας τους να τηρούν τον νόμο και να περιττηθούν. Σαν αποτέλεσμα δεν έτρεχαν πλέον καλά, αλλά ήταν καθ' οδό προς αποπλάνηση. Επομένως είναι δυνατόν να τρέχει κανείς καλά αλλά έπειτα αυτό να αλλάξει και να αποπλανηθεί από το σωστό δρόμο και από την πίστη.

Τώρα το ερώτημα που ίσως θα πρέπει να ρωτήσει κανείς: αν κάποιος αποχωριστεί από τον Χριστό και επομένως ξεπέσει της χάρης θα σωθεί; Νομίζω ότι η απάντηση είναι καθαρή στην προς Εφεσίους 2:8 και στο κατά Ιωάννη 15. Σύμφωνα με την προς Εφεσίους η σωτηρία είναι με χάρη διάμεσου της πίστης. Αν αυτοί οι Γαλάτες ξέπεφταν από την χάρη τότε δεν θα καλύπτονταν πλέον από την προς Εφεσίους 2:8. Επίσης σύμφωνα με το κατά Ιωάννη 15:6:

Κατά Ιωάννη 15:6

«Αν κάποιος δεν μείνει ενωμένος μαζί μου, ρίχνεται έξω, όπως το κλήμα, και ξεραινεται· και τα μαζεύουν και τα ρίχνουν σε φωτιά, και καίγονται.»

Όποιος δεν μένει ενωμένος με τον Χριστό, όποιος τον αποχωρίζεται, έχει τέλος όμοιο με αυτό που περιγράφεται στον παραπάνω στίχο και που επομένως δίνει και την απάντηση τι θα συνέβαινε στην περίπτωση εκείνων από τους Γαλάτες που θα αποχωρίζονταν από τον Χριστό.

Για να συνοψίσουμε λοιπόν είναι όντως δυνατόν ένας πιστός να αποχωριστεί, λόγω πλάνης τον Χριστό. Και αυτό όπως

στην περίπτωση των Γαλατών μπορεί να συμβεί όταν κάποιος αντικαθιστά το έργο του Χριστού με τον νόμο και προσπαθεί μέσω αυτού να δικαιωθεί.

Δυστυχώς αρκετοί χρησιμοποιούν της προς Γαλάτες για να παν στον άλλο άκρο λέγοντας ότι ο Θεός ενδιαφέρεται μόνο για την πίστη μας και τα έργα δεν έχουν ουδεμία σημασία, λες και πίστη και έργα μπορούν να υπάρχουν ξεχωριστά το ένα από το άλλο. Ο Λούθηρος κάποτε είπε το εξής σωστό:

«είναι αδύνατο να διαχωρίσει κανείς πίστη και έργα, όπως αδύνατο είναι να διαχωρίσει κανείς την ζέση και το φως από την φωτιά⁶» .

Αυτό είναι αλήθεια. Δεν μπορεί κανείς να ξεχωρίσει την πίστη από τα έργα. Πάνε μαζί. Η «άκαρπη» πίστη δεν μπορεί να σώσει, όχι γιατί ο καρπός είναι υποθετικά αυτός που θα μας έσωζε και αυτός λείπει. Απεναντίας η πίστη που μένει άκαρπη δεν μπορεί να σώσει γιατί δεν είναι πραγματική πίστη! Είναι νεκρά όπως ο Ιάκωβος είπε (Ιακώβου 2:26) και τέτοια πίστη δεν σώζει. Το μήνυμα αυτού του βιβλίου δεν είναι με κανένα τρόπο σωτηρία με έργα. Δεν υπάρχει τέτοια σωτηρία! Αυτό που υπάρχει είναι σωτηρία δια της πίστεως, πίστης όμως που πρέπει να τηρηθεί έως τέλους και η οποία θα πρέπει να είναι - και θα είναι αν μείνουμε ενωμένοι με τον Χριστό - καρποφόρα. Θα συνοψίζα μάλιστα το μήνυμα αυτού του βιβλίου σε ένα στίχο που είδαμε πιο πριν:

Προς Γαλάτες 5:6

«Επειδή, στον Ιησού Χριστό ούτε η περιτομή έχει κάποια ισχύ ούτε η ακροβυστία, **αλλά η πίστη, που ενεργείται με αγάπη.**»

Πίστη δια της αγάπης ενεργουμένη! Πίστη, αγάπη, έργα που ο Θεός ήδη προετοίμασε για να περπατήσουμε σ' αυτά! Και τα τρία παν μαζί και δεν νομίζω ότι κάποιο από αυτά μπορεί πραγματικά να σταθεί μόνο του χωρίς να έχει και τα άλλα.

---

⁶ Luther: An introduction to St. Paul's letter to the Romans.

5.17. Προς Τιμόθεο 2:11-13: “αν τον αρνούμαστε και εκείνος θα μας αρνηθεί”

Το επόμενο απόσπασμα που θα ήθελα να δούμε είναι στην προς Τιμόθεο Β 2:11-13. Εκεί διαβάζουμε:

Προς Τιμόθεο Β 2:11-13

«Πιστός είναι ο λόγος· επειδή, αν πεθάναμε μαζί του, θα ζήσουμε και μαζί του· αν υπομένουμε, θα βασιλεύσουμε και μαζί του· αν τον αρνούμαστε, κι εκείνος θα μας αρνηθεί· αν αποτούμε, εκείνος μένει πιστός· να αρνηθεί τον εαυτό του δεν μπορεί.»

Ποιος «αν τον αρνούμαστε θα μας αρνηθεί»; Η απάντηση είναι ο Χριστός. Αυτός είναι Εκείνος που πέθανε και θα βασιλέψει και πάλι. Μπορεί λοιπόν κάποιος να αρνηθεί τον Χριστό; Αν δεν υπήρχε τέτοια πιθανότητα τότε δεν θα υπήρχε και λόγος ο Παύλος να το αναφέρει. Ναι λοιπόν αυτό είναι δυνατό. Δεν θα πρέπει κανείς να το κάνει αλλά πλανημένος μπορεί να το κάνει. Τι θα συμβεί τότε; Το απόσπασμα δεν αφήνει περιθώρια για υποθέσεις: «αν τον αρνούμαστε, κι εκείνος θα μας αρνηθεί».

Μερικοί αποφεύγοντας αυτό το απόσπασμα πηγαίνουν στον στίχο 33 και λένε: «δες όμως τον στίχο 33: «αν αποτούμε, εκείνος μένει πιστός· να αρνηθεί τον εαυτό του δεν μπορεί». Ακολούθως προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν αυτόν τον στίχο για να υποστηρίξουν ότι αν τον αρνούμαστε δεν είναι δα και κάτι τόσο σοβαρό αφού Αυτός είναι πιστός ακόμα και όταν εμείς αποτούμε και άρα - καταλήγουν - δεν θα μας αρνηθεί. Μια τέτοια όμως ερμηνεία του αποσπάσματος είναι προφανώς λανθασμένη αφού μόλις ένα στίχο πιο πριν το διαβάσαμε καθαρά : αν τον αρνούμαστε θα μας αρνηθεί. Αυτό που ο στίχος 33 μας λέει είναι ότι Αυτός είναι πάντα πιστός, χωρίς αυτό όμως να σημαίνει ότι μας δέχεται όταν εμείς τον αρνούμαστε, αφού ένα στίχο πιο μπροστά ο Παύλος ξεκαθάρισε αυτό το θέμα. Είναι αυτή μια αντίθεση ανάμεσα σε μας, αν αποτούμε και σε Εκείνον που είναι πάντα πιστός. Ο Κύριος μένει πάντα πιστός. Εμείς μπορεί και να απιστήσουμε, αλλά Αυτός ποτέ!

5.18. Ιακώβου 5:19-20: «ο αποπλανημένος αδελφός»

Διαβάζοντας περαιτέρω ας πάμε στην Ιακώβου 5:19-20:

«Αδελφοί, αν κάποιος ανάμεσα σας αποπλανηθεί από την αλήθεια, και κάποιος άλλος τον φέρει πίσω, ας ξέρει ότι, αυτός που έφερε πίσω έναν αμαρτωλό από την πλάνη του δρόμου του, θα σώσει μια ψυχή από τον θάνατο, και θα σκεπάσει πλήθος αμαρτιών.»

Η φράση «αν κάποιος ανάμεσα σας αποπλανηθεί από την αλήθεια», κάνει για μια ακόμα φορά καθαρό ότι ένας αδελφός – και το απόσπασμα αναφέρεται σε αδελφούς: «Αδελφοί, αν κάποιος ανάμεσα σας» - μπορεί να αποπλανηθεί από την αλήθεια. Τι αυτό σημαίνει; Μπορεί να ακολουθήσει διεστραμμένες διδασκαλίες – όπως κάποιιοι από τους Γαλάτες που ήθελαν να ακολουθήσουν τον νόμο σαν μέσω της δικαίωσης τους – ή να ακολουθήσει αμαρτωλές πρακτικές. Σχετικά με το τελευταίο δεν μιλάμε εδώ για μια περιστασιακή αμαρτία ενώ περπατάμε στον σωστό δρόμο (δείτε την συζήτηση μας αργότερα αναφορικά με την Ιωάννου Α). Αυτό για το οποίο μιλάμε είναι για κάποιον που έχει αποπλανηθεί από την αλήθεια, έχει αποπλανηθεί από το φως και περπάτα τώρα στο σκοτάδι. Είναι λοιπόν δυνατόν κάποιος ανάμεσα σε μας τους αδελφούς να αποπλανηθεί από την αλήθεια; Δυστυχώς είναι.

Τώρα ο Ιακώβος μας λέει: ότι αν ένας αδελφός επιστρέψει κάποιον που έχει αποπλανηθεί από την αλήθεια «θα σώσει μια ψυχή από τον θάνατο». Μιλώντας το απόσπασμα για θάνατο της ψυχής αυτής κάνει καθαρό ότι αν αυτή δεν επιστραφεί, έστω και αν κάποτε ήταν στον ίδιο δρόμο της πίστης, θα συναντήσει όχι την αιώνια ζωή αλλά το αντίθετο αυτής. Την ίδια αλήθεια βρίσκουμε και σε άλλα μέρη των επιστολών. Να μερικά:

Προς Ρωμαίους 8:13

«Επειδή, αν ζείτε σύμφωνα με τη σάρκα, πρόκειται να πεθάνετε, αν, όμως, διαμέσου του Πνεύματος, θανατώνετε τις πράξεις του σώματος, θα ζήσετε.»

Προς Γαλάτες 6:7-8

«Μη γελιέστε, ο Θεός δεν εμπαίζεται, γιατί ότι σπείρει ο άνθρωπος, αυτό και θα θερίσει. Συνεπώς, όποιος σπέρνει στη σάρκα, θα θερίσει από τη σάρκα φθορά, ενώ όποιος σπέρνει στο Πνεύμα, θα θερίσει από το Πνεύμα ζωή αιώνια.»

Προς Εβραίους 10:26-27

«Επειδή, αν εμείς αμαρτάνουμε εθελούσια, αφού λάβαμε τη γνώση της αλήθειας, δεν απολείπεται πλέον θυσία για τις αμαρτίες· αλλά κάποια φοβερή αναμονή κρίσης και έξαψη φωτιάς, η οποία πρόκειται να κατατρώει τούς ενάντιους.»

Θερίζουμε αιώνια ζωή όταν σπέρνουμε στο Πνεύμα, στην νέα μας φύση. Ο Παύλος είναι ξεκάθαρος «όποιος σπέρνει στο Πνεύμα, θα θερίσει από το Πνεύμα ζωή αιώνια». Αυτό δεν σημαίνει ότι είμαστε αλάνθαστοι ή αναμάρτητοι. Κανένας μας δεν είναι. Αυτά όμως είναι λάθη καθώς περπατάμε στον δρόμο της πίστης. Επιδιώκουμε να ζήσουμε μια ζωή δικαιοσύνης, μια ζωή όπως την θέλει ο Κύριος, κάνοντας το θέλημα Του και στο δρόμο έχουμε εδώ και εκεί κάποια επεισόδια αμαρτίας. Αλλά αυτά είναι απλά επεισόδια, και όχι κάτι που πραγματικά εργαζόμαστε, κάτι δηλαδή που πράττουμε σαν συνήθειο και τρόπο ζωής μας. Αν αυτό όμως δεν συμβαίνει και κατ' ουσία ζούμε μια ζωή αμαρτίας, εργαζόμαστε την ανομία, τότε θα θερίσουμε αυτό που σπείραμε και από τα όσα είδαμε αυτό δεν είναι παρά φοβερή αναμονή κρίσης και έξαψη φωτιάς, φθορά και θάνατος. Τώρα ίσως μερικοί να διερωτηθούν: «μα γιατί; Δεν είναι η σωτηρία μόνο διάμεσου της πίστεως;». Ναι σωστά, είναι. Όμως πραγματική πίστη και το να ζει κανείς σύμφωνα με την σάρκα, να εργάζεται την ανομία, είναι πράγματα που ποτέ δεν πάνε μαζί. Είναι ή το ένα ή το άλλο. Δεν μπορεί να είμαστε και στα δυο ταυτόχρονα.

5.19. “Μερικοί θα αποστατήσουν από την πίστη”

Προχωρώντας στην προς Τιμόθεο Α διαβάζουμε:

Προς Τιμόθεο Α 4:1-3

«Το Πνεύμα, μάλιστα, λέει με σαφήνεια, ότι στους έσχατους καιρούς **μερικοί θα αποστατήσουν από την πίστη**, προσέχοντας σε πνεύματα πλάνης και σε διδασκαλίες δαιμονίων, διαμέσου της υπόκρισης ψευδολόγων, που έχουν τη συνειδησή τους καυτηριασμένη, οι οποίοι εμποδίζουν τον γάμο, προστάζοντας αποχή από ορισμένα φαγητά, τα οποία ο Θεός τα έκτισε για να τα παίρνουν με ευχαριστία οι πιστοί και εκείνοι που γνώρισαν την αλήθεια.»

Και πάλι, αν κάποιος που ήρθε στην πίστη είναι αδύνατο να την εγκαταλείψει, να αποστατήσει, τότε θα ήταν αδύνατο και για τους ανθρώπους για τους οποίους το Πνεύμα μιλάει εδώ να το κάνουν. Όμως όπως είναι προφανές δεν είναι αδύνατο. Πως συμβαίνει αυτό στην περίπτωση τους; Με το να πέσουν θύματα ψευτοδιδασκάλων που με την σειρά τους δεν είναι παρά εργαλεία πνευμάτων πλάνης. Μιλήσαμε προηγουμένως για δυο κύριες ομάδες ψευτοδιδασκάλων: εκείνους που διαστρέφουν την χάρη του Θεού σε ασέλγεια και εκείνους που προωθούν ψευτοταπείνωση και συμμόρφωση με πράγματα που ο Θεός ποτέ δεν ζήτησε και που αντίκεινται στο θέλημα Του. Και οι δυο ομάδες έχουν την συνειδηση τους καυτηριασμένη και επομένως δεν έχουν καθόλου περιορισμούς. Απ' ότι φαίνεται οι ψευτοδιδάσκαλοι του παραπάνω αποσπάσματος ανήκουν σε εκείνους της δεύτερης κατηγορίας, εκείνους δηλαδή που μέσω προσποίησης ταπεινότητας προωθούν, σαν τάχα να είναι το θέλημα του Θεού, αποχή από φαγητά ή τον γάμο. Αυτό είναι και πάλι πολύ σχετικό. Δεν ήταν παρά 2 περίπου αιώνες αργότερα, στην σύνοδο της Ελβίρας το 306 μ.Χ., που αποφασίστηκε σύμφωνα με τον κανόνα 33 ότι: «όλοι οι επίσκοποι, πρεσβύτεροι και διάκονοι και όλοι οι άλλοι κληρικοί θα πρέπει να απέχουν εντελώς από τις γυναίκες τους και δεν θα πρέπει να έχουν παιδιά», ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για το υποχρεωτικό της αγαμίας, κάτι που αργότερα έγινε προαπαιτούμενο για διακόνους μερικών δογμάτων.

Οι ψευτοδιδάσκαλοι πάντα οδηγούν αυτούς που τους ακολουθούν σε λάθος δρόμο και θα πρέπει λοιπόν να είμαστε ενήμεροι και με τα μάτια μας ανοιχτά. Αυτό όμως μπορεί να γίνει μόνο αν εμείς οι ίδιοι γνωρίζουμε για τον εαυτό μας αυτό που ο Λόγος του Θεού λέει. Διαβάζουμε λοιπόν τον Λόγο του Θεού μόνοι μας, χωρίς τα «γυαλιά» αγαπημένων δογμάτων ή βασιζόμαστε ουσιαστικά την πίστη μας σε ότι άλλοι λένε σχετικά με τον Λόγο; Υπάρχουν πολλά αγαπημένα πιστεύω και πολλοί είναι οι ακόλουθοι τους, είναι ωστόσο λιπηρή η διαπίστωση ότι: **δεν θα έφταναν σε αυτά τα πιστεύω αν διάβαζαν την Βίβλο μόνοι τους, χωρίς κάποιος να τους τα διδάξει**. Βλέπουν αυτές τις «αλήθειες» μόνο αν φορέσουν τα συγκεκριμένα «γυαλιά» ερμηνείας της Βίβλου που κάποιος τους έδωσε. Η Βίβλος όμως ερμηνεύει τον εαυτό της και δεν χρειάζεται τέτοια γυαλιά.

Κλείνοντας αυτό το μέρος θα ήθελα να μας ενθαρρύνω να ανοίξουμε την Γραφή και να την διαβάσουμε προσεκτικά επικεντρώνοντας στο τι το κείμενο μας λέει και χωρίς να το περνάμε μέσα από το φίλτρο των θεωριών και θεολογικών ερμηνειών που μπορεί να έχουμε ακούσει. Ο Θεός λέει αυτό που εννοεί και εννοεί αυτό που λέει. Αν ένα συγκεκριμένο δόγμα είναι στην Βίβλο, θα το δεις καθαρά όταν την διαβάξεις. Αν όμως μια άποψη δεν γίνεται εμφανής παρά μόνο αν βάλεις συγκεκριμένα «γυαλιά» ερμηνείας της Γραφής, θα ήμουν πολύ διστακτικός στο να θεωρήσω μια τέτοια άποψη βιβλική.

5.20. Προς Τιμόθεο Α 5:8: “αρνήθηκε την πίστη και είναι χειρότερος άπιστου”

Για να δούμε ένα παράδειγμα του πως ο Παύλος εννοούσε την πίστη και ότι γι’ αυτόν δεν ήταν μια απλή ομολογία αλλά τρόπος ζωής, ας πάμε στην προς Τιμόθεο Α 5. Εκεί ο Παύλος γράφει στον Τιμόθεο σχετικά με τις χήρες και τις υποχρεώσεις που παιδιά και εγγόνια έχουν προς αυτές. Οι στίχοι 3 και 4 μας λένε:

Προς Τιμόθεο Α 5:3-4

«Να τιμάς τις χήρες, αυτές που είναι πραγματικά χήρες. Και αν μια χήρα έχει παιδιά ή εγγόνια, ας μαθαίνουν πρώτα να κάνουν ευσεβή την ίδια τους την οικογένεια, και να αποδίδουν τιμές στους προγόνους τους· επειδή, αυτό είναι καλό και ευπρόσδεκτο μπροστά στον Θεό.»

Ο Θεός νοιάζεται για τις χήρες και έδωσε εντολή ότι πρώτα παιδιά και εγγόνια θα πρέπει να φροντίζουν για τις ανάγκες τους. Αυτό είναι το θέλημα του Θεού. Ας υποθέσουμε όμως τώρα ότι ένα πιστός με χήρες στην οικογένεια του, αρνείται να κάνει αυτό το θέλημα. Ο Παύλος μιλά γι' αυτό το θέμα χωρίς περιστροφές στην προς Τιμόθεο Α 5:8:

«Αν, όμως, κάποιος δεν προνοεί για τους δικούς του, μάλιστα για τους οικείους, αρνήθηκε την πίστη, και είναι χειρότερος από έναν άπιστο.»

Δεν νομίζω ότι θα μιλούσε κανείς με αυτόν τον τρόπο σήμερα. Πολλοί σήμερα φοβούνται να πουν την αλήθεια, φοβούμενοι μη και προσβάλουν με αυτήν κάποιον. Αλλά ο απόστολος Παύλος δεν είχε τέτοιους ενδοιασμούς και είμαι σίγουρος ότι αγαπούσε τους ανθρώπους περισσότερο πιθανόν από όλους μας. Πιστεύω μάλιστα ότι δεν είχε τέτοιους ενδοιασμούς ακριβώς επειδή τους αγαπούσε και τους ήθελε να γνωρίζουν την αλήθεια. Ο Παύλος και οι άλλοι απόστολοι καθώς επίσης και ο Κύριος πάνω απ' όλους δεν θεωρούσαν την πίστη σαν κάτι που ποτέ δεν μπορεί να την αρνηθεί κανείς, ούτε θεωρούσαν κάποιον σαν πιστό απλά επειδή εκείνος έτσι χαρακτηριζε τον εαυτό του. Όταν ο Παύλος έλεγε στους Κορινθίους να εξετάσουν τους εαυτούς του κατά πόσο ήταν στην πίστη δεν αναφέρονταν σε ανθρώπους που είχαν με το στόμα τους αρνηθεί τον Κύριο. Αυτοί σίγουρα δεν ήταν στην πίστη. Αντ' αυτού αναφέρονταν σε ανθρώπους που ενώ θεωρούσαν εαυτούς ότι ήταν στη πίστη, αρνούσανταν πιθανόν να την κάνουν πράξη, τρόπο ζωής, αρνούμενοι για παράδειγμα να φροντίσουν την οικογένεια τους συμπεριλαμβανόμενων και της χήρας μητέρας τους ή γιαγιάς τους.

Και αυτοί δεν ήταν στην πίστη, και έστω και αν φραστικά δεν είχαν αρνηθεί τον Κύριο το είχαν ωστόσο κάνει με τις πράξεις τους. Επομένως αρνούμαι την πίστη δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι σηκώνομαι και αρνούμαι με το στόμα μου τον Κύριο (αν και αυτό μπορεί επίσης να συμβεί). Περισσότερο συχνά σημαίνει ότι αρνούμαι – συστηματικά, κατά κανόνα – να κάνω πράξη όσα συνδέονται με την πίστη. Αυτή είναι η νεκρή πίστη για την οποία μιλάει ο Ιάκωβος. Είναι η πίστη που μπορεί να μην ομολόγει τα σωστά αρνείται όμως – κατά κανόνα και συστηματικά – να τα ζήσει. Ο Παύλος χρησιμοποιώντας την περίπτωση ενός «πιστού» που αρνούνταν να φροντίσει την οικογένεια του, είπε χωρίς περιστροφές ότι όποιος το έκανε αυτό αρνήθηκε την πίστη και είναι χειρότερος άπιστου.

5.21. “Πήγαινε, και στο εξής μη αμάρτανε»: τι ο Κύριος προσδοκά από συγχωρεμένους αμαρτωλούς

Στο κατά Ιωάννη 8:3-11 έχουμε ένα ζωντανό παράδειγμα της αγάπης και της συγχώρεσης του Κυρίου προς τους αμαρτωλούς. Ας το διαβάσουμε λοιπόν:

«Οι δε γραμματείς και οι Φαρισαίοι φέρνουν προς αυτόν μια γυναίκα που συνελήφθη να διαπράττει μοιχεία, και, αφού την έστησαν στο μέσον, του λένε: Δάσκαλε, αυτή η γυναίκα συνελήφθη επ' αυτοφώρω διαπράττοντας μοιχεία. Και στον νόμο ο Μωσής πρόσταξε σε μας, οι γυναίκες αυτού του είδους να λιθοβολούνται· εσύ, λοιπόν, τι λες; Και το έλεγαν αυτό δοκιμάζοντάς τον, για να έχουν να τον κατηγορούν. Ο δε Ιησούς, σκύβοντας κάτω, έγραφε με το δάχτυλό του στη γη. Και επειδή επέμεναν ρωτώντας τον, σηκώνοντας το κεφάλι, είπε σ' αυτούς: Όποιος από σας είναι αναμάρτητος, ας ρίξει πρώτος την πέτρα εναντίον της. Και πάλι, σκύβοντας κάτω, έγραφε στη γη. Και εκείνοι, όταν το άκουσαν, και ελεγχόμενοι από τη συνείδηση, έβγαινε ένας-ένας, αρχίζοντας από τους πρεσβύτερους μέχρι τους τελευταίους· και ο Ιησούς έμεινε μόνος, και η γυναίκα που

στεκόταν στο μέσον. Και όταν ο Ιησούς σήκωσε το κεφάλι, και μη βλέποντας κανέναν, εκτός από τη γυναίκα, της είπε: Γυναίκα, πού είναι εκείνοι οι κατηγοροί σου; Δεν σε καταδίκασε κανένας; Και εκείνη είπε: Κανένας, Κύριε. Και ο Ιησούς είπε σ' αυτήν: **Ούτε εγώ σε καταδικάζω · πήγαινε, και στο εξής μη αμαρτάνε.**»

Βλέπουμε εδώ την μεγάλη αγάπη του Κυρίου μας. Δεν θέλει με κανένα τρόπο τον θάνατο του ασεβή. Αυτό που θέλει είναι να επιστρέψει ο ασεβής από την οδό του και να ζήσει. Όπως διαβάζουμε στον Ιεζεκιήλ 33:11

«Πες τους: Ζω εγώ, λέει ο Κύριος ο Θεός, **δεν θέλω τον θάνατο του αμαρτωλού, αλλά να επιστρέψει ο ασεβής από τον δρόμο του, και να ζει**· επιστρέψτε, επιστρέψτε από τους πονηρούς σας δρόμους· γιατί να πεθάνετε, οίκος Ισραήλ;»

Αυτό ήταν και είναι το θέλημα του Θεού σχετικά με τον ασεβή: τον θέλει να μετανοήσει και να επιστρέψει. Αυτό τώρα δεν σημαίνει ότι είναι αδιάφορος προς την αμαρτία. Στον αμαρτωλό όμως Αυτός λέει: «Ούτε εγώ σε κατακρίνω. Το παρελθόν είναι παρελθόν. ΠΗΓΑΙΝΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΞΗΣ ΜΗΝ ΑΜΑΡΤΑΝΕ». Σημειώστε εδώ ότι δεν λέει απλά «ούτε εγώ σε κατακρίνω», αλλά επίσης «**πήγαινε και στο εξής μην αμαρτάνε**». Προσδοκά λοιπόν Αυτός κάτι από τον αμαρτωλό: να πάει και να μην αμαρτάνει πλέον. Ας είμαστε ευγνώμονες για την συγχώρεση του Κυρίου, ας την θεωρούμε σαν μια καινούργια αρχή και ας «πάμε και στο εξής να μην αμαρτάνουμε».

5.22 Η πραγματική οικογένεια του Ιησού: «Εκείνοι που ακοούν τον Λόγο του Θεού και τον κάνουν»

Στο κατά Λουκά 8:20-21 διαβάζουμε για το ποιους ο Κύριος αναγνωρίζει σαν αδελφια Του και οικογένεια Του:

Κατά Λουκά 8:20-21

«Και του αναγγέλλθηκε από μερικούς, λέγοντας: Η μητέρα σου και οι αδελφοί σου στέκονται έξω, θέλοντας να σε δουν. Και εκείνος, απαντώντας, είπε σ' αυτούς: **Μητέρα μου και αδελφοί μου είναι αυτοί, που ακούν τον λόγο του Θεού και τον εκτελούν.**»

Εκείνοι που ακούν αλλά και επίσης κάνουν, εκτελούν, τον Λόγο είναι τα αδέρφια του Χριστού. Όπως έχουμε πολλές φορές δει μέχρι τώρα είναι για τον Ιησού η εκτέλεση του Λόγου αυτό που μετρά. Το άκουσμα του Λόγου πρέπει να ακολουθείτε επίσης και από εκτέλεση αυτών που ακούσαμε.

5.23. Προς Κορινθίους Α 5:5 «ώστε το πνεύμα του να σωθεί κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού»

Προχωρώντας στην προς Κορινθίους Α 5 διαβάζουμε για ασέλγειες βαριάς μορφής που λάμβαναν χώρα στην εκκλησία της Κορίνθου:

Προς Κορινθίους Α 5:1-5

«**ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ** γενικά ότι ανάμεσά σας υπάρχει πορνεία, **και τέτοιου είδους πορνεία, που ούτε ανάμεσα στα έθνη δεν αναφέρεται**, ώστε κάποιος να έχει τη γυναίκα του πατέρα του. Κι εσείς είστε φουσκωμένοι και δεν πενήθησατε μάλλον, για να εκδιωχθεί από ανάμεσά σας αυτός που έκανε τούτο το έργο; Επειδή, εγώ, ως απών με το σώμα, παρών όμως με το πνεύμα, έκρινα ήδη, σαν να είμαι παρών, αυτόν που με τέτοιον τρόπο το έπραξε αυτό, στο όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, αφού συγκεντρωθείτε εσείς, και το δικό μου πνεύμα, μαζί με τη δύναμη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, να παραδώσετε τον άνθρωπο αυτού του είδους στον σατανά για όλεθρο της σάρκας, **ώστε το πνεύμα του να σωθεί κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού.**»

Ανάμεσα σε ποιους ήταν η πορνεία στην οποία ο Παύλος αναφέρεται; «Ανάμεσα σας», ανάμεσα στους πιστούς, λέει ο

Παύλος. Αυτό αμέσως μας λέει ότι ένας πιστός είναι ικανός ακόμα και για πορνεία τέτοιου βαθμού που ούτε τα έθνη δεν την ανάφεραν. Τώρα θα ήθελα να αναρωτηθούμε το εξής: αυτοί οι οποίοι έπρατταν αυτά τα πράγματα και οι οποίοι απ' ότι φαίνεται ήταν «πιστοί» θα σώζονταν αν δεν μετανοούσαν για αυτά τα οποία έπρατταν; Η ερώτηση είναι κάπως ρητορική αφού η απάντηση είναι στο κείμενο και στον τρόπο αντίδρασης του Παύλου. Για να τον ξαναδούμε:

Προς Κορινθίους Α 5:4-5

«αφού συγκεντρωθείτε εσείς, και το δικό μου πνεύμα, μαζί με τη δύναμη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, να παραδώσετε τον άνθρωπο αυτού του είδους στον σατανά για όλεθρο της σάρκας, ώστε το πνεύμα του να σωθεί κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού.»

Ο λόγος που αυτός ο άνθρωπος θα έπρεπε να παραδοθεί στον σατανά ήταν ώστε μέσα από «τον όλεθρο της σαρκός» που αυτή η παράδοση θα συνεπάγονταν να οδηγηθεί σε μετάνοια «ώστε το πνεύμα του να σωθεί κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού.» Για να το πούμε με άλλα λόγια: αν η σάρκα, ο παλιός άνθρωπος, αυτού του ανθρώπου συντρίβονταν και ο άνθρωπος αυτός μετανοούσε τότε το πνεύμα του, αυτός ο ίδιος, θα σώζονταν την ημέρα του Κυρίου. Από αυτό είναι προφανές ότι εάν αυτός ο «όλεθρος της σαρκός» δεν συνέβαινε και ο άνθρωπος αυτός δεν μετανοούσε αλλά συνέχιζε στην αμαρτία του, τότε το πνεύμα του δεν θα σώζονταν την ημέρα του Κυρίου. Για να το αποτρέψει αυτό ο Παύλος και για να φέρει μετάνοια, λέει παραδώστε αυτόν στον Σατανά προς όλεθρο της σάρκας, του παλιού άνθρωποι. Μετανοήσαν όμως τελικά εκείνοι που έπρατταν τέτοιες και παρόμοιες ασέλγειες; Στην προς Κορινθίους Β ο Παύλος επανέρχεται και πάλι στο θέμα της πορνείας στην εκκλησία της Κορίνθου και να τι λέει:

Προς Κορινθίους Β 12:21

«μήπως πάλι, όταν έρθω σε σας, με ταπεινώσει ο Θεός μου, και πενήθσω πολλούς απ' αυτούς που αμάρτησαν πριν, και που δεν

μετανόησαν εξαιτίας της ακαθαρσίας και της πορνείας και της ασέλγειας που έπραξαν.»

Όπως βλέπουμε δεν ήταν μόνο ένας αλλά πολλοί αυτοί οι οποίοι έπραξαν ακαθαρσία και πορνεία και ασέλγεια. Επίσης όπως βλέπουμε δυστυχώς πολλοί από αυτούς δεν είχαν μετανοήσει γι' αυτό και δεν γνωρίζουμε αν και κατά πόσο ποτέ μετανόησαν.

Μερικά πράγματα που θα ήθελα να σημειώσουμε αναφορικά με αυτούς τους ανθρώπους: η αμαρτία στην οποία υπέπεσαν δεν ήταν απλά ένα επεισόδιο, κάτι στιγμιαίο, αλλά απεναντίας κάτι που, όπως το κείμενο μας λέει, **έπρατταν**, κάτι δηλαδή που ζούσαν. Ήταν με άλλα λόγια ο κανόνας μάλλον παρά η εξαίρεση στην ζωή τους. Για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του Κυρίου «**εργάζονταν** την ανομία» (κατά Ματθαίο 7:23). Εάν δεν μετανούσαν θα έβρισκαν άραγε την πόρτα της Βασιλείας του Θεού ανοιχτή και τον Βασιλιά να τους περιμένει να τους καλωσορίσει επειδή κάποτε πίστεψαν; Η απάντηση είναι όχι. Όπως είναι καθαρό από το κατά Ματθαίο 7:21-23 ο Βασιλιάς δεν θα καλωσορίσει αλλά θα διώξει όσους πράττουν, εργάζονται, την ανομία:

«Δεν θα μπει μέσα στη βασιλεία των ουρανών καθένας που λέει σε μένα: Κύριε, Κύριε · αλλ' αυτός που πράττει το θέλημα του Πατέρα μου, ο οποίος είναι στους ουρανούς. Πολλοί θα μου πουν κατά την ημέρα εκείνη: Κύριε, Κύριε, δεν προφητεύσαμε στο όνομά σου, και στο όνομα σου εκβάλαμε δαιμόνια, και στο όνομά σου κάναμε πολλά θαύματα; Και, τότε, θα ομολογήσω σ' αυτούς, ότι: **Ποτέ δεν σας γνώρισα · φεύγετε από μένα εσείς που εργάζεστε την ανομία.**»

Σε αντίθεση με πολλούς σήμερα που προτιμούν να αγνοούν την παραπάνω πραγματικότητα ο Παύλος δεν την αγνοούσε. Γι' αυτό και τα είχε με την εκκλησία της Κορίνθου που αλαζονικά αδιαφορούσε και δεν είχε λάβει την απαιτούμενη δράση έτσι ώστε αυτοί οι άνθρωποι να έρθουν σε μετάνοια ώστε «το πνεύμα τους να σωθεί κατά την ημέρα του Κυρίου».

5.24. Πέτρου Β 2: «ήταν καλύτερα σ' αυτούς να μη γνωρίσουν τον δρόμο της δικαιοσύνης»

Άφησα για το τέλος δυο από τα πλέον «βαριά» θα έλεγα αποσπάσματα αυτού του κεφαλαίου, που είναι μάλιστα και αρκετά όμοια μεταξύ τους: την Πέτρου Β 2 και την επιστολή του Ιούδα. Ας αρχίσουμε από την Πέτρου Β. Αυτή η επιστολή έχει τρία κεφάλαια. Το μεγαλύτερο από αυτά περιγράφει κάποιους ιδιαίτερα επικίνδυνους ανθρώπους. Έχουμε ήδη δει μέρη από αυτό το κεφάλαιο στην αναφορά μας στους ψευτοδιδασκάλους. Ας διαβάσουμε όμως τώρα ένα μεγαλύτερο κομμάτι αυτού:

Πέτρου Β 2:1-19

«Υπήρξαν, όμως, και ψευδοπροφήτες ανάμεσα στον λαό, όπως και μεταξύ σας θα υπάρξουν ψευτοδάσκαλοι, οι οποίοι θα εισαγάγουν με πλάγιο τρόπο αιρέσεις απώλειας, καθώς θα αρνούνται και τον Δεσπότη που τους αγόρασε, φέρνοντας επάνω στον εαυτό τους γρήγορη απώλεια. Και πολλοί θα ακολουθήσουν στις απώλειές τους, για τους οποίους ο δρόμος της αλήθειας θα δυσφημηθεί. Και θα σας εμπορευθούν με πλαστά λόγια, χάρη πλεονεξίας· των οποίων η καταδίκη, από τον παλιό καιρό, δεν μένει αργή, και η απώλειά τους δεν νυστάζει. Επειδή, αν ο Θεός δεν λυπήθηκε αγγέλους που αμάρτησαν, αλλά αφού τους έριξε στον τάρταρο δεμένους με αλυσίδες σκότους, τους παρέδωσε για να φυλάγονται προς κρίση· και αν δεν λυπήθηκε τον αρχαίο κόσμο, αλλά, φέρνοντας κατακλυσμό επάνω στον κόσμο των ασεβών, φύλαξε όγδοο τον Νώε, ως κήρυκα δικαιοσύνης· και κατέκρινε σε καταστροφή τις πόλεις των Σοδόμων και των Γομόρρων, και τις αποτέφρωσε, κάνοντάς τες παράδειγμα εκείνων που πρόκειται να ασεβούν· και ελευθέρωσε τον δίκαιο Λωτ, που καταθλιβόταν από την ακόλαστη διαγωγή των ανόμων· (επειδή, ο δίκαιος, κατοικώντας ανάμεσά τους, με το βλέμμα και με την ακοή βασάνιζε από ημέρα σε ημέρα τη δίκαιη ψυχή του, εξαιτίας των άνομων έργων τους)· ο Κύριος ξέρει να ελευθερώνει από τον πειρασμό τους ευσεβείς, τους δε άδικους να τους διατηρεί για την ημέρα της κρίσης, ώστε να τιμωρούνται· μάλιστα, κι αυτούς που ακολουθούν πίσω από τη σάρκα με επιθυμία ακαθαρσίας, και

καταφρονούν την εξουσία· είναι τολμητές, αυθάδεις, δεν τρέμουν βλασφημώντας τα αξιώματα· ενώ, οι άγγελοι, καίτοι είναι μεγαλύτεροι σε ισχύ και δύναμη, δεν φέρνουν εναντίον τους βλάσφημη κρίση μπροστά στον Κύριο. Αυτοί, όμως, σαν τα φυσικά άλογα ζώα, γεννημένα για κυριέυση και φθορά, βλασφημούν για πράγματα που αγνοούν, και θα καταφθαρούν μέσα στη δική τους φθορά, και θα πάρουν τον μισθό της αδικίας τους· στοχάζονται για ηδονή την καθημερινή απόλαυση, είναι κηλίδες και ψεγάδια, ζουν απολαυστικά μέσα στις απάτες τους, συμποσιάζουν μαζί σας· έχουν μάτια γεμάτα από μοιχεία, και χωρίς να σταματούν από την αμαρτία· δελεάζουν αστήρικτες ψυχές, έχουν την καρδιά γυμνασμένη σε πλεονεξίες, είναι παιδιά κατάρας· αφού άφησαν τον ίσιο δρόμο, πλανήθηκαν, και ακολούθησαν τον δρόμο του Βαλαάμ, του γιου του Βοσόρ, που αγάπησε τον μισθό της αδικίας· ελέγχθηκε, όμως, για τη δική του παρανομία· ένα άφωνο υποζύγιο, που μίλησε με φωνή ανθρώπου, εμπόδισε την παραφροσύνη του προφήτη. Αυτοί είναι άνυδρες πηγές, σύννεφα που παρασύρονται από ανεμοστρόβιλο, για τους οποίους το πυκνό σκοτάδι φυλάγεται στον αιώνα. Επειδή, μιλώντας υπερήφανα λόγια ματαιότητας, με τις επιθυμίες της σάρκας, με τις ασέλγειες, δελεάζουν εκείνους οι οποίοι πραγματικά απέφυγαν αυτούς που ζουν μέσα σε πλάνη· οι οποίοι τούς υπόσχονται ελευθερία, ενώ οι ίδιοι είναι δούλοι της διαφθοράς· δεδομένου ότι, από όποιον κάποιος πέφτει νικημένος, γίνεται και δούλος του.»

Πολλοί αρνούνται ότι οι άνθρωποι στους οποίους το απόσπασμα αυτό αναφέρεται ήταν ποτέ πιστοί. Και όντως, από τα μέχρι τώρα θα μπορούσε κάποιος να πει ότι δεν είναι 100% καθαρό ότι οι άνθρωποι στους οποίους ο Πέτρος αναφέρεται ήταν ποτέ Χριστιανοί, αν και οι ενδείξεις περί αυτού δεν λείπουν: θα αρνούνται και τον Δεσπότη που τους αγόρασε. Επίσης όπως διαβάσαμε: «αφού άφησαν τον ίσιο δρόμο πλανηθήκαν». Πως άραγε μπορεί να αφήσει κανείς τον ίσιο δρόμο αν ποτέ δεν ήταν στον ίσιο δρόμο; Ωστόσο, οι στίχοι της Πέτρου Β που ακολουθούν δεν αφήνουν περιθώρια αμφιβολίας ότι αυτοί για τους οποίους ο Πέτρος μιλά ανήκαν κάποτε πραγματικά στην οικογένεια των

πιστών αλλά στραφήκαν προς τα πίσω, επιστρέφοντας στα μολύσματα του κόσμου:

Πέτρου Β 2:20-22

«Επειδή, αν, αφού απέφυγαν τα μολύσματα του κόσμου, διαμέσου της επίγνωσης του Κυρίου και Σωτήρα, του Ιησού Χριστού, μπλέχτηκαν ξανά σ' αυτά και πέφτουν νικημένοι, έγιναν σ' αυτούς τα τελευταία χειρότερα από τα πρώτα. Επειδή, ήταν καλύτερα σ' αυτούς να μη γνωρίσουν τον δρόμο της δικαιοσύνης, παρά, αφού τον γνώρισαν, να κάνουν πίσω από την άγια εντολή που τους παραδόθηκε. Συνέβηκε δε σ' αυτούς εκείνο της αληθινής παροιμίας: «Ο σκύλος γύρισε ξανά στο δικό του ξέρασμα»· και: «Το γουρούνι, αφού λούστηκε, γύρισε ξανά στο κύλισμα του βούρκου».

Το ότι αυτοί οι άνθρωποι ανήκαν κάποτε στην οικογένεια των πιστών είναι προφανές από τα ακόλουθα γεγονότα:

ι) «απέφυγαν τα μολύσματα του κόσμου, διαμέσου της επίγνωσης του Κυρίου και Σωτήρα» Μιλάει εδώ για επίγνωση του Κυρίου και επίγνωση του Κυρίου χωρίς πίστη δεν γίνεται. Ακόμα και σαν πιστοί το να γνωρίσουμε τον Κύριο μας είναι στόχος μας και όχι κάτι που γίνεται αυτόματα.

Το ότι αυτοί οι άνθρωποι ήταν κάποτε στην οικογένεια των πιστών με προσωπική γνώση του Κυρίου είναι προφανές από την χρήση της λέξης «επίγνωση» που χρησιμοποιείται πέρα από την μετάφραση και στο αρχαίο κείμενο. Αυτή η λέξη δεν σημαίνει απλά εγκεφαλική, επιφανειακή, γνώση. Εν αντιθέσει, σημαίνει επακριβής γνώση που εφαρμόζεται επίσης στην πράξη. Να πως ένα από τα πλέον έγκυρα λεξικά της Βίβλου, το λεξικό του Vine την ορίζει:

Επίγνωση: «σημαίνει «ακριβή, πλήρη γνώση, διάκριση, αναγνώριση» αποδίδοντας πληρέστερη ή πλήρη γνώση. Αυτός που έχει επίγνωση έχει μεγαλύτερη συμμετοχή από τον απλά

«γνωρίζοντα» στο υπό γνώση αντικείμενο, και αυτό έχει επομένως μεγαλύτερη επιρροή σε αυτόν» (η έμφαση έχει προστεθεί)

Η λέξη «επίγνωση» είναι το ουσιαστικό του ρήματος «επιγινώσκω». Σχετικά με αυτό το ρήμα μας λέει και πάλι ο Vine:

«σημαίνει «παρατηρώ, **πλήρως κατανοώ, σημειώνω με προσοχή, διακρίνω**» και υποθέτει μια περισσότερο βαθιά γνώση του υπό γνώση αντικείμενου απ' ότι το ρήμα «γινώσκω»; μπορεί επίσης να σημαίνει **προχωρημένη γνώση**. Έτσι για παράδειγμα στην προς Ρωμαίους 1:32 «οίτινες τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ **ἐπιγνόντες**» σημαίνει «γνωρίζαν πολύ καλά» ενώ στην προς Ρωμαίους 1:21 «**γνόντες** τὸν Θεόν» σημαίνει απλά ότι είχε πέσει στην υπόληψη τους. Μερικές φορές η λέξη «επιγινώσκω» σημαίνει ειδική συμμετοχή στο υπό γνώση αντικείμενο, και δίνει μεγαλύτερο βάρος στα όσα αναφέρεται. Έτσι στο κατά Ιωάννη 8:32, «και γνώσεθε τὴν ἀλήθειαν» το ρήμα γινώσκω χρησιμοποιείται ενώ στην προς Τιμόθεο Α 4:3: «τοῖς πιστοῖς και ἐπεγνωκόσι τὴν ἀλήθειαν» το ρήμα επιγινώσκω χρησιμοποιείται **δίνοντας έμφαση στην συμμετοχή στην αλήθεια.**» (η έμφαση έχει προστεθεί)

Κάποιος που δεν πιστεύει μπορεί να ακούσει για τον Θεό αλλά ο Λόγος δεν μπαίνει στην καρδιά του και επομένως δεν θα οδηγήσει ποτέ σε πραγματική γνώση του Ιησού Χριστού, πόσο μάλλον προχωρημένη γνώση που η λέξη «επίγνωση» υπονοεί.

Μερικές από τις υπάρχουσες μεταφράσεις στα Νέα Ελληνικά αναγνωρίζουν το γεγονός ότι η λέξη «επίγνωση» σημαίνει βαθειά, προχωρημένη, γνώση και μεταφράζουν το αντίστοιχο απόσπασμα της Πέτρου Β ανάλογα. Άλλες δες το αφήνουν σαν επίγνωση. Να για παράδειγμα δυο μεταφράσεις που βρήκα:

«Αν οι άνθρωποι, λοιπόν, που **με τη βαθιά γνώση του Κυρίου μας και σωτήρα Ιησού Χριστού** έχουν αποφύγει τη διαφθορά του κόσμου, αναμειχθούν πάλι σ' αυτήν και βγουν νικημένοι, τότε βρίσκονται σε χειρότερη κατάσταση από πριν. Θα ήταν καλύτερα γ' αυτούς να μην είχαν γνωρίσει την οδό της σωτηρίας, παρά

αφού τη γνωρίσουν να εγκαταλείψουν την άγια εντολή που τους παραδόθηκε.» [Ελληνική Βιβλική Εταιρία, μετάφραση στην Δημοτική]

«Γιατί, αν, ενώ έχουν αποχωριστεί από τα μολύσματα του κόσμου χάρη στη σωστή γνώση του Κυρίου και Σωτήρα Ιησού Χριστού, εμπλέκονται πάλι σ' αυτά, με αποτέλεσμα να νικιούνται, τότε τα στερνά τους έχουν γίνει χειρότερα από τα πρώτα. Γιατί θα ήταν πράγματι προτιμότερο γι' αυτούς να μην είχαν γνωρίσει τη ζωή της δικαιοσύνης, παρά, αφού τη γνώρισαν, να εγκαταλείψουν την άγια εντολή που τους παραδόθηκε.» [μετάφραση «Λόγος»]

Αν και νομίζω ότι έχει γίνει καθαρό ότι η γνώση του Κυρίου που αυτοί οι άνθρωποι είχαν ήταν βαθιά και στην πράξη, άρα γνώση που μόνο σε πιστούς προσιδιάζει, και όχι απλά εγκεφαλική γνώση, δίνω παρακάτω για όσους το επιθυμούν μερικές επιπλέον περιπτώσεις όπου η λέξη «επίγνωση» χρησιμοποιείται αναφορικά με την γνώση του Θεού και του Κυρίου μας Ιησού Χριστού:

Προς Εφεσίους 4:11-14

«Κι αυτός έδωσε άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτες, άλλους δε ευαγγελιστές, άλλους δε ποιμένες και δασκάλους, για την τελειοποίηση των αγίων, για το έργο της διακονίας, για την οικοδομή του σώματος του Χριστού· μέχρις ότου όλοι ανεξάρτητα να φτάσουμε στην ενότητα της πίστης, και της επίγνωσης του Υιού του Θεού, σε τέλειο άνδρα, σε μέτρο ηλικίας του πληρώματος του Χριστού· για να μη είμαστε πλέον νήπιοι, με το να κυματιζόμαστε και να περιφερόμαστε με κάθε άνεμο της διδασκαλίας, μέσα στη δολιότητα των ανθρώπων, μέσα στην πανουργία προς μεθόδευση της πλάνης »

Προς Εφεσίους 1:17

«δεν παύω να ευχαριστώ τον Θεό για σας, αναφέροντας εσάς στις προσευχές μου· προκειμένου, ο Θεός του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο Πατέρας της δόξας, να σας δώσει πνεύμα σοφίας και αποκάλυψης, σε επίγνωση του »

Προς Κολοσσαείς 1:9-10

«Γι' αυτό κι εμείς, από την ημέρα που το ακούσαμε, δεν παύουμε να προσευχόμαστε για σας, και να δεόμαστε να γίνετε πλήρεις από την επίγνωση του θελήματός του με κάθε σοφία και πνευματική σύνεση· για να περπατήσετε αντάξια στον Κύριο, ευαρεστώντας σε όλα, καρποφορώντας σε κάθε έργο αγαθό, και αυξανόμενοι στην επίγνωση του Θεού.»

Προς Κολοσσαείς 2:1-2

«Επειδή, θέλω να ξέρετε ποιον μεγάλο αγώνα έχω για σας και γι' αυτούς που είναι στη Λαοδικεία, και για όσους δεν έχουν δει σωματικά το πρόσωπό μου· για να παρηγορηθούν οι καρδιές τους, καθώς θα ενωθούν μαζί, με αγάπη, και σε κάθε πλούτο της πληροφορίας της σύνεσης, σε επίγνωση του μυστηρίου του Θεού και Πατέρα και του Χριστού »

Προς Κολοσσαείς 3:9-10

«Μη λέτε ψέματα ο ένας στον άλλον, αφού ξεντυθήκατε τον παλιό άνθρωπο, μαζί με τις πράξεις του· και ντυθήκατε τον καινούργιο, αυτόν που ανακαινίζεται σε επίγνωση, σύμφωνα με την εικόνα εκείνου που τον έκτισε »

Προς Τιμόθεο Β 2:24-25

«Ο δούλος του Κυρίου, όμως, δεν πρέπει να μάχεται, αλλά να είναι πράος προς όλους, διδακτικός, ανεξίκακος, διδάσκοντας με πραότητα αυτούς που αντιφρονούν· μήπως και ο Θεός δώσει σ' αυτούς μετάνοια, ώστε να γνωρίσουν την αλήθεια [αρχαίο κείμενο: «εις επίγνωσην αληθείας»], και να συνέλθουν από την παγίδα του διαβόλου, από τον οποίο είναι παγιδευμένοι στο θέλημα εκείνου.»

Νομίζω ότι δεν θα ήταν σοβαρό να υποστηρίξουμε ότι κάποιο από αυτά τα αποσπάσματα που αναφέρονται στην επίγνωση του Θεού και του Γιου Του θα μπορούσε επίσης να έχει εφαρμογή και σε ανθρώπους που δεν ήταν πιστοί. Αναρωτιέμαι όμως γιατί παρ' όλα αυτά μερικοί αντιτίθενται με σθεναρό τρόπο στην ιδέα ότι εκείνοι της Πέτρου Β ήταν κάποτε πιστοί, όταν είναι

τόσο καθαρά γραμμένο στην Γραφή ότι μπλέχτηκαν ξανά στα μολύσματα του κόσμου, αφού πρώτα τα είχαν αποφύγει «διαμέσου της επίγνωσης του Κυρίου και Σωτήρα Ιησού Χριστού», την ίδια επίγνωση που είναι ο στόχος και η προσευχή για μας τους πιστούς; Θα μας συμβούλευα να μην αντιπαλεύουμε τον Λόγο του Θεού για χάρη των οποιονδήποτε αγαπημένων μας πιστεώω αλλά σαν μικρά παιδιά να δεχτούμε αθώα τον Λόγο, αφού άλλωστε σ' Αυτόν, τον ζωντανό Λόγο του Θεού, θα δώσουμε μια μέρα λογαριασμό.

ii) Το ότι αυτοί της προς Πέτρου Β ήταν κάποτε πιστοί είναι επίσης φανερό και από το γεγονός ότι, σύμφωνα με το κείμενο, «κάνουν πίσω από την άγια εντολή που τους παραδόθηκε». Θα μπορούσε άραγε ο Θεός να έχει παραδώσει την άγια εντολή σε απίστευτους; Δεν το νομίζω.

Μιλώντας για εντολή, έρχεται στο μυαλό μου και το εξής απόσπασμα από την πρώτη επιστολή του Παύλου προς τον Τιμόθεο:

Προς Τιμόθεο Α 6:12-14

«Αγωνίζου τον καλό αγώνα της πίστης, κράτα την αιώνια ζωή, στην οποία και προσκλήθηκες, και ομολόγησες την καλή μαρτυρία, μπροστά σε πολλούς μάρτυρες. Παραγγέλλω σε σένα μπροστά στον Θεό, ο οποίος ζωοποιεί τα πάντα, και στον Ιησού Χριστό, που έδωσε μαρτυρία της καλής ομολογίας μπροστά στον Πόντιο Πιλάτο, φύλαξε την εντολή αμόλυντη, άμεμπτη, μέχρι την εμφάνεια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού »

Γιατί πραγματικά να χρειάζονταν ο Παύλος να πει στον Τιμόθεο να φυλάξει αμόλυντη την εντολή αν υποθετικά αυτός ήταν αδύνατο να την μολύνει;

Πηγαίνοντας πίσω σε εκείνους της προς Πέτρου Β: αυτοί ήταν αποδέκτες της «αγίας εντολής» που θα έλεγα ότι είναι ο Λόγος του Θεού και ότι αυτός ορίζει σαν θέλημα του Θεού προς εμάς, σαν εντολές Του. Όπως για παράδειγμα η Ιωάννου Α 3:23 μας λέει:

«Και η εντολή του είναι τούτη: Να πιστέψουμε στο όνομα του Υιού του, του Ιησού Χριστού, και να αγαπάμε ο ένας τον άλλον, καθώς μας έδωσε εντολή.»

Επιπρόσθετα, αυτοί της Πέτρου Β «γνώρισαν τον δρόμο της δικαιοσύνης». Και πάλι στο αρχαίο κείμενο η λέξη «επίγνωση» χρησιμοποιείται. Όπως μια μετάφραση χαρακτηριστικά έχει αυτό το απόσπασμα:

«Γιατί θα ήταν καλύτερα γι' αυτούς να μην είχαν γνωρίσει καλά την οδό της δικαιοσύνης παρά, αφού τη γνώρισαν καλά, να στραφούν πίσω στην αμαρτία από την άγια εντολή που τους παραδόθηκε.» [Μεταγλώττιση]

Αυτοί οι άνθρωποι είχαν λοιπόν σε βάθος γνώση του δρόμου της δικαιοσύνης. Τον είχαν γνωρίσει καλά. Θα μπορούσε αλήθεια κάτι τέτοιο να συμβεί αν αυτοί ήταν κάτι άλλο από πιστοί; Δεν νομίζω. Αυτό που νομίζω τα γεγονότα πολύ καθαρά λένε είναι ότι οι άνθρωποι αυτοί ανήκαν κάποτε στην οικογένεια των πιστών αλλά αποστάτησαν της πίστης. Αποστατώ σημαίνει ότι ανήκω κάπου αλλά μετά το προδίδω, κάνω πίσω, παίρνω αποστάσεις από αυτό. Τέτοιοι, αποστάτες, ήταν και οι άνθρωποι της Πέτρου Β 2.

Ποιο τώρα θα είναι το τέλος αυτών των ανθρώπων; Η απάντηση είναι στα παρακάτω αποσπάσματα της Πέτρου Β 2:

«Επειδή, θα ήταν καλύτερα σ' αυτούς να μη γνωρίσουν τον δρόμο της δικαιοσύνης, παρά, αφού τον γνώρισαν, να κάνουν πίσω από την άγια εντολή που τους παραδόθηκε.

Και:

«των οποίων η καταδικη, από τον παλιό καιρό, δεν μένει αργή, και η απώλειά τους δεν νυστάζει.»

5.25. Ιούδας: “ασεβείς, που μεταστρέφουν τη χάρη του Θεού μας σε ασέλγεια»

Η επιστολή του Ιούδα είναι πολύ σύντομη, μόλις 25 στίχοι. Είναι ωστόσο πολύ δυναμική και φαίνεται ότι έχει γραφτεί με τον χαρακτήρα του επειγόντος. Από τον τρίτο κιόλας στίχο μπαίνει κατ’ ευθείαν στο θέμα:

Ιούδας 3

«Αγαπητοί, επειδή καταβάλλω κάθε επιμέλεια να σας γράφω για την κοινή σωτηρία, αναγκάστηκα να σας γράψω, προτρέποντας στο να αγωνίζεστε για την πίστη, η οποία μια φορά για πάντα παραδόθηκε στους αγίους.»

«Η πίστη η οποία μια φορά για πάντα παραδόθηκε στους αγίους» ήταν σε κίνδυνο και οι πιστοί έπρεπε να αγωνιστούν γι’ αυτή. Τι άραγε συνέβαινε; Ο επόμενος στίχος μας δίνει την απάντηση:

Ιούδας 4

«Επειδή, μερικοί άνθρωποι εισχώρησαν λαθραία, οι οποίοι είχαν από τον παλιό καιρό προαναγγελθεί σ’ αυτή την καταδίκη, ασεβείς, που μεταστρέφουν τη χάρη του Θεού μας σε ασέλγεια, και αρνούνται τον μόνο δεσπότη και Κύριο μας, τον Ιησού Χριστό.»

Υπήρχαν λοιπόν κάποιοι που έκαναν δυο πράγματα:

1. Μετέστρεφαν την χάρη του Θεού σε ασέλγεια.
2. Αρνούνταν τον μόνο Δεσπότη και Κύριο μας Ιησού Χριστό.

Πως όμως το έκαναν αυτό; Όπως ο Ιούδας μας λέει: «εισχώρησαν λαθραία», κρυφά, χωρίς κάποιος να τους πάρει ειδηση. Αυτό με την σειρά του μας λέει ότι δεν έβγαίναν φωναχτά και έλεγαν ότι ο «Ιησούς Χριστός δεν είναι ο Κύριος και Δεσπότης μας», γιατί έτσι θα γίνονταν αντιληπτοί. Αντ’ αυτού το έκαναν «λαθραία», φορώντας μάσκες μέσα από τις οποίες έκρυβαν τα

πραγματικά τους πρόσωπα, πιθανόν κατά τον ίδιο τρόπο που ο Παύλος μας λέει ότι οι υπηρέτες του Σατανά μετασχηματίζουν τους εαυτούς τους σε διακόνους δικαιοσύνης:

Προς Κορινθίους Β 11:13-15

«Επειδή, οι άνθρωποι αυτού του είδους είναι ψευδαπόστολοι, δόλιοι εργάτες, που μετασχηματίζονται σε αποστόλους του Χριστού. Και δεν είναι τίποτε το θαυμαστό· επειδή, ο ίδιος ο σατανάς μετασχηματίζεται σε άγγελο φωτός. Δεν είναι, λοιπόν, μεγάλο αν και οι διάκονοί του μετασχηματίζονται σε διακόνους της δικαιοσύνης· που το τέλος τους θα είναι σύμφωνα με τα έργα τους.»

Οι εργάτες του Σατανά δεν έρχονται παρουσιάζοντας τους εαυτούς τους σαν αυτό που πραγματικά είναι, λύκοι, γιατί τότε θα γίνονταν αντιληπτοί. Αντ' αυτού έρχονται καμουφλαρισμένοι με δέρματα προβάτων. Παρουσιάζονται σαν «διάκονοι δικαιοσύνης», αλλά τα έργα τους δείχνουν ότι μόνο αυτό δεν είναι.

Τα έργα, ο καρπός κάποιου, η ζωή την οποία ζει και αυτά τα οποία πράττει είναι ο καθαρότερος και θα έλεγα ο μόνος πραγματικός δείκτης του κατά πόσο κάποιος είναι πραγματικό πρόβατο ή πραγματικός λύκος που φοράει για καμουφλάρισμα προβιά. Ο Κύριος το είπε αυτό πολύ καθαρά στο κατά Ματθαίο 7:15-20:

«Προσέχετε δε από τους ψευδοπροφήτες, που έρχονται σε σας με ενδύματα προβάτων, από μέσα όμως είναι αρπακτικοί λύκοι. Θα τους γνωρίσετε από τους καρπούς τους· μήπως μαζεύουν σταφύλια από αγκάθια ή σύκα από τριβόλια; Έτσι, κάθε καλό δέντρο κάνει καλούς καρπούς· ενώ το σαπρό δέντρο κάνει κακούς καρπούς. Δεν μπορεί ένα καλό δέντρο να κάνει κακούς καρπούς ούτε ένα σαπρό δέντρο να κάνει καλούς καρπούς. Κάθε δέντρο που δεν κάνει καλό καρπό κόβεται και ρίχνεται στη φωτιά. Επομένως, από τους καρπούς τους θα τους γνωρίσετε.»

Παρά το καμουφλάζ, οι καρποί, τα έργα αυτών των ανθρώπων - και όχι οι προβιές που φοράνε - είναι το αλάνθαστο κριτήριο που δείχνει ποιανού υπηρέτες πραγματικά αυτοί είναι.

Προχωρώντας παραπέρα ο στίχος 12 μας λέει: «Αυτοί είναι κηλίδες στις αγάπες σας, οι οποίοι συμποσιάζουν άφοβα». Οι «αγάπες» ήταν γεύματα που οι πιστοί είχαν μεταξύ τους, σαν εκκλησία. Άλλες μεταφράσεις το κάνουν αυτό πιο καθαρό:

«Αυτοί είναι βρώμικες κηλίδες, που συμμετέχουν χωρίς ντροπή στα κοινά σας δείπνα.» [Βιβλική Εταιρία, μετάφραση στην Δημοτική]

«Οι άνθρωποι αυτοί αποτελούν κηλίδες στα αδελφικά τραπέζια σας, καθώς συντρώνε αδίσταχτα μαζί σας.» [μετάφραση Λόγου]

Με άλλα λόγια αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν κανένα ενδοιασμό και φόβο να συμμετέχουν μαζί με τους πιστούς όταν κάθονταν όλοι μαζί σαν εκκλησία για φαγητό. Συνοψίζοντας λοιπόν:

i) Αυτοί οι άνθρωποι είχαν εισχωρήσει λαθραία. Αυτό δείχνει ότι είχαν καμουφλάρει τους εαυτούς τους για να φαίνονται σαν πρόβατα ενώ στην πραγματικότητα ήταν αρπακτικοί λύκοι.

ii) Έπαιρναν μέρος στα κοινά γεύματα των πιστών άφοβα.

iii) Οι πιστοί δεν είχαν ιδέα ότι αυτοί ήταν στην πραγματικότητα λύκοι και αγνοούσαν τον κίνδυνο που διέτρεχαν. Αν ήξεραν τον κίνδυνο, θα αγωνίζονταν ήδη για την πραγματική πίστη και δεν θα ήταν ανάγκη ο Ιούδας να στείλει την επιστολή του με το χαρακτήρα του επειγόντος.

Νομίζω ότι τα παραπάνω μας λένε ότι αυτοί οι ψευτοδιδάσκαλοι παρουσίαζαν εαυτούς σαν Χριστιανούς. Η επιστολή του Ιούδα είναι παρόμοια με την Πέτρου Β 2 που επίσης μιλάει για ψευτοδιδασκάλους που πριν να μετατραπούν σε τέτοιοι ανήκαν στην οικογένεια των πιστών. Δεν γνωρίζω αν και

τα δυο αποσπάσματα αναφέρονται ακριβώς στην ίδια κατάσταση, αλλά ο μόνος τρόπος που βλέπω αυτοί οι άνθρωποι να εισχώρησαν χωρίς να τους πάρουν ειδηση παρά τις διαστροφές που διάδιδαν είναι να παρίσταναν τους Χριστιανούς.

Περνώντας τώρα πιο συγκεκριμένα σε αυτά που αυτοί έκαναν, αυτά όπως είδαμε ήταν η διαστροφή της χάρης του Θεού σε ασέλγεια και η άρνηση του μόνου Δεσπότη και Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Ας πάμε τώρα εν συντομία στο καθένα από αυτά ξεχωριστά:

«Μεταστρέφουν την χάρη του Θεού σε ασέλγεια»

Οι άνθρωποι αυτοί διέστρεφαν την χάρη του Θεού σε ασέλγεια. Πως όμως το έκαναν αυτό. Πιστεύω μέσα από διαστρεμμένη διδασκαλία, με λόγο και με έργο. Η «χάρη» του Θεού την οποία αυτοί κήρυτταν χωρούσε επίσης και την ασέλγεια. Με άλλα λόγια η «χάρη» ήταν κατ' αυτούς τρόπον τινά διαβατήριο για την αμαρτία. Ζούσε κάποιος στην αμαρτία; Δεν πειράζει δα και τόσο. Η κατ' αυτούς «χάρη» το κάλυπτε και αυτό. Είναι δύσκολο να πει κανείς με ακρίβεια το τι ακριβώς γίνονταν και δεν θα ήθελα να πω περισσότερα από αυτά που το κείμενο λέει. Είναι ωστόσο γεγονός και γραμμένο στο κείμενο ότι αυτοί οι άνθρωποι διέστρεφαν την χάρη του Θεού σε διαβατήριο για την αμαρτία, σε ασέλγεια.

«Αρνούνται τον μόνο Δεσπότη και Κύριο μας Ιησού Χριστό»

Δεσπότης σημαίνει απόλυτος Κύριος. Με άλλα λόγια ο Ιούδας χρησιμοποιεί δυο πολύ όμοιες λέξεις, η μια από αυτές, η λέξη Δεσπότης, πολύ δυνατή, για να καταδείξει το απόλυτο της Κυριότητας του Ιησού Χριστού, την οποία αυτοί οι άνθρωποι αρνούσανται.

Είναι όμως αυτό ποτέ δυνατό; Μπορεί ποτέ τέτοιοι άνθρωποι να μπουν λαθραία ανάμεσα στους πιστούς, να έχουν κοινωνία με τους πιστούς, να αρνούνται στην ουσία την Κυριότητα του Ιησού Χριστού, να διαστρέφουν την χάρη του Θεού σε διαβατήριο για την αμαρτία και οι πιστοί να κοιμούνται ουσιαστικά; Δυστυχώς ναι μπορεί. Μάλιστα νομίζω συμβαίνει και σήμερα. Πολλοί είναι αυτοί σήμερα που διδάσκουν ένα μήνυμα φτηνιαρικής χάρης. Μιας χάρης κατά την όποια ο Ιησούς είναι περισσότερο υπηρέτης μας παρά Κύριος. Μιας χάρης κατά την όποια σώζεται κανείς διαπαντός εκείνο το λεπτό που πίστεψε και το τι θα κάνει μετά από αυτό το λεπτό, αν θα μείνει στην πίστη, στην άμπελο του Χριστού, αν θα φέρει καρπό, είναι άσχετο, δεν μετρά και τόσο. Αυτό που μετρά είναι εκείνο το δευτερόλεπτο της πίστης. Η αρχή μάλλον παρά το τέλος. Θέλεις να ζήσεις σύμφωνα με τον κόσμο; Καλό θα ήταν να μην το κάνεις, ίσως σου πουν, αλλά άμα το κάνεις δεν χάθηκε δα και ο κόσμος! Η χάρη είναι χάρη! Για να το συνοψίσουμε σε μια φράση: μπορείς κατ' αυτούς να είσαι το εξής οξύμωρο: Χριστιανός αλλά όχι και μαθητής του Χριστού! Αλλά όπως διαβάζουμε στις Πράξεις των αποστόλων:

Πράξεις 11:26

«και πρώτα στην Αντιόχεια οι μαθητές ονομάστηκαν Χριστιανοί.»

Είναι οι μαθητές που ονομάστηκαν Χριστιανοί. Για να το πούμε αλλιώς: δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως Χριστιανοί που όμως δεν είναι μαθητές του Χριστού. Όποιος δεν είναι μαθητής, ακόλουθος του Ιησού Χριστού, δεν είναι και Χριστιανός.

Όπως ο Γερμανός θεολόγος και αγωνιστής κατά του Χίτλερ Dietrich Bonhoeffer το έθεσε:

«Φτηνιαρική χάρη είναι το να κηρύττει κανείς συγχώρεση χωρίς όμως να απαιτεί μετάνοια ... φτηνιαρική χάρη είναι χάρη χωρίς μαθητεία, χάρη χωρίς σταυρό, χάρη χωρίς τον Ιησού ζωντανό και ενσαρκωμένο»

Τέτοια δυστυχώς είναι η χάρη που αρκετοί διδάσκουν με την διδασκαλία τους να έχει μεγάλη απήχηση. Είναι όμως μια κίβδηλη χάρη, μια διαστροφή της χάρης του Θεού από την οποία θα πρέπει να προστατεύσουμε εαυτούς και να μην πέσουμε θύματα της. Και όπως ο Πέτρος κλείνει την δεύτερη επιστολή του:

Πέτρου Β 3:17-18

«Εσείς, λοιπόν, αγαπητοί, καθώς τα γνωρίζετε αυτά από πριν, φυλάγεστε, για να μη παρασυρθείτε με την πλάνη των ανόμων, και εκπέσετε από τον στηριγμό σας. Αυξάνεστε δε στη χάρη και στη γνώση του Κυρίου μας και Σωτήρα, του Ιησού Χριστού. Σ' αυτόν ας είναι η δόξα και τώρα και στην ημέρα του αιώνα. Αμήν.»

Κεφάλαιο 6 - Χάνουμε άραγε την σωτηρία μας κάθε φορά που αμαρτάνουμε;

Μερικοί υποστηρίζουν ότι μόλις κάποιος αμαρτήσει χάνει πάραυτα την σωτηρία του και χρειάζεται να μετανοήσει και πάλι, μέχρι που να αμαρτήσει και πάλι και να χάσει και πάλι την σωτηρία του κοκ. Δεν νομίζω όμως ότι είναι έτσι. Κάποιος μπορεί να είναι στην πίστη και δυστυχώς να αμαρτήσει, να πέσει ενώ είναι στην σωστή οδό και να ξανασηκωθεί και να συνεχίσει. Όπως η Ιωάννου Α μας λέει:

Ιωάννου Α 1:5-2:2

«Και αυτή είναι η υπόσχεση, την οποία ακούσαμε απ' αυτόν και την αναγγέλλουμε σε σας, ότι: Ο Θεός είναι φως και σ' αυτόν δεν υπάρχει κανένα σκοτάδι. Αν πούμε ότι έχουμε κοινωνία μαζί του και περπατάμε στο σκοτάδι, λέμε ψέματα και δεν πράττουμε την αλήθεια. Αν, όμως, περπατάμε μέσα στο φως, όπως αυτός είναι μέσα στο φως, έχουμε κοινωνία ο ένας με τον άλλον, και το αίμα του Ιησού Χριστού, του Υιού του, μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία. Αν πούμε ότι δεν έχουμε αμαρτία, εξαπατούμε τον εαυτό μας και η αλήθεια δεν υπάρχει μέσα μας. Αν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, ο Θεός είναι πιστός και δίκαιος ώστε να συγχωρήσει σε μας τις αμαρτίες, και να μας καθαρίσει από κάθε αδικία. Αν πούμε ότι δεν αμαρτήσαμε, κάνουμε αυτόν ψεύτη και

ο λόγος του δεν υπάρχει μέσα μας. Παιδάκια μου, αυτά σας τα γράφω, για να μη αμαρτήσετε· αν, όμως, κάποιος αμαρτήσει, έχουμε παράκλητο προς τον Πατέρα, τον Ιησού Χριστό τον Δίκαιο. Κι αυτός είναι μέσον εξιλασμού για τις αμαρτίες μας· και όχι μονάχα για τις δικές μας, αλλά και για τις αμαρτίες όλου του κόσμου.»

Θέλω εδώ να υπογραμμίσω τον στίχο 7: «Αν, όμως, περπατάμε μέσα στο φως, όπως αυτός είναι μέσα στο φως, έχουμε κοινωνία ο ένας με τον άλλον, και το αίμα του Ιησού Χριστού, του Υιού του, μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία». Γιατί άραγε να υπάρχει ανάγκη το αίμα του Ιησού να μας καθαρίσει από κάθε αμαρτία ενώ περπατάμε στο φως; Αυτό που εγώ τουλάχιστον καταλαβαίνω από αυτό είναι ότι το περπάτημα στο φως δεν σημαίνει κατ' ανάγκη και ότι δεν θα αμαρτήσουμε. Αυτό που εννοώ είναι ότι η αμαρτία είναι μια πιθανότητα και σ' αυτή την περίπτωση αλλά είναι ένα περιστασιακό επεισόδιο, κάτι που βάζουμε στην άκρη και προχωρούμε μπροστά. Δεν πράττουμε, δεν ζούμε, την αμαρτία. Πέφτει στον δρόμο μας και μάλιστα μάλλον εύκολα⁷ αλλά δεν την πράττουμε, εθελούσια, σαν συνήθεια και τρόπο ζωής. Και καθώς ομολογούμε τις αμαρτίες μας το αίμα του Χριστού μας καθαρίζει απ' όλες.

Τώρα το περπάτημα στο φως δεν είναι το μοναδικό σενάριο για ένα πιστό. Υπάρχει και άλλο και αυτό είναι το περπάτημα στο σκοτάδι. Όπως ο απόστολος μας λέει:

---

⁷ Όπως η προς Εβραίους 12:1 μας λέει: «ας απορρίψουμε κάθε βάρος και την αμαρτία που εύκολα μας περιπλέκει» Η φράση «εύκολα μας περιπλέκει» είναι μια λέξη στο αρχαίο κείμενο, η λέξη «ευπερίστατον», που η μόνη φορά που χρησιμοποιείται είναι εδώ. Κατά τον Ιωάννη τον Χρυσόστομο σημαίνει ότι «στέκεται τριγύρω μας» δηλώνοντας έτσι ότι είναι κοντά, έτοιμη να συμβεί. Ο Βρετανός Tyndale που έκανε μια από τις πρώτες μεταφράσεις στα Αγγλικά έχει μεταφράσει αυτή την λέξη σαν «την αμαρτία που κρέμεται από πάνω μας» („the sin that hangeth on us“).

Χάνουμε άραγε την σωτηρία μας κάθε φορά που αμαρτάνουμε;

Ιωάννου Α 1:6

«Αν πούμε ότι έχουμε κοινωνία μαζί του και περπατάμε στο σκοτάδι, λέμε ψέματα και δεν πράττουμε την αλήθεια.»

Η φράση «πράττουμε την αλήθεια» είναι αυτή που ξεχωρίζει για μένα εδώ. Όταν περπατάμε στο σκοτάδι δεν πράττουμε την αλήθεια, το οποίο διαβάζοντας το διαφορετικά σημαίνει ότι όταν δεν πράττουμε την αλήθεια τότε περπατάμε στο σκοτάδι. Η Ιωάννου Α 2:9-11 μας δίνει μια άμεση εφαρμογή των παραπάνω:

«Εκείνος που λέει ότι είναι μέσα στο φως, αλλά μισεί τον αδελφό του, είναι μέχρι τώρα μέσα στο σκοτάδι. Εκείνος που αγαπάει τον αδελφό του μένει μέσα στο φως, και σκάνδαλο σ' αυτόν δεν υπάρχει. Εκείνος, όμως, που μισεί τον αδελφό του είναι μέσα στο σκοτάδι και περπατάει μέσα στο σκοτάδι, και δεν ξέρει πού πηγαίνει, επειδή το σκοτάδι έχει τυφλώσει τα μάτια του.»

Και Ιωάννου Α 4:20

«Αν κάποιος πει, ότι: Αγαπάω τον Θεό, όμως μισεί τον αδελφό του, είναι ψεύτης· επειδή, όποιος δεν αγαπάει τον αδελφό του, που τον είδε, τον Θεό που δεν τον είδε, πως μπορεί να τον αγαπάει;»

Επιπρόσθετα Ιωάννου Α: 3:14-15

«Εμείς γνωρίζουμε ότι έχουμε μεταβεί από τον θάνατο στη ζωή, επειδή αγαπάμε τους αδελφούς· εκείνος που δεν αγαπάει τον αδελφό του, μένει μέσα στον θάνατο. Καθénas που μισεί τον αδελφό του, είναι ανθρωποκτόνος· και ξέρετε ότι κανένas ανθρωποκτόνος δεν έχει αιώνια ζωή, που να μένει μέσα του.»

Βλέπουμε στα παραπάνω ότι έχουμε ήδη δει σε πολλά από τα προηγούμενα αποσπάσματα: όσον αφορά την Αγία Γραφή, δεν είναι τόσο σημαντικό αυτά που λέμε ότι είμαστε αλλά αυτά που οι καρποί μας δείχνουν ότι είμαστε. Όπως ο Ιωάννης μας λέει: αν κάποιος μισεί τον αδελφό του είναι φονιάς και κανένas φονιάς δεν έχει αιώνια ζωή μέσα του. Αν λέει ότι αγαπά τον Θεό μην τον πιστεύεται λέει ο Ιωάννης, γιατί πως είναι δυνατό ενώ δεν αγαπά

τον αδελφό του που τον βλέπει να αγαπά τον Θεό που δεν τον βλέπει; Τώρα ας μου επιτραπεί να ρωτήσω το εξής: πιστεύουμε αλήθεια ότι, βάση των παραπάνω, κάποιος που μισεί τον αδελφό του και δεν έχει μετανοήσει γι' αυτό, θα εισέρθει στην βασιλεία των ουρανών απλά επειδή λέει ότι αγαπά τον Θεό και είναι «αδελφός» (έτσι τουλάχιστον ονομάζεται); Η απάντηση του Ιωάννη είναι νομίζω ολοκάθαρη: όχι! «Κανένας ανθρωποκτόνος δεν έχει αιώνια ζωή που να μένει μέσα του», μας λέει και τα συμφραζόμενα δεν μιλούν για φονιάδες του κόσμου αλλά για Χριστιανούς που μισούν τους αδελφούς τους. Πιστεύω ότι στην Βασιλεία του Θεού θα υπάρχουν πολλοί μετανιωμένοι φονιάδες αλλά δεν θα υπάρχει ούτε ένας αμετανόητος.

Όπως ο Παύλος προειδοποιεί στην προς Γαλάτας 5:19-21

Προς Γαλάτας 5:19-21

«Και φανερά είναι τα έργα της σάρκας, τα οποία είναι: πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρία, μαγεία, έχθρες, έριδα, ζήλια, θυμοί, φατριασμοί, διχοστασίες, αιρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθες, οργιώδη φαγοπότια και τα όμοια με αυτά, **για τα οποία σας προειδοποιώ, όπως κι άλλοτε σας προειδοποίησα ότι αυτοί που πράττουν τέτοια πράγματα δεν θα κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού.**»

«Πράττω» σύμφωνα με το Βιβλικό λεξικό του Strong σημαίνει «εκτελώ συνεχώς και κατά συνήθεια». Γιατί άραγε ο Παύλος να χρειάζεται να προειδοποιήσει τους Γαλάτες πιστούς ότι αυτοί που πράττουν αυτά τα πράγματα δεν θα μπου στην Βασιλεία του Θεού (αυτό είναι που η φράση «κληρονομήσουν την Βασιλεία» σημαίνει - μια έρευνα πάνω στο ρήμα «κληρονομώ» θα το κάνει καθαρό), αν ήταν ήδη και δια παντός στην Βασιλεία από την στιγμή που πίστεψαν και ασχέτως με το συνέβη έπειτα; Είναι προφανές ότι αν αυτό ήταν όντως έτσι τότε δεν θα υπήρχε λόγος να τους προειδοποιήσει. Όμως το έκανε που σημαίνει λοιπόν ότι υπάρχει λόγος. Και ο λόγος είναι πιστεύω απλός: το αν και κατά πόσο ζούμε την πίστη μας, το τι πράττουμε, - τα της πίστης ή τα της σαρκός; - δείχνει και αν είμαστε στην πίστη ή όχι. Για να το πούμε αλλιώς : εκείνοι που λένε ότι είναι πιστοί (και πιθανόν

Χάνουμε άραγε την σωτηρία μας κάθε φορά που αμαρτάνουμε;

κάποτε να ήταν πιστοί), αλλά που την ίδια στιγμή πράττουν την αμαρτία, μισώντας τον αδελφό τους (που ισοδυναμεί με φονικό), ή πράττουν - ζουν, κάνουν σε διαρκή βάση και κατά συνήθεια - κάποια από τα υπόλοιπα έργα της σαρκός που δίνονται στην προς Γαλάτας 5 και δεν μετανοήσουν γι' αυτό, θα βρουν την πόρτα της Βασιλείας κλειστή. Η προς Εβραίους 10:26-27 είναι ξεκάθαρη:

«Επειδή, αν εμείς αμαρτάνουμε εθελούσια, αφού λάβαμε τη γνώση της αλήθειας, δεν απολείπεται πλέον θυσία για τις αμαρτίες· αλλά κάποια φοβερή αναμονή κρίσης και έξαψη φωτιάς, η οποία πρόκειται να κατατρώει τούς ενάντιους.»

Πηγαίνοντας πίσω στην Ιωάννου Α 1:5-7 και διαβάζοντας την και πάλι:

Ιωάννου Α 1: 5-7

«Και αυτή είναι η υπόσχεση, την οποία ακούσαμε απ' αυτόν και την αναγγέλλουμε σε σας, ότι: Ο Θεός είναι φως και σ' αυτόν δεν υπάρχει κανένα σκοτάδι. Αν πούμε ότι έχουμε κοινωνία μαζί του και περπατάμε στο σκοτάδι, λέμε ψέματα και δεν πράττουμε την αλήθεια. Αν, όμως, περπατάμε μέσα στο φως, όπως αυτός είναι μέσα στο φως, έχουμε κοινωνία ο ένας με τον άλλον, και το αίμα του Ιησού Χριστού, του Υιού του, μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία.»

Υπάρχει το περπάτημα στο σκοτάδι και υπάρχει και το περπάτημα στο φως. Εκείνοι που περπατάνε στο φως μπορεί να πέσουν εδώ και εκεί αλλά δεν πράττουν δεν ζουν, την αμαρτία. Αντ' αυτού πράττουν, ζουν κατά συνήθεια, την αλήθεια, προσπαθούν με άλλα λόγια να ζήσουν τον Λόγο του Θεού στην πράξη. Μπορεί να αμαρτάνουν εδώ και εκεί αλλά είναι καθ' οδό. Θα βρουν την πόρτα της βασιλείας ανοικτή.

Στον αντίποδα αυτών είναι εκείνοι που περπατούν στο σκοτάδι και αυτό σημαίνει ότι πράττουν την αμαρτία. Η αμαρτία είναι ο τρόπος ζωής τους. Αν δεν μετανοήσουν θα βρουν τη πόρτα της Βασιλείας κλειστή.

Δεν είναι λοιπόν ένα απλό αμάρτημα καθ' οδόν που βγάξει κάποιον αυτόματα εκτός πίστεως, αλλά η αμαρτία σαν τρόπο ζωής, το να πράττει κανείς την αμαρτία να την ζει δηλαδή σαν συνήθεια. Εδώ όμως ας είμαστε προσεκτικοί καθώς όλες οι συνήθειες έχουν μια αρχή. Έτσι σε περίπτωση που πέσαμε και αμαρτήσαμε ας μην το παίρνουμε ελαφρά την καρδιά αλλά αφού μετανοήσουμε και το ομολογήσουμε στον Κύριο ας φυλάσσουμε τους εαυτούς μας μην τυχόν δώσουμε τόπο στην αμαρτία και αυτό από απλό επεισόδιο γίνει συνήθεια.

Κεφάλαιο 7: συνήθειες αντιρρήσεις

Όντας ένας από εκείνους που κάποτε διδάχτηκαν την διδασκαλία ότι η σωτηρία είναι ουσιαστικά κάτι που λαμβάνει κάποιος την στιγμή που πιστεύει και ανεξαρτήτως τι θα συμβεί με την πίστη του μετά από αυτή την στιγμή, θα σωθεί, γνωρίζω αρκετά καλά μερικά από τα επιχειρήματα που χρησιμοποιούνται για την υποστήριξη αυτής της διδασκαλίας. Παρακάτω είναι μερικά από εκείνα τα οποία έχω ακούσει.

7.1. Είμαι παιδί του Θεού και αυτό δεν αλλάζει με τίποτα

Αυτό το επιχειρήμα πηγαιίνει κάπως έτσι: «Είμαι παιδί του Θεού και αυτό δεν μπορεί να αλλάξει. Εκείνο το δευτερόλεπτο που πίστεψα αναγεννήθηκα και το θέμα της σωτηρίας έκλεισε για μένα. Είμαι σωσμένος ανεξαρτήτως του τι θα συμβεί στο μέλλον. Άλλωστε ένα παιδί είναι πάντα παιδί των γονιών του από την στιγμή της γέννησης του.»

Σχολιασμός

Αυτό το σχόλιο χρησιμοποιεί την αναλογία της φυσικής σχέσης μεταξύ γονιού και παιδιού σύμφωνα με την οποία το παιδί είναι πάντα παιδί των γονιών του. Αλλά ποιο είναι αλήθεια το εύρος της ισχύς αυτού του επιχειρήματος στον πνευματικό χώρο;

Πηγαίνοντας στην Βίβλο βλέπουμε ότι και οι άγγελοι αποκαλούνται γιοι του Θεού στην Βίβλο. Όλοι, και οι εκπεσόντες (Γένεση 6:2), ακόμα και ο Σατανάς (Ιώβ 2:1)! Σημαίνει όμως ότι είναι όλοι αυτοί, **τώρα, στην πραγματικότητα, ουσιαστικά**, γιοι του Θεού με την έννοια ότι έχουν κοινωνία με τον Θεό και ανήκουν στην οικογένεια Του; Όχι! Στην Γένεση 6 διαβάζουμε για αγγέλους που αποστάτησαν. Είναι τώρα σε σκοτεινή φυλακή, στον τάρταρο, περιμένοντας την μέρα της κρίσης (Πέτρου Β 2:4). Μπορεί αλήθεια ο Διάβολος να περιμένει οτιδήποτε άλλο πέρα από την τελική και ολοκληρωτική του καταστροφή, απλά επειδή ήταν κάποτε άγγελος φωτός; Όχι δεν μπορεί. Επιπρόσθετα: εμπόδιζε το γεγονός ότι αυτοί ήταν κάποτε γιοι του Θεού – όπως άλλωστε και ο Αδάμ ήταν – να πέσουν και να καταλήξουν – όπως και θα συμβεί – στην λίμνη της φωτιάς; Όχι δεν το εμπόδιζε. Γιατί λοιπόν παρά αυτές τις αλήθειες ορισμένοι από εμάς επιμένουν ότι όντας παιδιά του Θεού, επειδή κάποτε πιστέψαμε, σημαίνει κατ' ουσία καμιά υποχρέωση καθώς επίσης και ότι μπορούμε να είμαστε και άσωτοι γιοι και ο πατέρας θα συνεχίζει συνεχώς να μας δέχεται και θα μας βάλει στην Βασιλεία Του, **χωρίς εμείς να έχουμε μετανοήσει και επιστρέψει πάλι σ' Αυτόν**. Ας θυμηθούμε τον πατέρα της παραβολής του ασώτου υιού: δέχτηκε πίσω τον γιο Του με μεγάλη χαρά! Ποτέ όμως; Όταν αυτός μετανόησε και επέστρεψε στο σπίτι. Θα μπορούσε ο γιος να συνεχίσει να ζει μακριά από τον πατέρα του και στο τέλος να πεθάνει μόνος και δυστυχισμένος κάπου. Όμως δεν το έκανε. Μετανόησε, επέστρεψε στον σπίτι και αυτό έκανε όλη την διαφορά. Σχετικά με εμάς ο Παύλος μας λέει:

Προς Ρωμαίους 8:12-14

«Επομένως, αδελφοί, είμαστε οφειλέτες, αλλά όχι στη σάρκα, ώστε να ζούμε σύμφωνα με τις επιθυμίες της σάρκας. Γιατί, βέβαια, αν ζείτε κατευθυνόμενοι από τη σάρκα, θα πεθάνετε. Αν όμως με τη δύναμη του Πνεύματος εξουδετερώνετε τις πράξεις του σώματος, θα ζήσετε. Άλλωστε, **όσοι καθοδηγούνται από το Πνεύμα του Θεού, αυτοί είναι γιοι του Θεού.**»

Γίναμε παιδιά του Θεού δια της πίστεως στον Ιησού Χριστό (προς Γαλάτας 3:26). Αλλά γιατί ο ίδιος απόστολος λέει εδώ: «όσοι καθοδηγούνται από το Πνεύμα του Θεού, αυτοί είναι γιοι του Θεού;» Τι σημαίνει να καθοδηγείται κανείς από το πνεύμα του Θεού; Σημαίνει να καθοδηγείται από την νέα φύση - αντί να καθοδηγείται από την παλιά φύση, την σάρκα. Σημαίνει να περπατάει με την νέα φύση, τον νέο άνθρωπο, κάνοντας το θέλημα του Θεού, μένοντας στην άμπελο που είναι ο Χριστός και έχοντας τον Λόγο Του να μένει μέσα του. Μπορεί κάποιος να καθοδηγείται από το Πνεύμα του Θεού όταν ο Λόγος του Θεού δεν μένει πλέον μέσα του; Μπορεί κάποιος να περπατήσει με το Πνεύμα όταν δεν μένει πλέον στην άμπελο, στον Χριστό; Όχι, δεν μπορεί. Αυτό λοιπόν που ο Παύλος ουσιαστικά μας λέει εδώ είναι ότι **πραγματικά** παιδιά του Θεού είναι εκείνοι οι οποίοι καθοδηγούνται όχι από την σάρκα, την παλιά φύση, αλλά από την νέα φύση, το Πνεύμα, τον Χριστό μέσα μας. Άλλωστε στο κατά Λουκά 8:20-21 ο Κύριος το ξεκαθάρισε ως εξής:

«Του το ανάγγειλαν λοιπόν μερικοί λέγοντας: «Η μητέρα σου και τ' αδέρφια σου ήρθαν και στέκονται έξω θέλοντας να σε δούνε». Αποκρίθηκε τότε εκείνος και τους είπε: «Μητέρα μου και **αδέρφια μου είναι αυτοί που ακούν το Λόγο του Θεού και τον εφαρμόζουν**».

Πραγματικά παιδιά του Θεού, πραγματικοί αδελφοί και αδελφές του Ιησού Χριστού είναι εκείνοι που ακούν τον Λόγο και τον εκτελούν, τον εφαρμόζουν. Άνθρωποι οι οποίοι εγκαταλείψαν τον αγώνα της πίστης, τρέχοντας ξωπίσω από τον κόσμο, τα πλούτη, τις ηδονές και τις μέριμνες του, άνθρωποι που λόγω θλίψης, διωγμού και δοκιμασιών στραφήκαν εις τα οπίσω, άνθρωποι που εν συντομία δεν μένουν πλέον στην άμπελο, τον Χριστό, είναι φανερό ότι δεν εμπίπτουν σε όσους ο Ιησούς, αλλά και ο Παύλος στην προς Ρωμαίους, θεωρούν σαν πραγματικά παιδιά του Θεού. Τι θα πρέπει να γίνει αν κάποιος από μας εμπίπτει σε αυτή την κατηγορία; Η απάντηση είναι μετάνοια και επιστροφή στον γεμάτο αγάπη Πατέρα μας. Ας πάρουμε εδώ παράδειγμα από την παραβολή του ασώτου:

Κατά Λουκά 15:20-24

«Και αφού [ο άσωτος γιος] σηκώθηκε, ήρθε στον πατέρα του. Και ενώ ακόμα απείχε μακριά, ο πατέρας του τον είδε, και τον σπλαχνίστηκε· και τρέχοντας, έπεσε επάνω στον τράχηλό του και τον καταφίλησε. Και ο γιος είπε σ' αυτόν: Πατέρα, αμάρτησα στον ουρανό και μπροστά σου, και δεν είμαι πια άξιος να ονομαστώ γιος σου. Και ο πατέρας είπε στους δούλους του: Φέρτε έξω τη στολή πρώτη, και ντύστε τον, και δώστε του δαχτυλίδι στο χέρι του, και υποδήματα στα πόδια. Και φέρνοντας το σιτευτό μωσχάρι, σφάζτε το, και αφού φάμε, ας ευφρανθούμε· επειδή, αυτός ο γιος μου ήταν νεκρός, και ξανάζησε· και ήταν χαμένος, και βρέθηκε.»

7.2. «Κανένας δεν μπορεί να με αρπάξει από το χέρι του Ιησού» (κατά Ιωάννη 10:27-28)

Έχω ακούσει κάποιους να χρησιμοποιούν αυτό το απόσπασμα του κατά Ιωάννη για να υποστηρίξουν ότι κανένας δεν μπορεί να τους αρπάξει από το χέρι του Ιησού, **ασχέτως** αν αυτοί πραγματικά ακολουθούν τον Ιησού ή όχι, αρκεί κάποια φορά κάποτε να πίστεψαν στον Ιησού. Είναι όμως αλήθεια αυτό που ο Λόγος του Θεού λέει; Ας διαβάσουμε αυτό το απόσπασμα μαζί με τα συμφραζόμενα του:

Κατά Ιωάννη 10:27-29

«Όπως σας είπα, **τα δικά μου πρόβατα ακούν τη φωνή μου, και εγώ τα γνωρίζω· και με ακολουθούν.** Και εγώ δίνω σ' αυτά αιώνια ζωή· και δεν θα χαθούν στον αιώνα, και κανένας δεν θα τα αρπάξει από το χέρι μου. Ο Πατέρας μου, ο οποίος μου τα έδωσε, είναι μεγαλύτερος από όλους· και κανένας δεν μπορεί να τα αρπάξει από το χέρι του Πατέρα μου.»

Η υπόσχεση του «δίνω σ' αυτά αιώνια ζωή· και δεν θα χαθούν στον αιώνα, και κανένας δεν θα τα αρπάξει από το χέρι μου» γίνεται σε εκείνους του στίχου 27:

Τι θα πρέπει να κάνουμε; Ας υπηρετήσουμε τον Κύριο!

“τα δικά μου πρόβατα ακούν τη φωνή μου, και εγώ τα γνωρίζω · και με ακολουθούν”

Για να περιληφθεί κανείς στη υπόσχεση του στίχου 28 θα πρέπει να ακούει την φωνή Του, να είναι κάποιος που ο Ιησούς γνωρίζει και να τον ακολουθεί. Ας αναλύσουμε λίγο αυτό. Τι σημαίνει αλήθεια να ακολουθεί κανείς τον Χριστό; Σημαίνει πραγματικά να έχει ομολογήσει απλά κανείς τον Ιησού στο παρελθόν και από εκεί και πέρα αυτόματα και για πάντα συμπεριλαμβάνεται στους ακολούθους Του; Είναι αλήθεια κάποιος που ναι μεν πίστεψε ότι Αυτός είναι ο Γιος του Θεού αλλά μετά στράφηκε στον κόσμο ζώντας σύμφωνα με την σάρκα, καλυμμένος από την υπόσχεση του κατά Ιωάννη 10:27-29; Ακολουθεί αλήθεια ένα τέτοιο πρόσωπο τον Χριστό; Ας αφήσουμε τον Κύριο να μας πει τι σημαίνει να τον ακολουθεί κανείς:

Κατά Λουκά 9:23-24

«Και έλεγε σε όλους: **Αν κάποιος θέλει νάρθει πίσω μου, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, και ας σηκώσει τον σταυρό του, καθημερινά, και ας με ακολουθεί.** Επειδή, όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του, θα τη χάσει · και όποιος χάσει τη ζωή του εξαιτίας μου, αυτός θα τη σώσει.»

Και επίσης κατά Ματθαίο 10:38

«Και **όποιος δεν παίρνει τον σταυρό του, και ακολουθεί πίσω από μένα, δεν είναι άξιος για μένα.**»

Για να ακολουθήσουμε τον Χριστό χρειάζεται να πάρουμε τον σταυρό μας και να πάμε ξοπίσω του. Ακολουθώ σημαίνει κινούμαι. Ακολουθώ τον Χριστό είναι κάτι δυναμικό, κάτι που περιλαμβάνει κίνηση, και μάλιστα κίνηση πίσω από κάποιον άλλον, τον Κύριο. Η πρώτη στιγμή της πίστης είναι από την άλλη μεριά κάτι στατικό, κάτι που έγινε σε κάποια στιγμή στον χρόνο. Αυτή η στιγμή μας έβαλε πίσω από τον Χριστό. Τώρα πρέπει να τον ακολουθήσουμε. Αυτή η στιγμή μας έβαλε στην πίστη. Τώρα πρέπει να τρέξουμε τον αγώνα της πίστης, με υπομονή, μέχρι

τέλους, κοιτώντας στον Ιησού το αρχηγό της πίστης. Όπως διαβάσαμε στην Ιωάννου Α:

Ιωάννου Α 2:10-11

«**Εκείνος που αγαπάει τον αδελφό του μένει μέσα στο φως**, και σκάνδαλο σ' αυτόν δεν υπάρχει. **Εκείνος, όμως, που μισεί τον αδελφό του είναι μέσα στο σκοτάδι και περπατάει μέσα στο σκοτάδι**, και δεν ξέρει πού πηγαίνει, επειδή το σκοτάδι έχει τυφλώσει τα μάτια του.»

Ο Ιωάννης δεν λέει ότι επειδή κάποτε πιστέψαμε περπατάμε αυτόματα στο φως ακολουθώντας τον Ιησού. Το να ακολουθούμε τον Ιησού είναι κάτι καθημερινό. Άνθρωποι που για παράδειγμα μισούν τον αδελφό τους περπατάνε στο σκοτάδι και δεν είναι ακόλουθοι του Ιησού, ασχέτως αν κάποτε ήταν στην πίστη. Αφού δεν είναι ακόλουθοι του Ιησού δεν είναι και από τα πρόβατα του, αφού όσοι είναι τα δικά Του πρόβατα, ακούν την φωνή Του και **τον ακολουθούν**. Μπορούμε τότε να πούμε ότι η υπόσχεση του κατά Ιωάννη 10:28: «εγώ δίνω σ' αυτά αιώνια ζωή· και δεν θα χαθούν στον αιώνα, και κανένας δεν θα τα αρπάξει από το χέρι μου» έχει εφαρμογή και σ' αυτούς καθώς και σε οποιοδήποτε άλλο περπατά στο σκοτάδι, χωρίς να έχει μετανοήσει; Όχι δεν μπορούμε, αφού η υπόσχεση είναι μόνο για εκείνους που τον ακολουθούν. Είναι αυτή μια υπόσχεση προς εκείνους που έχουν δεχτεί να χάσουν την ζωή τους για να την βρουν. Ναι τέτοιους ανθρώπους κανένας δεν μπορεί να αρπάξει από το χέρι του Ιησού.

7.3. “Ο Θεός θα με φυλάξει άπταιστο, οτιδήποτε και να κάνω.”

Άλλο ένα απόσπασμα που έχω ακούσει να χρησιμοποιείται κατά τον ίδιο τρόπο είναι στην Ιούδα 1:24-25. Εκεί διαβάζουμε:

Ιούδας 1:24-25

«Σ' αυτόν, όμως, που μπορεί να σας φυλάξει άπταιστους, και να σας στήσει μπροστά στη δόξα του, χωρίς ψεγάδι, με αγαλλίαση, στον μόνο σοφό Θεό, τον Σωτήρα μας, ας είναι δόξα και μεγαλοσύνη, κυριαρχία και εξουσία, και τώρα και σε όλους τούς αιώνες. Αμήν.»

Έτσι μερικοί λένε: «βλέπεις, ο Θεός είναι ικανός να με φυλάξει από το να πέσω και να με παρουσιάσει απεγάδιαστο». Έτσι συμπεραίνουν: «δεν έχει και τόση σημασία το τι κάνω. Ασχέτως με το τι κάνω ο Θεός θα με φυλάξει σε κάθε περίπτωση χωρίς ψεγάδι». Αυτό όμως είναι παρερμηνεία του αποσιπάματος και φαίνεται καθαρά αν το διαβάσουμε όχι ξεκομμένο αλλά μαζί με τα συμφραζόμενα του. Ας το κάνουμε λοιπόν:

Ιούδα 1:20-25

«Εσείς, όμως, αγαπητοί, οικοδομώντας τους εαυτούς σας πάνω στην αγιότατη πίστη σας και προσευχόμενοι με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, διατηρηθείτε στην αγάπη του Θεού, προσμένοντας με χαρά το έλεος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που οδηγεί στην αιώνια ζωή. Και διακρίνοντας τις ανάγκες των ανθρώπων, άλλους να τους ελεείτε κι άλλους να τους διασώζετε αρπάζοντάς τους από τη φωτιά, με προσοχή μεγάλη, νιώθοντας απέχθεια ακόμα και για ένα μολυσμένο από την αμαρτωλή σάρκα τους ρούχο. Σ' αυτόν που έχει τη δύναμη να σας διαφυλάξει από κάθε πτώση και να σας αξιώσει να σταθείτε απεγάδιαστοι, νιώθοντας αγαλλίαση μπροστά στην ένδοξη παρουσία του, στο μόνο σοφό Θεό, το Σωτήρα μας, ανήκει η δόξα και η μεγαλοσύνη, η κυριαρχία και η εξουσία, και τώρα και σ' όλους τους αιώνες. Αμήν.»

“Διατηρηθείτε στην αγάπη του Θεού” λέει ο Ιούδας. Αν αυτό που ο Ιούδας πίστευε ήταν ότι σε κάθε περίπτωση θα διατηρηθούμε από τον Θεό, τότε γιατί να μας πει να διατηρήσουμε τους εαυτούς μας στην αγάπη Του; Αν δεν υπήρχε καμιά πιθανότητα κάποιος να μην διατηρηθεί στην αγάπη Του, να μην συνεχίσει στην αγαθότητα Του, τότε δεν θα υπήρχε και

λόγος για την συμβουλή αυτή. Σε παρόμοιο τόνο διαβάζουμε αυτή την φορά από τον Πέτρο:

Πέτρου Β 3:17

«Εσείς, λοιπόν, αγαπητοί, καθώς τα γνωρίζετε αυτά από πριν, **φυλάγεστε, για να μη παρασυρθείτε με την πλάνη των ανόμων, και εκπέσετε από τον στηριγμό σας.**»

Είναι δυνατόν ένας «αγαπητός», ένας αδελφός, να παρασυρθεί και να εκπέσει από τον στηριγμό του; Ναι είναι. Γι' αυτό θα πρέπει να φυλαγόμαστε. Ποιος θα πρέπει να φυλάγεται και να αγρυπνεί; Είναι αυτό κάτι που ο Θεός θα κάνει για λογαριασμό μας ή κάτι που εμείς θα πρέπει να κάνουμε; Είναι καθαρό από το κείμενο ότι αυτό είναι κάτι που εμείς κάνουμε. Θα μας βοηθήσει ο Θεός σ' αυτό; Φυσικά! Θα μας βοηθήσει να φυλαχτούμε, αν θέλουμε να φυλαχτούμε. Πως λοιπόν θα πρέπει να κατανοήσουμε την προς Ιούδα 1:24; Δεν θα πρέπει να την πάρουμε με την έννοια ότι ο Θεός θα μας ουσιαστικά αναγκάσει να μην πέσουμε από Αυτόν, αλλά μάλλον με την έννοια ότι ο Θεός θα βοηθήσει όσους θέλουν να φυλάξουν τους εαυτούς τους στην αγάπη Του να το κάνουν. Αν κάποιος θέλει να φυλαχθεί στην αγάπη Του, ο Θεός θα τον βοηθήσει να το κάνει. Αλλά αν κάποιος επιθυμεί να μην συνεχίσει πλέον με Αυτόν ο Θεός δεν πρόκειται να τον αναγκάσει με το ζόρι να συνεχίσει.

7.4. «Αυτός που άρχισε το καλό έργο μέσα μου θα το τελειώσει σε κάθε περίπτωση»

Η προς Φιλιππησίους 1:6 είναι ένα ακόμα απόσπασμα που χρησιμοποιείται για να υποστηρίξει ότι σε περίπτωση που κάποιος πιστέψει δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος να εκπέσει και να μην τελειώσει τον αγώνα της πίστης. Όπως λέει το απόσπασμα:

«επειδή, είμαι πεπεισμένος, ακριβώς σε τούτο, ότι εκείνος που άρχισε σε σας ένα καλό έργο, θα το επιτελέσει μέχρι την ημέρα του Ιησού Χριστού.»

Έτσι μερικοί παίρνουν αυτό το απόσπασμα και λένε: «Ο Θεός άρχισε σε μένα ένα καλό έργο και θα το επιτελέσει μέχρι τέλους» και σιωπηρά προσθέτουν «ασχέτως με το τι εγώ κάνω». Είναι κατ' ουσία το ίδιο επιχείρημα με αυτό που ήδη είδαμε στην Ιούδα 1:24. Και όπως στην Ιούδα και πιο πριν στο κατά Ιωάννη, έτσι και δω τα συμπραζόμενα μάλλον αγνοούνται. Πριν να πάμε όμως σ' αυτά θα ήθελα πρώτα να σημειώσω ότι ο Παύλος μιλάει για **πεποίθηση** αναφορικά με αυτά που λέει. Έχω πεποίθηση για κάτι σημαίνει ότι πιστεύω κάτι και το πιστεύω πολύ δυνατά, αλλά δεν σημαίνει ότι είμαι και 100% βέβαιος γι' αυτό (αν και μερικές ελληνικές μεταφράσεις (όχι όλες) έχουν διαλέξει να χρησιμοποιήσουν την λέξη «βέβαιος», το αρχαίο κείμενο χρησιμοποιεί την λέξη «πεποιθώς»). Πηγαίνοντας παρακάτω, γιατί είχε άραγε ο Παύλος αυτή την πεποίθηση; Ήταν αυτός το ίδιο πεπεισμένος για κάθε Χριστιανό, όπως ήταν για τους Φιλιπησίους; Αν ήταν απλά το γεγονός ότι αυτοί κάποτε πίστεψαν που του έδινε αυτή την πεποίθηση, τότε θα ήταν το ίδιο πεπεισμένος για όλους. Αλλά δεν ήταν. Ας συγκρίνουμε την πεποίθηση του αυτή σχετικά με τους Φιλιπησίους με αυτά που είπε στους Γαλάτες:

Προς Γαλάτες 4:11

«**Φοβάμαι για σας**, μήπως **μάταια** κοπίασα σε σας.»

Αντί για πεποίθηση ο Παύλος φοβόταν. Αντί για επιτέλεση του έργου μιλάει για μάταιο έργο, έργο που πήγε στράφι. Τόσο οι Γαλάτες όσο και οι Φιλιπηήσιοι ήταν πιστοί. Αλλά η πεποίθηση του Παύλου δεν είναι η ίδια και για τους δυο, το οποίο με την σειρά του μας λέει ότι η πεποίθηση του για τους Φιλιπησίους δεν ήταν επειδή αυτοί απλά κάποτε πίστεψαν και τώρα ήταν πλέον βέβαιο ότι ο Θεός θα επιτελούσε το έργο σ' αυτούς, ασχέτως με το τι αυτοί έκαναν. Γιατί λοιπόν ο Παύλος είχε αυτή την πεποίθηση για τους Φιλιπησίους; Χρειάζεται μόνο να διαβάσουμε τον επόμενο στίχο για να το βρούμε. Έτσι ο στίχος 7 μας λέει:

Προς Φιλιππησίους 1:7

«Κι είναι δικαιολογημένο για μένα να το πιστεύω αυτό για όλους εσάς, επειδή σας έχω μέσα στην καρδιά μου, μια και είστε όλοι σας μέτοχοι στη χάρη που μου δόθηκε, τόσο τώρα που είμαι φυλακισμένος όσο και όταν έδινα την απολογία μου και βεβαίωνα τη γνησιότητα του Ευαγγελίου.»

Ο Barnes βάζοντας το παραπάνω απόσπασμα με άλλες λέξεις το έχει ως εξής:

«Υπάρχει λόγος που έχω αυτή την ελπίδα για σας και την μεσιγουριά προσδοκία ότι θα σωθείτε. Αυτός ο λόγος έχει να κάνει με όλα όσα έχετε δείξει, ότι είστε ειλικρινείς Χριστιανοί. Αυτά με κάνουν να πιστεύω ότι τελικά θα φτάσετε στον ουρανό»

Ο Παύλος είδε τον καρπό αυτών των πιστών και λόγω αυτού του καρπού είχε την πεποίθηση ότι θα συνέχιζαν έτσι. Αυτή του η πεποίθηση είναι σαν την πεποίθηση που έχουμε για κάποιον που γνωρίζουμε καλά και που είμαστε ικανοποιημένοι για τα όσα κάνει. Τέτοια ήταν και η πεποίθηση που ο Παύλος είχε γι' αυτούς τους πιστούς: τους ήξερε, είχε δει τον καρπό τους και είχε την πεποίθηση ότι θα ήταν εκεί στο τέλος. Ήταν πεπεισμένος με άλλα λόγια ότι θα φύλαγαν τους εαυτούς τους στην αγάπη του Θεού και ο Θεός που είναι ικανός να τους κρατήσει απτ'αίσιους θα τελειωνε αυτό που άρχισε σε αυτούς. Αυτός νομίζω ότι είναι ο ορθότερος τρόπος να κατανοήσει κανείς αυτό το απόσπασμα. Αν το χρησιμοποιήσουμε για να πούμε ότι «ο Θεός θα τελειώσει το έργο σε μένα, ασχέτως αν εγώ μένω στον Λόγο Του ή όχι», τότε το παρερμηνεύουμε.

Στην πραγματικότητα ο Παύλος, παρά όλη την πεποίθηση του για τους Φιλιππησίους, συνέχιζε να τους νουθετεί με τα εξής λόγια:

Προς Φιλιππησίους 2:12-16

«Ωστε, αγαπητοί μου, καθώς πάντοτε υπακούσατε, όχι μονάχα όπως στην παρουσία μου, αλλά πολύ περισσότερο τώρα στην απουσία μου, **με φόβο και τρόμο να κατεργάζεστε τη δική σας**

Τι θα πρέπει να κάνουμε; Ας υπηρετήσουμε τον Κύριο!

σωτηρία· επειδή, ο Θεός είναι που ενεργεί μέσα σας και το να θέλετε και το να ενεργείτε, κατά την ευδοκία του. Όλα να τα κάνετε χωρίς γογγυσμούς και αμφισβητήσεις· για να γίνεστε άμεμπτοι και ακέραιοι, παιδιά του Θεού, χωρίς ψεγάδι, μέσα σε μια γενεά στρεβλή και διεστραμμένη· ανάμεσα στους οποίους λάμπετε σαν φωστήρες μέσα στον κόσμο, **κρατώντας τον λόγο της ζωής, για καύχημά μου στην ημέρα του Χριστού, ότι δεν έτρεξα μάταια ούτε μάταια κοπίασα.**»

Με άλλα λόγια: η πεποίθηση του Παύλου ήταν λόγω του καρπού που οι Φιλιππησίοι δείχνανε και όχι κάποια γενική πεποίθηση για τον καθένα. Και ακόμα και αυτούς τους καρποφόρους Φιλιππησίους συνεχίζει να τους παραινεί να κρατούν τον λόγο της ζωής, που σημαίνει ότι υπήρχε και κάποια πιθανότητα - παρά την πεποίθηση του Παύλου - να μην το κάνανε. Σ' αυτή την περίπτωση ο κόπος του θα ήταν μάταιος.

7.5. “Μπορώ να ζω όπως θέλω και θα σωθώ! Την ημέρα της κρίσης τα (αμαρτωλά) μου έργα θα κατακαούν αλλά εγώ δεν θα έχω πρόβλημα”

Μερικοί σχηματίζουν αυτή την εντύπωση, παρερμηνεύοντας την προς Κορινθίους Α 3:15 και παίρνοντας το σχετικό απόσπασμα και πάλι ξεκομμένο από τα συμφραζόμενα του. Αλλά ας το διαβάσουμε μαζί με τα συμφραζόμενα του:

Προς Κορινθίους Α 3:10-15

«Εγώ, σύμφωνα με τη χάρη του Θεού, που μου δόθηκε, σαν σοφός αρχιτέκτονας, έβαλα το θεμέλιο· άλλος, όμως, οικοδομεί επάνω σ' αυτό· κάθε ένας, πάντως, ας βλέπει πως οικοδομεί επάνω σ' αυτό. **Επειδή, άλλο θεμέλιο δεν μπορεί να βάλει κανένας, παρά εκείνο που έχει τεθεί, το οποίο είναι ο Ιησούς Χριστός.** Και **αν κάποιος οικοδομεί επάνω σε τούτο το θεμέλιο,** χρυσάφι, ασήμι, πολύτιμες πέτρες, ξύλα, χορτάρι, καλαμιά· καθενός το έργο θα φανερωθεί· επειδή, η ημέρα θα το φανερώσει· δεδομένου ότι, αποκαλύπτεται με φωτιά· και η φωτιά θα δοκιμάσει ποιο είναι το

έργο του καθενός. Αν το έργο κάποιου που οικοδόμησε μένει, θα πάρει μισθό · αν το έργο κάποιου κατακαεί, θα ζημιωθεί · αυτός όμως, θα σωθεί, αλλά με τέτοιον τρόπο, σαν μέσα από φωτιά.»

Μερικοί παίρνουν τον στίχο 15 και σκέπτονται κάπως έτσι: «βασικά δεν έχει σημασία τι κάνω. Ότι και να κάνω, ακόμα και αν ζω σύμφωνα με την σάρκα, μπορεί να μεν να χάσω τις αμοιβές αλλά θα μπω στην βασιλεία του Θεού. Τα έργα μου θα κατακαούν αλλά εγώ δεν διατρέχω κανένα τέτοιο κίνδυνο». Όμως ένα τέτοιο συμπέρασμα δεν βγαίνει καθόλου από το απόσπασμα. Αυτό δεν μιλάει για έργα γενικά, συμπεριλαμβανόμενων και έργων της σαρκός. Αυτό για το οποίο μιλάει είναι για οικοδόμηση ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΘΕΜΕΛΙΟ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Σε έργα δηλαδή που έγιναν πάνω στο θεμέλιο του Χριστού. Δεν αναφέρεται λοιπόν αυτό το απόσπασμα σε ανθρώπους που άφησαν αυτό το θεμέλιο για να ακολουθήσουν τον κόσμο, ζώντας κατά την σάρκα, την παλαιά φύση και αμαρτάνοντας ηθελημένα και σαν τρόπο ζωής. Γι' αυτές τις περιπτώσεις υπάρχουν άλλα αποσπάσματα που αναφέρονται και που τα έχουμε δει στην μελέτη αυτή. Αντιθέτως αυτό το απόσπασμα αναφέρεται σε ανθρώπους που μένουν στον Ιησού και έχουν τον Ιησού σαν το θεμέλιο τους. Δεν θα αντέξει κάθε έργο που ένας πιστός κάνει πάνω σ' αυτό το θεμέλιο το τεστ της φωτιάς. Μερικά από αυτά τα έργα θα καούν. Καθένας που έχει υπηρετήσει τον Θεό για κάποιο χρόνο, ίσως μπορεί να θυμηθεί κάποια από τα πράγματα που έχει κάνει στο θεμέλιο του Χριστού και τα οποία γνωρίζει ότι δεν θα περάσουν το τεστ της φωτιάς. Για παράδειγμα για εκείνους που διδάσκουν τον Λόγο ο Ιάκωβος λέει:

Ιακώβου 3:1-2

«ΜΗ γίνεστε πολλοί δάσκαλοι, αδελφοί μου, ξέροντας ότι μεγαλύτερη κατάκριση θα πάρουμε · επειδή, σε πολλά φταιμε όλοι μας. Αν κάποιος δεν φταίει σε λόγο, αυτός είναι τέλειος άνδρας, είναι δυνατός να χαλιναγωγήσει και ολόκληρο το σώμα.»

Πολλοί θέλουν να διδάσκουν τον Λόγο του Θεού, και αν αυτό είναι που ο Θεός έχει καλέσει κάποιον να κάνει, να το κάνει, με φόβο Θεού. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν έχει ρίσκο. Θα

υπάρξει κρίση για τα όσα διδάσκει κάποιος καθώς και για κάθε άλλο έργο που χιτίζεται πάνω στο θεμέλιο του Χριστού: επειδή, η ημέρα θα το φανερώσει· δεδομένου ότι, αποκαλύπτεται με φωτιά· και η φωτιά θα δοκιμάσει ποιο είναι το έργο του καθενός. **«Αν το έργο κάποιου που οικοδόμησε μένει, θα πάρει μισθό· αν το έργο κάποιου κατακαεί, θα ζημιωθεί· αυτός, όμως, θα σωθεί, αλλά με τέτοιον τρόπο, σαν μέσα από φωτιά.»** Αυτά είναι τα συμφραζόμενα του αποσπάσματος. Μπορούμε να το χρησιμοποιήσουμε αναφορικά με έργα που έχουν χτιστεί στο θεμέλιο του Χριστού. Μερικά από αυτά είναι από χρυσάφι και πολύτιμες πέτρες, άλλα όμως είναι από ξύλο και από χορτάρια και καλάμια. Αυτά τα τελευταία θα κατακαούν.

7.6. Γλωσσολαλία (για εκείνους από τους αναγνώστες που γλωσσολαλούν)

Αυτό το σχόλιο πάει κάπως έτσι: «Αφού γλωσσολαλώ αυτό είναι απόδειξη ότι έχω το άγιο πνεύμα και επομένως αποδεικνύει ότι είμαι σωσμένος. Εάν ζω στην αμαρτία, εντούτοις γλωσσολαλώ αυτό είναι απόδειξη ότι παρά το γεγονός ότι ζω κατά την σάρκα, θα είμαι στην Βασιλεία του Θεού!»

Σχολιασμός

Η Βίβλος δεν λέει πουθενά ότι όποιος μίλησε ποτέ σε γλώσσες ή έκανε θαύματα στο όνομα του Ιησού μπαίνει αυτόματα στην Βασιλεία του Θεού. Αντιθέτως αυτό που είναι ότι είναι εκείνοι που κάνουν το θέλημα του Θεού θα μπουν. Όπως ο Κύριος είπε:

Κατά Ματθαίο 7:22-23

«Πολλοί θα μου πουν κατά την ημέρα εκείνη: Κύριε, Κύριε, δεν προφητεύσαμε στο όνομά σου, και στο όνομα σου εκβάλαμε δαιμόνια, και στο όνομά σου κάναμε πολλά θαύματα; Και, τότε, θα ομολογήσω σ' αυτούς, ότι: Ποτέ δεν σας γνώρισα· φεύγετε από μένα εσείς που εργάζεστε την ανομία.»

Ο Κύριος δεν περιέλαβε την γλωσσολαλιά στην λίστα του. Άλλωστε δεν ήταν διαθέσιμη όταν μιλούσε. Έγινε διαθέσιμη μόνο μετά την Πεντηκοστή. Όμως περιέλαβε την προφητεία στο όνομα Του, την εκβολή δαιμονίων στο όνομα Του και την ενέργεια θαυμάτων στο όνομα Του. Όλα αυτά περιλαμβάνονται στην ίδια λίστα των φανερώσεων του αγίου πνεύματος, όπως και η γλωσσολαλιά (προς Κορινθίους Α 12:1-12). Όπως ο Κύριος έκανε καθαρό εκείνοι οι οποίοι ενώ στο όνομα Του έκαναν προφητείες, θαύματα, εκβολές δαιμονίων, εργάζονταν όμως την ανομία δεν θα μπουν στην Βασιλεία του Θεού. Ας μην λουπόν κάποιος που ζει στην αμαρτία επαναπαύεται στο γεγονός ότι γλωσσολαλεί. Ο Κύριος μας προειδοποίησε ότι τέτοιου είδους επιχειρηματολογία δεν θα σταθεί, μπροστά Του. Αντ' αυτού ας μετανοήσει και ας επιστρέψει στον Κύριο και τις οδούς Του, πράττοντας, ζώντας, αντί για την ανομία το θέλημα του Θεού.

Υπάρχουν πιθανόν και άλλα απόσπασμα που χρησιμοποιούν προς υποστήριξη όσοι ασπάζονται το δόγμα της δια παντός σωτηρίας άπαξ και κάποιος πιστέψει, ασχέτως αν αυτός συνεχίσει στην πίστη ή όχι. Οι εξηγήσεις όμως είναι περισσότερο ή λιγότερο παρόμοιες με τα όσα έχουμε δει σε αυτό το κεφάλαιο: είτε οι αντίστοιχες υποσχέσεις αναφέρονται σε ανθρώπους που, τώρα στο παρών, είναι πιστοί ή τα συμφραζόμενα του αποσπάσματος δεν λαμβάνονται υπόψη.

Κεφάλαιο 8 - Τι θα πρέπει να κάνουμε; Ας υπηρετήσουμε τον Κύριο!

Κλείνοντας αυτό το βιβλίο, η ερώτηση ίσως είναι: και τώρα τι να κάνουμε; Πιστεύω ότι το πρώτο που θα πρέπει να κάνει κανείς είναι να πάρει την Καινή Διαθήκη του και να αρχίσει μια ανάγνωση των ευαγγελίων και έπειτα των επιστολών και της Αποκάλυψης χωρίς παρωπίδες και ερμηνείες μέσα από οικία και αγαπημένα δόγματα, εξετάζοντας για τον εαυτό του αυτά τα οποία είδαμε σε αυτή την μελέτη. Όπως οι πιστοί της Βέροιας έλεγχαν από τις Γραφές αυτά τα οποία τους έλεγε ο Παύλος, έτσι θα πρέπει να κάνει και ο αναγνώστης αναφορικά με τα όσα είδε εδώ.

Επιπρόσθετα θα ήθελα να παρουσιάσω σαν συμπέρασμα το εξής: Κύριος σημαίνει Αφεντικό, Αρχηγός, Κεφαλή, Εκείνος που είναι μπροστά και δίνει τις εντολές. Εμείς από την άλλη κάνοντας τον Χριστό Κύριο μας είμαστε εξ ορισμού υπηρέτες Του, δούλοι Του για να χρησιμοποιήσουμε την λέξη που πολύ συχνά χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη. Και ο δούλος αν μην τι άλλο είναι αποκλειστικά συγκεντρωμένος στο θέλημα του Κυρίου Του. Όπως η προς Ρωμαίους 6:20-23 μας λέει:

Προς Ρωμαίους 6:20-23

«Επειδή, όταν υπήρχατε **δούλοι της αμαρτίας**, ήσασταν ελεύθεροι από τη δικαιοσύνη. Ποιον καρπό είχατε, λοιπόν, τότε από εκείνα τα έργα, για τα οποία τώρα ντρέπεστε; Επειδή, το τέλος εκείνων είναι θάνατος. Αλλά, τώρα, καθώς ελευθερωθήκατε από την αμαρτία, και γίνατε **δούλοι στον Θεό**, έχετε τον καρπό σας σε αγιασμό· το δε τέλος αιώνια ζωή. Επειδή, ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος· το χάρισμα, όμως, του Θεού αιώνια ζωή διαμέσου του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας.»

Πριν να πιστέψουμε ήμασταν δούλοι της αμαρτίας. Όταν όμως πιστέψαμε ελευθερωθήκαμε και γίναμε **δούλοι του Θεού**. Αυτό δεν είναι κάτι που αναφέρεται σε κάποιους ξεχωριστούς που έχουν δώσει κάποια ειδική υπόσχεση στον Κύριο, αλλά σε όλους όσους έχουν κάνει τον Ιησού Κύριο τους. Γιατί κάνοντας τον Κύριο τους έχουν κάνει και τον εαυτό τους υπηρέτη αυτού του Κυρίου. Και εδώ είναι τι ο Κύριος είπε για εκείνους που τον υπηρετούν, τηρώντας τις εντολές και τον Λόγο Του:

Κατά Ιωάννη 12:26

«Αν κάποιος εμένα υπηρετεί, εμένα ας ακολουθεί· και όπου είμαι εγώ, εκεί θα είναι και ο δικός μου υπηρέτης· και **αν κάποιος υπηρετεί εμένα, θα τον τιμήσει ο Πατέρας.**»

Κατά Ιωάννη 14:21

«Εκείνος που έχει τις εντολές μου και τις τηρεί, εκείνος είναι που με αγαπάει· και εκείνος που με αγαπάει, θα αγαπηθεί από τον Πατέρα μου· και **εγώ θα τον αγαπήσω, και σ' αυτόν θα φανερώσω τον εαυτό μου.**»

Κατά Ιωάννη 14:23

«Ο Ιησούς αποκρίθηκε και του είπε: Αν κάποιος με αγαπάει, θα φυλάξει τον λόγο μου, και **ο Πατέρας μου θα τον αγαπήσει, και θάρθουμε σ' αυτόν, και θα κατοικήσουμε μέσα σ' αυτόν.**»

Μιλώντας για εκείνον που τον υπηρετεί και κρατεί αυτά που Αυτός, ο Κύριος, λέει (δηλαδή τον Λόγο Του, τις εντολές Του,

αυτά όπου ο Κύριος διατάζει), ο Ιησούς είπε ότι: «ο Πατέρας θα τον αγαπήσει», «ο Πατέρας θα τον τιμήσει», «εγώ θα τον αγαπήσω, και σ' αυτόν θα φανερώσω τον εαυτό μου». Η φράση «κοινωνία με τον Θεό» έχει καταντήσει κλισέ, φράση που χρησιμοποιείται από πολλούς, της οποίας όμως η σημασία αφήνεται τις περισσότερες φορές ομιχλώδη. Αυτά όμως που διαβάσαμε κάθε άλλο από ομιχλώδη είναι. Η Χριστιανική ζωή είναι όντως κοινωνία με τον Θεό και κοινωνία με τον Θεό είναι να έχεις τον Πατέρα και τον Υιό να κατοικούν μέσα σου. Κοινωνία με τον Θεό είναι να έχεις τον Υιό να σου φανερώνει τον Εαυτό Του. Αυτό δεν είναι κάτι αφηρημένο και θεωρητικό αλλά κάτι το οποίο όντως θα συμβεί. Σε ποιους όμως; Σε εκείνους που υπηρετούν τον Θεό και κάνουν τον Λόγο και το θέλημα Του. Αν κάποιον δεν τον ενδιαφέρει δα και τόσο αυτό το θέλημα αλλά θεωρεί τον εαυτό του «πιστό» που όμως μπορεί, κάτω υποθετικά από την δικαιολογία της χάρις, να ζει σαν δούλος της αμαρτίας τότε δεν πρόκειται να υπάρχει τέτοια κοινωνία. Ο Κύριος είναι πολύ καθαρός: εκείνοι που τον αγαπούν είναι εκείνοι που κρατούν τις εντολές και τον Λόγο Του. Εκείνοι που δεν το κάνουν αυτό δεν τον αγαπούν και σαν επακόλουθο δεν θα φανερωθεί σε αυτούς.

Τι θα πρέπει λοιπόν να κάνουμε; Να αποφασίσουμε να ακολουθήσουμε τον Ιησού, χωρίς όρους, όποιο και αν είναι το κόστος, ζώντας τις ζωές μας όχι πλέον σαν δούλοι της αμαρτίας αλλά σαν δούλοι Θεού.

Τώρα για να αποφύγουμε παρανοήσεις, αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να αρχίσουμε να τρέχουμε σαν κοτόπουλα που τα έκοψαν το κεφάλι, κάνοντας ότι μας έρθει στο μυαλό σαν τάχα θέλημα Θεού. Αυτό που μάλλον σημαίνει είναι να διαβάζουμε τον Λόγο Του για να βρούμε το θέλημα Του και ταυτόχρονα να είμαστε σε συγχρονισμό με τον Κύριο μας για περαιτέρω εντολές και οδηγίες. Τέτοιες εντολές και οδηγίες, αν έρχονται πραγματικά από τον Κύριο δεν πρόκειται **ποτέ** να παραβιάσουν τον γραπτό Λόγο του Θεού αλλά θα μας δώσουν κατεύθυνση και σοφία σχετικά με συγκεκριμένα πράγματα που ο Θεός μας θέλει να κάνουμε και τα οποία δεν περιγράφονται με λεπτομέρειες στην Βίβλο.

Δείτε για παράδειγμα την οδηγία που δόθηκε στον Παύλο να πάει και να κηρύξει στην Μακεδονία (Πράξεις 16:9). Αυτός και η ομάδα του εκζητούσαν τον Θεό σχετικά με το που έπρεπε να πάνε να κηρύξουν και ο Κύριος τους έδωσε την εντολή Του μέσα από το άγιο πνεύμα. Έπειτα αυτοί, σαν υπηρέτες, έκαναν αυτό που ο Κύριος τους του είπε. Είναι δουλειά του Κυρίου να οδηγεί τους υπηρέτες Του και δουλειά των υπηρέτων να είναι συγχρονισμένοι με τον Κύριο έτσι ώστε όταν Αυτός καλέσει να αντιδράσουν αμέσως κάνοντας το θέλημα Του.

Γνωρίζουμε το θέλημα του Θεού όπως αυτό είναι γραμμένο στην Βίβλο; Είμαστε συγχρονισμένοι με το Κύριο για να λάβουμε επιπρόσθετες οδηγίες; Έχουμε πάρει την απόφαση να τον ακολουθήσουμε χωρίς όρους, έως τέλος, οποιοδήποτε και αν είναι το κόστος; Αν όχι, είναι ίσως τώρα ώρα να το κάνουμε.

Παράρτημα 1 : αναφέρονται τα λεγόμενα του Ιησού στα ευαγγέλια, συμπεριλαμβανόμενων και των «σκληρών» κομματιών, σε μας;

Πολλοί ίσως θεωρήσουν αυτή την ερώτηση καινή περιεχομένου και θα πουν ότι φυσικά και τα λεγόμενα στα ευαγγέλια μας αφορούν, κατά κόρον. Υπάρχουν όμως και μερικοί που εμφανώς ή αφανώς πιστεύουν ότι τα ευαγγέλια δεν έχουν δα και τόση σημασία γιατί, κατά την γνώμη τους, δεν αναφέρονται σε μας αλλά σε Ιουδαίους που ζουν υπό τον νόμο. Βάση αυτής της άποψης είναι η θεωρία των «οικονομιών» (dispensationalism στα Αγγλικά) η οποία σε μερικές εφαρμογές της καταλήγει ότι σχετικές για τον πιστό του σήμερα είναι μόνο οι επιστολές (και σε ορισμένες ακραίες μορφές αυτής της θεωρίας, μόνο μέρη από αυτές!), ενώ ο υπόλοιπος λόγος του Θεού είναι εκεί βασικά μόνο για την πληροφόρηση μας. Όντως η Βίβλος περιέχει μέρη που δεν έχουν άμεση εφαρμογή για τους Χριστιανούς. Για παράδειγμα ο νόμος με τα διατάγματα του καλύπτει ένα μεγάλο μέρος των βιβλίων της Εξόδου, του Λευιτικού, του Δευτερονομίου και των Αριθμών. Καθώς η Παλαιά Διαθήκη δεν είναι πλέον σε ισχύ (προς Εβραίους 8:13 και προς Κολοσσαείς 2:13-14) θα είχαμε δικίο να πούμε ότι αυτά τα μέρη δεν είναι εκεί προς άμεση εφαρμογή από εμάς αλλά μάλλον προς όφελος και πληροφόρηση. Αυτό φυσικά δεν συμβαίνει για όλα όσα περιλαμβάνονται στο μέρος εκείνο της

Βίβλου που φέρει τον τίτλο «Παλαιά Διαθήκη». Οι Ψαλμοί και οι Παροιμίες για παράδειγμα είναι βιβλία με αιώνιες αλήθειες και σοφία που δεν έχουν σχέση με κάποια συγκεκριμένη εποχή. Το ίδιο συμβαίνει και με πολλά από τα λεγόμενα των προφητών. Αυτό λοιπόν που εγώ θα πρότεινα είναι αντί να βάζουμε την ταμπέλα «Παλαιά Διαθήκη» στο μέρος πριν τα ευαγγέλια (όσοι πιστεύουν ότι τα ευαγγέλια δεν αναφέρονται σε μας βάζουν αυτή την ταμπέλα στις Πράξεις), να διαβάζουμε τα γραφόμενα και να ρωτούμε τον εαυτό μας αν υπάρχει πραγματικά κάποιος λόγος το απόσπασμα που διαβάσαμε να μην αναφέρεται σε μας. Για να το πούμε αλλιώς, αντί να σπαζούμε τον λόγο του Θεού σε μέρη όπως Παλαιά και Νέα Διαθήκη (που στο κάτω κάτω της γραφής δεν είναι παρά ανθρώπινες διαιρέσεις), εγώ θα έλεγα να θεωρήσουμε τον Λόγο του Θεού σαν ένα πράγμα εκτιμώντας κατά την διάρκεια του διαβάσματος κατά πόσο κάτι μπορεί να μην έχει εφαρμογή σε μας. Έτσι, πολλά από τους Αριθμούς, το Δευτερονόμιο κτλ. δεν αναφέρονται σε μας αλλά σε όσους ζούσαν υπό τον Μωσαϊκό νόμο. Έχουμε λόγους λοιπόν να μην κάνουμε θυσίες ζώων σήμερα, καθώς αυτές έχουν καταργηθεί: ο Ιησούς Χριστός έδωσε την ζωή Του μια για πάντα και καμιά περαιτέρω θυσία δεν είναι πλέον αναγκαία. Το ίδιο θα μπορούσαμε να πούμε και για τον νόμο του Σαββάτου, τον νόμο της δεκάτης κτλ. Μπορούμε να μάθουμε από αυτούς αλλά δεν είναι πλέον νόμοι που απαιτούν την εφαρμογή τους από εμάς.

Περνώντας τώρα στον Ιησού και τις διδασκαλίες Του, πολλοί έχουν πάρει το γεγονός ότι όταν μιλούσε ο Ιησούς ο νόμος ήταν ακόμα σε ισχύ και σε φάση εκπλήρωσης από Αυτόν (εκπληρώθηκε πλήρως με την σταύρωση Του), και βασισμένοι σε αυτό υποστηρίζουν ότι τα λεγόμενα του Ιησού δεν αναφέρονται κατά κόρο και σε εμάς αλλά μόνο στους Ιουδαίους εκείνης της εποχής που ζούσαν υπό τον νόμο. Έτσι μέρη των επιστολών εξυψώνονται και τα ευαγγέλια υποβιβάζονται, ως όχι και τόσο σχετικά προς εμάς, δημιουργώντας επίσης μια τεχνητή αντίθεση ανάμεσα στον Ιησού και στα γραφόμενα των ιδίων Του των αποστόλων. Πιστεύω ότι αυτό είναι μεγάλο λάθος, γιατί αν και ο Ιησούς έζησε σε εποχή που ο νόμος ήταν ακόμα σε ισχύ και

εκπληρώνονταν από Αυτόν, Αυτός δεν ήρθε να διδάξει για τον Μωσαϊκό νόμο! Ποιο ήταν το μήνυμα Του λοιπόν; Γιατί αυτός στάλθηκε; Ας αφήσουμε τον Ίδιο να απαντήσει. Το κάνει στο κατά Λουκά 4:43 όπου και διαβάσουμε:

«Εκείνος, όμως, τους είπε ότι: Πρέπει και σε άλλες πόλεις να εξαγγείλω τα χαρμόσυνα νέα της βασιλείας του Θεού · επειδή, γι' αυτό είμαι αποσταλμένος»

Ο λόγος, ο σκοπός, για τον οποίον στάλθηκε ο Ιησούς, η αποστολή της ζωής Του ήταν να κηρύξει τα χαρμόσυνα νέα της Βασιλείας του Θεού. Δεν ήρθε για να κηρύξει κάποια, οποιαδήποτε καλά νέα, αλλά κάτι πολύ συγκεκριμένο: τα καλά νέα της Βασιλείας του Θεού, ότι η Βασιλεία του Θεού έρχεται. Το κήρυγμα των καλών νέων της Βασιλείας του Θεού ήταν - όπως ο Ίδιος είπε - ο ίδιος ο σκοπός για τον οποίο Αυτός στάλθηκε.

Το κατά Ματθαίο 4:17 επιβεβαιώνει πολύ καθαρά ότι η Βασιλεία του Θεού (ή «Βασιλεία των ουρανών» όπως αποκαλείτε στο κατά Ματθαίο) ήταν η αρχή της διδασκαλίας του Ιησού και όπως θα δούμε παρέμεινε το κύριο θέμα της σε όλη την διάρκεια της ζωής Του:

Κατά Ματθαίο 4:17

«Από τότε ο Ιησούς άρχισε να κηρύττει και να λέει: Μετανοείτε · επειδή, πλησίασε η βασιλεία των ουρανών.»

Και πάλι μετά από λίγο στίχους:

Κατά Ματθαίο 4:23

«Και ο Ιησούς περιερχόταν ολόκληρη τη Γαλιλαία, διδάσκοντας στις συναγωγές τους, και κηρύττοντας το ευαγγέλιο της βασιλείας, και θεραπεύοντας κάθε αρρώστια και κάθε ασθένεια ανάμεσα στον λαό.»

Έπειτα στην πρώτη καταγεγραμμένη διδασκαλία Του στο κατά Ματθαίο, στην επί του όρους ομιλία, τον βλέπουμε να την ανοίγει ως εξής:

Κατά Ματθαίο 5:2-3

«και ανοίγοντας το στόμα του, τους δίδασκε, λέγοντας: Μακάριοι οι φτωχοί στο πνεύμα· επειδή, δική τους είναι η βασιλεία των ουρανών.»

Επίσης στο κατά Λουκά 8:1

«ΚΑΙ ύστερα απ' αυτά, αυτός περνούσε μέσα από κάθε πόλη και κωμόπολη, κηρύττοντας και φέρνοντας το χαρμόσυνο άγγελμα για τη βασιλεία του Θεού»

Και κατά Λουκά 9:59-60

«Και σε έναν άλλον είπε: Ακολούθα με. Και εκείνος είπε: Κύριε, επίτρεψέ μου να πάω πρώτα να θάψω τον πατέρα μου. Και ο Ιησούς είπε σ' αυτόν: Άφησε τους νεκρούς να θάψουν τους δικούς τους νεκρούς· εσύ, όμως, αφού αναχωρήσεις, κήρυττε τη βασιλεία του Θεού.»

Οι φράσεις «βασιλεία του Θεού» και η συνώνυμη της «βασιλεία των ουρανών» απαντώνται 84 φορές στα ευαγγέλια! Η Βασιλεία του Θεού ήταν το κύριο θέμα της διδασκαλίας του Κυρίου. Το κύριο λοιπόν μήνυμα που έχουμε στα ευαγγέλια είναι σχετικά με την Βασιλεία του Θεού - τον σκοπό της αποστολής του Ιησού - και όχι με τον νόμο, αν και φυσικά καθώς ο νόμος δεν είχε πλήρως εκπληρωθεί αλλά βρισκονταν σε φάση εκπλήρωσης, μπορούμε οποιαδικά να δούμε αναφορές και στον νόμο. Αυτό όμως δεν δικαιολογεί με κανένα τρόπο την ταξινόμηση του μηνύματος του Ιησού σαν κάτι που αναφέρεται σχεδόν αποκλειστικά σε Ιουδαίους που ζουν υπό τον νόμο. Εν αντιθέσει το μήνυμα του Ιησού ήταν σχετικά με την Βασιλεία του Θεού αναφέροντας επίσης και στο πώς μπαίνει κανείς σ' αυτή. Δεν είναι άραγε η είσοδος μας στην Βασιλεία του Θεού ο κύριος σκοπός για όλους εμάς; Αν είναι, τότε ας προσέξουμε πολύ καλά αυτά που ο πλέον Ειδικός επί του θέματος, ο Βασιλιάς ο ίδιος, λέει περί αυτής, αντί να κάνουμε το μοιραίο λάθος να τον βάζουμε στην άκρη σαν ουσιαστικά μη σχετικό με μας.

Αναφέρονται τα λεγόμενα του Ιησού στα ευαγγέλια σε μας;

Προχωρώντας, ας ρίξουμε μια ματιά στο τι ο Ιησούς έλεγε με τους μαθητές Του μετά την ανάσταση Του και μέχρι την ανάληψη. Στις Πράξεις 1:3 βρίσκουμε μια περιληψη:

«Σ' αυτούς παρουσιάστηκε ζωντανός μετά το θάνατό του, με πολλές αναμφισβήτητες αποδείξεις, **εμφανιζόμενος σ' αυτούς για σαράντα μέρες και μιλώντας τους για τη βασιλεία του Θεού.**»

Η Βασιλεία του Θεού δεν ήταν κάτι που ο Ιησούς δίδασκε μόνο πριν την σταύρωση Του ή ένα θέμα ανάμεσα σε πολλά άλλα. Ήταν εν αντιθέσει κύριο θέμα, **το** κύριο θέμα θα έλεγα, της διακονίας Του. Μιλούσε γι' αυτό πριν την σταύρωση και συνέχισε να μιλάει γι' αυτό και μετά την ανάσταση Του και μέχρι την ανάληψη. Τι άραγε να έκαναν όμως οι απόστολοι έπειτα; Να υπήρξε άραγε κάποια αλλαγή πορείας; Οι Πράξεις μας δίνουν και πάλι την απάντηση:

Ο Φίλιππος κήρυττε την Βασιλεία του Θεού (Πράξεις 8:12):
«Όταν όμως πίστεψαν στο Φίλιππο, που **τους κήρυττε τα καλά νέα για τη βασιλεία του Θεού** και για το πρόσωπο του Ιησού Χριστού, βαφτιζόνταν άντρες και γυναίκες.»

Λίγο πιο κάτω βρίσκουμε τον Παύλο και τον Βαρνάβα να κηρύττουν για την βασιλεία του Θεού και πως μπαίνει κανείς σε αυτή, το οποίο από τα λεγόμενα τους είναι κάτι που περνά μέσα από θλίψεις.

Πράξεις 14:21-22

«Και αφού κήρυξαν το ευαγγέλιο στην πόλη εκείνη και έκαναν αρκετούς μαθητές, επέστρεψαν στη Λύστρα και στο Ικόνιο και στην Αντιόχεια, επιστηρίζοντας τις ψυχές των μαθητών, προτρέποντας να μένουν με σταθερότητα στην πίστη, και **διδάσκοντας ότι διαμέσου πολλών θλίψεων πρέπει να μπορούμε μέσα στη βασιλεία του Θεού.**»

Ο Παύλος και πάλι, αυτή την φορά στην Έφεσο:

Πράξεις 19:8

«Και μπαίνοντας μέσα στη συναγωγή μιλούσε με παρρησία, συζητώντας τρεις μήνες, και **πειθοντας για τα ζητήματα της βασιλείας του Θεού.**»

Ο Παύλος τώρα στην Ρώμη και υπό κράτηση:

Πράξεις 28:23

«Και αφού του διόρισαν μία ημέρα, ήρθαν σ' αυτόν στο κατάλυμα πολλοί· στους οποίους **εξέθεσε με μαρτυρίες τη βασιλεία του Θεού,** και τους έπειθε στα σχετιζόμενα με τον Ιησού, και από τον νόμο του Μωυσή και από τους προφήτες»

Και οι Πράξεις κλείνουν ως εξής αναφερόμενες στον μεγάλο αυτό απόστολο:

Πράξεις 28:30-31

«Και ο Παύλος έμεινε δύο ολόκληρα χρόνια σε ένα ιδιαίτερο μισθωμένο σπίτι· και δεχόταν όλους εκείνους που έρχονταν σ' αυτόν, **κηρύττοντας τη βασιλεία του Θεού,** και διδάσκοντας με κάθε παρρησία, χωρίς εμπόδιο, αυτά που σχετιζόνταν με τον Κύριο Ιησού Χριστό.»

Για να συνοψίσουμε λοιπόν: η βασιλεία του Θεού ήταν ο λόγος για τον οποίον ο Ιησούς στάλθηκε. Κήρυττε γι' αυτή ανελλιπώς μέχρι και την ανάληψη Του. Αυτό συνέχισαν και οι απόστολοι. Ο Παύλος κήρυττε για την βασιλεία του Θεού μέχρι και το τέλος της ζωής του. Αυτό έκανε και ο Φίλιππος και είμαι σίγουρος και όλοι οι άλλοι. Βλέπουμε λοιπόν ότι το μήνυμα του Ιησού και το μήνυμα των αποστόλων δεν διαφέρει: τόσο ο Ιησούς όσο και οι απόστολοι κήρυτταν για την βασιλεία του Θεού. Αυτό ήταν το κύριο αντικείμενο τους. Είναι σοβαρότατο λάθος, μοιραίο θα έλεγα, να υποβαθμίζει κανείς τα ευαγγέλια σαν υποθετικά μέρος του νόμου, επειδή αν και ο νόμος βρισκόταν σε φάση εκπλήρωσης, αυτό που τα ευαγγέλια περιγράφουν, αυτό που είναι το κύριο θέμα τους δεν είναι ο νόμος αλλά η Βασιλεία του Θεού.

Τα ευαγγέλια λοιπόν έχουν ΠΟΛΥ περισσότερο να κάνουν με την νέα εποχή στην οποία ζούμε παρά με την παλαιά εποχή

του νόμου. Αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο για τα όσα διαβάσαμε στο τρίτο κεφάλαιο αυτής της μελέτης, και τα οποία ο Κύριος απεύθυνε στους μαθητές Του και δοθήκαν στην συντριπτική πλειοψηφία τους ώρες πριν την σύλληψη και σταύρωση Του. Στην ερώτηση λοιπόν: είναι αυτά τα αποσπάσματα για μας, η απάντηση είναι σύντομη και απλή: ναι, απολύτως. Αν είμαστε μαθητές του Χριστού, άνθρωποι που θέλουν να εισέρθουν στην βασιλεία του Θεού, τότε αυτά που τόσο ο Κύριος όσο και οι απόστολοι Του είπαν μας αφορούν απολύτως και δεν αντικρούονται μεταξύ τους. Άλλωστε πως θα ήταν δυνατόν να αντικρούονται μεταξύ τους; Να ποια εντολή έδωσε ο Κύριος στους μαθητές του λίγο πριν την ανάληψη Του.

Κατά Ματθαίο 28:18-20

«Τότε πλησίασε ο Ιησούς και τους μίλησε, λέγοντας: «Μου δόθηκε κάθε εξουσία στον ουρανό και πάνω στη γη. Πορευτείτε, λοιπόν, και μαθητέψτε όλα τα έθνη, βαφτίζοντας αυτούς στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, **διδάσκοντας αυτούς να τηρούν όλα όσα σας έδωσα εντολή**. Και ιδού, εγώ είμαι μαζί σας όλες τις ημέρες ως τη συντέλεια του αιώνα».

Ο Κύριος διάταξε τους αποστόλους να κάνουν μαθητές και να τους διδάξουν να τηρούν όλα όσα Αυτός **ήδη** τους είχε δώσει σαν εντολή. Δεν μιλάει για καινούργια αποκάλυψη εδώ αλλά για εντολές που τους έδωσε, τις ήξεραν, ήταν κάτι που τους είχε ήδη πει και το μέρος που αυτές του οι ήδη ειπωμένες πριν την ανάληψη διδασκαλίες και εντολές μπορούν να βρεθούν δεν είναι παρά ένα: τα ευαγγέλια.

Είναι λοιπόν τα ευαγγέλια, τα λεγόμενα του Χριστού, και ειδικά τα λεγόμενα Του που απευθύνονται στους μαθητές Του, σχετικά για τον σημερινό Χριστιανό, για τον σημερινό μαθητή του Χριστού; Φυσικά και είναι! Ας μην κάνουμε κανένα λάθος ως προς αυτό.

Παράρτημα 2 - Αποκάλυψη 2, 3: Είναι οι επιστολές του Ιησού προς στις 7 εκκλησίες κάτι σχετικό για μας;

Μετά τα ευαγγέλια και με εξαίρεση μερικά πολύ μικρά αποσπάσματα στις Πράξεις και στις επιστολές, είναι στην Αποκάλυψη που βρίσκουμε τον Ιησού να μιλάει και πάλι σε πρώτο ενικό πρόσωπο. Τα κεφάλαια 2 και 3 περιέχουν επιστολές προς επτά εκκλησίες της Μικράς Ασίας. Ο Ιησούς υπαγόρευσε αυτά τα γράμματα στον απόστολο Ιωάννη, δίνοντας του εντολή να τα στείλει στις εκκλησίες αυτές μαζί με ολόκληρο το βιβλίο της Αποκάλυψης. Είναι όμως περιέργο το πόσο λίγη σχετικά σημασία αυτές οι επιστολές του Ιησού λαμβάνουν. Όμοια με την θεωρία που ουσιαστικά βάζει στην άκρη τα ευαγγέλια ταξινομώντας τα σαν κάτι μη σχετικό με μας, έτσι και εδώ υπάρχει η θεωρία σύμφωνα με την οποία αυτές οι επιστολές του Ιησού καθώς και το βιβλίο της Αποκάλυψης στο σύνολο του δεν αναφέρονται πραγματικά σε μας. Αντ' αυτού αναφέρονται - σύμφωνα με αυτή την θεωρία - σε μελλοντικούς πιστούς οι οποίοι και θα είναι σε θέση να καταλάβουν τα όσα το βιβλίο της Αποκάλυψης λέει, υπονοώντας έτσι ότι μπορούμε με ασφάλεια να αγνοήσουμε ουσιαστικά αυτό το βιβλίο ή απλά να το θεωρήσουμε σαν κάτι για την πληροφόρηση μας. Σχετικά με τις επτά εκκλησίες αυτές είναι - κατά την θεωρία - μελλοντικές εκκλησίες και σ' αυτές είναι που οι

επιστολές αυτές αναφέρονται⁸. Όμως, αυτές οι εκκλησίες ήταν πραγματικές, υπαρκτές, εκκλησίες όταν ο Ιωάννης έγραφε τις επιστολές, ακριβώς όπως υπήρχε μια πραγματική, υπαρκτή, εκκλησία στην Κόρινθο για παράδειγμα και στην οποία έστειλε ο Παύλος δυο από τις επιστολές του. Μάλιστα μερικές από αυτές τις εκκλησίες, όπως την εκκλησία της Εφέσου και της Λαοδικείας, τις βρίσκουμε επίσης και στις επιστολές του Παύλου. Πραγματικά πιστεύω ότι ολόκληρο το επιχείρημα που θέλει τις επιστολές αυτές να μην αναφέρονται σε πιστούς που ζουν στην εποχή της χάρις καταρρέει αν δούμε τι ο Ιησούς ο Ίδιος διέταξε τον Ιωάννη να κάνει με το μήνυμα με το οποίο θα ελάμβανε. Αυτό δίνεται χωρίς περιστροφές στην Αποκάλυψη 1:11:

Αποκάλυψη 1:11

«Ότι βλέπεις, γράψτο σε βιβλίο, και στείλ' το στις επτά εκκλησίες που είναι στην Ασία: Στην Έφεσο, και στη Σμύρνη, και στην Πέργαμο, και στα Θυάτεια, και στις Σάρδεις, και στη Φιλαδέλφεια, και στη Λαοδικεία.»

Τι έκανε λοιπόν μετά από αυτή την εντολή ο Ιωάννης; Έγραψε τα όσα του ειπώθηκαν και τα όσα είδε και τα έστειλε στις επτά εκκλησίες που του είπε ο Ιησούς. Επομένως οι επιστολές του Ιησού προς αυτές τις εκκλησίες αναφέρονται στους Χριστιανούς σ' αυτές τις εκκλησίες και είναι τόσο σχετικές για μας όσο και οι επιστολές του Παύλου για παράδειγμα προς τους πιστούς στις εκκλησίες της Κορίνθου της Εφέσου, της Γαλατίας κτλ.

Πιστεύω ότι ένας από τους λόγους που μερικοί βιάζονται να ρίξουν τις επιστολές αυτές του Ιησού στο αρκετό μεγάλο

---

⁸ Φυσικά υπάρχουν πολλές άλλες θεωρίες σχετικά με την σημασία του βιβλίου της Αποκάλυψης, οι πλείστες εκ των οποίων χάνουν την σχετικότητα των επιστολών αυτών προς τις εκκλησίες (αυτό είναι και το θέμα αυτού του παραρτήματος) και αντί να τις θεωρούν σαν πραγματικές επιστολές γραμμένες για πραγματικούς ανθρώπους, τις θεωρούν είτε σαν κάτι μεταφορικό ή παρελθοντικό χωρίς όμως παρουσία σημασία είτε σαν επιστολές με μελλοντική, αλλά και πάλι όχι παρούσα, σημασία.

καλάθι τους με το όνομα «μη σχετικό για μας» είναι γιατί ουσιαστικά αυτά που λέει ο Ιησούς δεν τους αρέσουν. Βλέπουν για παράδειγμα τον Ιησού να λέει τέτοια πράγματα όπως: «ξέρω τα έργα σου» (Αποκάλυψη 2:2), «μετανόησε, και κάνε τα πρώτα έργα· ειδάλλως, έρχομαι σε σένα γρήγορα, και θα κινήσω τη λυχνία σου από τον τόπο της, αν δεν μετανοήσεις» (Αποκάλυψη 2:5) και καταλαβαίνουν πως αυτά και παρόμοια – «σκληρά» κατ' αυτούς λεγόμενα – δεν μπορούν να συμβαδίσουν με τα όσα αυτοί πιστεύουν σαν ευαγγέλιο και την εικόνα του Ιησού που έχουν στο μυαλό τους. Επομένως είναι ανάγκη η εύρεση μεθόδων προκειμένου να αποφευχθούν όσο το δυνατό τέτοια λεγόμενα. Και ο τρόπος που πολλοί έχουν βρει είναι να θεωρήσουν αυτά τα γράμματα και εν γένει το βιβλίο της Αποκάλυψης σαν κάτι που κύρια αναφέρεται σε μελλοντικούς πιστούς που θα ζουν εκείνες τις ημέρες. Η αλήθεια όμως είναι ότι αυτές οι επιστολές είναι τόσο σχετικές για μας όσο και οι επιστολές των αποστόλων: όλες, και οι μεν και οι δε, γραφήκαν για πραγματικές εκκλησίες και πραγματικούς πιστούς της εποχής και επομένως αναφέρονται όλες κατ' επέκταση και σε μας.

Πηγαίνοντας τώρα στις επιστολές αυτές καθ' αυτές, θα δούμε εκεί ότι ο τρόπος με τον οποίον ο Ιησούς βλέπει τις εκκλησίες (και η εκκλησία δεν είναι ένα κτήριο αλλά οι πιστοί) μοιάζει θα έλεγα με τον προπονητή που ενδιαφέρεται για τους αθλητές του, που τρέχουν σε αγώνα ή δίνουν μια μάχη. Έτσι βλέπουμε ότι αυτά που λέει στην καθεμιά είναι διαφορετικά κατά περίπτωση. Κάνα δυο τα πάνε καλά. Θα πρέπει να συνεχίσουν έτσι. Οι υπόλοιπες όμως έχουν προβλήματα. Ο Κύριος δεν τους λέει «ξέρετε δεν υπάρχει πρόβλημα. Εγώ άλλωστε πλήρωσα την τιμή έτσι ώστε εσείς να μην έχετε να κάνετε απολύτως τίποτα!» Δεν είναι αυτό που τους λέει. Αυτό που κάνει είναι, αφού τους πει τα καλά τους σημεία (αυτό το κάνει σε όλες εκτός από την εκκλησία της Λαοδικείας), συνεχίζει με την κριτική που έχει γι' αυτούς. Σε τέσσερεις από τις επτά εκκλησίες λέει: «μετανοήστε», αλλάζτε δηλαδή πορεία. Αλλά δεν σταματά εκεί. Δεν τους λέει μόνο «μετανοήστε» αλλά «μετανοήστε, ειδάλλως...». Να μερικά:

Αποκάλυψη 2:5

«μετανόησε, και κάνε τα πρώτα έργα · ειδάλλως, έρχομαι σε σένα γρήγορα, και θα κινήσω τη λυχνία σου από τον τόπο της, αν δεν μετανοήσεις.»

Αποκάλυψη 2:15-16

«Έτσι κι εσύ, έχεις μερικούς που κρατούν τη διδαχή των Νικολαιτών · το οποίο μισώ. Μετανόησε · ειδάλλως, έρχομαι σε σένα γρήγορα, και θα πολεμήσω εναντίον τους με τη ρομφαία του στόματός μου.»

Αποκάλυψη 3:2-3

«Γίνε άγρυπνος .... μετανόησε · αν, λοιπόν, δεν αγρυπνήσεις, θάρθω εναντίον σου σαν κλέφτης, και δεν θα γνωρίσεις ποια ώρα θάρθω εναντίον σου.»

Μερικοί αρνούνται να δεχτούν ότι ο Ιησούς είπε ποτέ τέτοια πράγματα στις εκκλησίες. Αλλά αγαπητά αδέρφια η Βίβλος μας δείχνει τον Ιησού από πολλές οπτικές γωνίες και μια από αυτές είναι και στην Αποκάλυψη 1:11-18:

«Ότι βλέπεις, γράψ' το σε βιβλίο, και στείλ' το στις επτά εκκλησίες που είναι στην Ασία: Στην Έφεσο, και στη Σμύρνη, και στην Πέργαμο, και στα Θυάτειρα, και στις Σάρδεις, και στη Φιλαδέλφεια, και στη Λαοδίκεια. Και στράφηκα να δω τη φωνή που μίλησε μαζί μου · και καθώς στράφηκα, είδα επτά λυχνίες, και στο μέσον των επτά λυχνιών είδα έναν, όμοιον με υιόν ανθρώπου, ντυμένον με ποδήρη χιτώνα, και περιζωσμένον με χρυσή ζώνη κοντά στους μαστούς · το δε κεφάλι του και οι τρίχες ήσαν λευκές σαν λευκό μαλλί, σαν χιόνι · και τα μάτια του σαν φλόγα φωτιάς · και τα πόδια του όμοια με χαλκολίβανο, σαν να ήσαν πυρακτωμένα μέσα σε καμίνι · και η φωνή του σαν φωνή από πολλά νερά. Και στο δεξι του χέρι είχε επτά αστέρια · και από το στόμα του έβγαινε μια κοφτερή δίστομη ρομφαία · και η όψη του έλαμπε, όπως λάμπει ο ήλιος μέσα στη λαμπρότητά του. Και όταν τον είδα, έπεσα κοντά στα πόδια του σαν νεκρός · και έβαλε επάνω μου το δεξί του χέρι, λέγοντας: Μη φοβάσαι · εγώ είμαι ο πρώτος

και ο τελευταίος, κι αυτός που ζει, και έγινα νεκρός · και δεσ, είμαι ζωντανός στους αιώνες των αιώνων · αμήν · και έχω τα κλειδιά του άδη και του θανάτου.»

Έχει η άποψη ή εικόνα που έχουμε για τον Ιησού στο μυαλό μας χώρο και για την παραπάνω εικόνα ή είναι ο Ιησούς για μας απλά ένας γλυκούλης ξανθός γαλανομάτης νεαρός που ούτε μύγα δεν θα ακουμπούσε;

Για να γυρίσουμε πίσω στην αρχική μας ερώτηση: αναφέρονται οι επιστολές του Ιησού στις επτά εκκλησίες κατ' επέκταση και σε μας, όπως ακριβώς και οι επιστολές του Παύλου προς τους Γαλάτες και τους Κορινθίους αναφέρονται κατ' επέκταση και σε μας; Η απάντηση είναι ναι αναφέρονται. Όλες γραφτήκαν για να διαβαστούν και να εφαρμοστούν από τους αντίστοιχους ακροατές τους. Και αν έχουμε αυτί - όπως και θα πρέπει να έχουμε - για τις επιστολές των αποστόλων προς τις εκκλησίες, έτσι θα πρέπει να έχουμε αυτί και για τις επιστολές του Κυρίου των αποστόλων προς τις εκκλησίες.

«Όποιος έχει αυτί, ας ακούσει τι λέει το Πνεύμα προς τις εκκλησίες.» (Αποκάλυψη 2, 3)

Σχετικά με τον συγγραφέα

Γεννήθηκα στην Ελλάδα το 1969 αλλά ζω από το 2000 στην Γερμανία. Είμαι παντρεμένος με τρία υπέροχα παιδιά. Διδάσκω τον Λόγο του Θεού από το 1995 και είμαι ο κύριος αρθρογράφος και εκδότης του περιοδικού «Βιβλικές Αλήθειες», ενός ίσως από τα παλαιότερα online περιοδικά (στο Ίντερνετ από το 1996). Η σχετική διεύθυνση είναι <http://www.jba.gr/>. Εκεί υπάρχουν εκατοντάδες άρθρα σε πολλές διαφορετικές γλώσσες. Επισκεφτείτε την ιστοσελίδα, κάντε κλικ στο σημάκι με την Ελληνική σημαία και γραφτείτε αν θέλετε συνδρομητές για να λαμβάνετε δωρεές περισσότερο υλικό από το περιοδικό.

Αυτό είναι το δεύτερο βιβλίο που έχω γράψει. Το πρώτο έχει τίτλο «Δεκατισμός, δωρεές και Καινή Διαθήκη» και όπως και αυτό μπορεί κανείς να το κατεβάσει δωρεάν από την παραπάνω ιστοσελίδα.

Σε προσωπικό επίπεδο: κερδίζω τα προς το ζην δουλεύοντας σαν σύμβουλος επιχειρήσεων. Ταξιδεύω καθημερινά 100 χιλιόμετρα με το τραίνο για να φτάσω στην δουλειά μου και το μεγαλύτερο μέρος αυτού του βιβλίου έχει στην κυριολεξία γραφτεί μέσα σε βαγόνια. Δεν συνδέομαι με κανένα οργανισμό ούτε με υποστηρίζει οικονομικά κανένας. Έχω σπουδάσει οικονομικά και είμαι σ' αυτό το γνωστικό αντικείμενο κάτοχος διδακτορικού τίτλου, μέσω υποτροφίας του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών. Μιλώ Ελληνικά (μητρική γλώσσα), Αγγλικά και Γερμανικά. Οι δε φιλοδοξίες μου; Να τρέξω τον αγώνα της πίστης μέχρι τέλους και να είμαι πιστός μαθητής του Κυρίου φέρνοντας καρπό γι' Αυτόν, αγαπώντας τον πλησίον μου όπως τον εαυτό μου και ζώντας τον Λόγο στην πράξη.